

LYŠKÁNORA 99

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Světlen 1083 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Já sem strašně ukecanej! * Kardam - 1069, první část * Rozhovor se Zlotěm *

Motto tohoto čísla

„...Námořníci přinesou jídlo. Je to rum...“
kapitán Montadory

Já sem strašně ukecanej!

Rozhovor Al-Rahema s Otakárem Vestou, krátce
po boji s nemrtvou lodí

Tak, já navážu na náš poslední rozhovor a sice, pan Vilibald Chroust. Ten bohužel umřel a následně skončila i výprava a já bych se tě chtěl zeptat na těch několik následných výprav.

Já bych chtěl říct, že pan Chroust umřel, protože měl plán!

No, to se stalo. Dodneška asi nikdo neví, co ho to popadlo. Nicméně, výprava na Gurdutovy kruhy dopadla a chtěl bych se zeptat - Gurdutovy kruhy, výprava do Ašuanéské historie. Následně Salida, což pro tebe asi mohla být normální výprava, byť pro tebe to znamenalo navázání obchodních kontaktů ohledně salidského vína. A potom přišli další dvě výpravy – tzv. Elfí stopy, výprava do minulosti a následně cesta na sever (tj. Bohové a barbaři). Cesta ve znamení Božích vlnutí a událostí velkých, mysteriosních, trošku až neuchopitelných. Co pro tebe tyhle výpravy znamenali? Jak vlastně vnímáš tyhle „velké činy“? Navíc u výpravy do minulosti jsi byl poprvé vůdce...

No, tak k té první části otázky. Jak to vnímám? No, svět se mění.... A nevím jestli je to

dobře, jestli je to špatně. Asi je to špatně, ale ten svět zřejmě dochází... tohle by ti asi vysvětlil Zoltar Zemikosa, jestli se to týká sfér, konjunktur nebo čeho se to týká. Ale ta výprava na sever, ta by šla ještě pojmut jako jeden velký trip, ale to že jsme se dostali nějakou branou zřejmě opravdu jaksi do minulosti, to už je na pováženou. Jestli by jsme neměli občas brát nějaké méně náročné práce nebo tak něco.

A zároveň, ty jsi byl v té minulosti vůdce družiny, ty jsi vlastně mohl určovat podobu dnešního světa...

Ale, ale... rozumím, ale já věřím v to, že všechno co je, je pevně daný. A to v případě, že bych se třeba, i díky tomu že jsem se ocitl v minulosti a něco změnil, tak to vyšší síla dá zpátky dohromady. Protože v okamžiku, kdy by jsme si připustili, že by jsme tam něco měnili, ať už by to byli hlouposti, třeba by někdo splodil dítě, podepsal se na skálu a tak dále, tak bychom se dostali někam, kde by jsme se z toho všichni zbláznili. Takže já sem přesvědčen o tom, že tyhle věci, tahlecta hra těch sfér, že to funguje tak, že co se má stát, to se stane. A to bez ohledu na to, že třeba někdo pronikne do toho procesu. Takže sem přesvědčen, že i bez našeho zásahu by zvítězila strana Valimirova, že by nastal úpadek tehdejší elfí říše, která se vlastně musela změnit, že tam došlo nějakým způsobem k pohybu trpaslíků a že náš vliv byl vlastně marginální.

Takže říkáš, že sféry jsou schopné zahladit...

Věřím v to! Já nemůžu říct, že to tak je. Že si ta řeka ten kámen semele, ať už je hozenej o sáh dál nebo ne. No a co se týče toho, že sem byl vůdce tyhle výpravy, tak já jsem měl jeden hlavní

cíl, když jsme prošli tou branou, a to byl návrat zpátky. A tomu sem vlastně podřizoval úplně všechno a mám pocit, že tam byla i shoda s ostatními. A to se povedlo. Takže myslím, že tam šlapalo všechno, jak mělo, žádný velký potíže.

Několikrát jsme tam byli vystavení...

Strašněj věcem.

...tomu si vybrat stranu, tomu jak budeme určovat tu historii. Že nemáme úplně poznatky, co se přesně stalo, třeba když jsme zabili elfího prince, při našem objevení. Jestli by skutečně byl nějak zabit.

No, to jsou otázky. Obávám se, že na to odpovědi asi nenajdeme. Ale kdo ví, třeba v Trindindolském archivu... ale každopádně to byli velké věci.

Vrátím se ještě zpátky ke Gurdutovým kruhům, potažmo k Salidské výpravě. A i na začátek zmíněné výpravy do minulosti. Tvůj vztah s Jorchenem Kierkem. Na Gurdutovech kruzích, jak jsem pochopil, došlo k nějakému zásadnějšímu rozkolu. Na Salidě, co jsem slyšel, byl tento spor utlumenej, nicméně vyvrcholil, a to poměrně ostře, na začátku Elfích stop.

K tomu můžu říct jediné to, že i s tím, že dneska vím jaký to mělo určitý následky, že bych asi nejednal jinak. A i po té době, a hodně intenzivně jsem o tom přemýšlel, hodně sem o tom diskutoval i s jinejma lidma, především se Zoltarem Zemikosou, tak tvrdím, že na tom nenesu vinu. A pokud, tak zcela minimální. A po této době, bez emocí z pohledu na věc, tvrdím, že se na konci gurdutových kruhu Jorchen Kierke zcela očividně zbláznil. Ať už pod tlakem situace, ať už po jiných věcech. Ale prostě tvrdím, že se tam prostě nechoval normálně. A to že tam vlastně, kromě úplného nováčka Svena, dokázal nadávat úplně každému a na každýho si něco najít, to bylo pro mne něco úplně nepochopitelného a tvrdím, že je to selhání vůdce. Potom už byli takový jako věci, třeba jako že se v boji obrátil proti nám nebo že mne osobně nechal roztrhat psama. Já nevím jakej vliv měl na něj ten ostrov. Tam se zřejmě uvolnila nějaká síla, která mu jaksi pronikla do vědomí. Ale to co tvrdím, než přišel Jorchen do družiny a to co tak známe z jeho vyprávění, tak on vykonával ořesnou práci. Pokud to nazveme prací. On dával k lepšímu, že

někde vraždí uprchlíky, někde je převází ve vozejkách. Prostě se chová se jako zřůda. Přišel do nurnské družiny a můžu říct, že třeba můj a jeho pohled na určité fungování věcí se shodoval. Já dodneška tvrdím, že Jorchen byl nejlepší vůdce družiny jakýho sem zažil, pomínul-li teda závěr Gurdutovech kruhů. Takže, pokud mel tohle to svoje pod kontrolou, svoje jaksi rasistické názory, svůj vztah k Trindindolu a tak dále, tak já jsem s ním nikdy neměl problém. Naopak, já sem byl dost často na jeho straně, protože ten celkový pohled na věc jsem měl stejný jako on. Ale tvrdím, že ten ostrov v něm znovu vybudil toho temného ducha. Třeba svoji budoucí manželku tam probodnul. To jsou naprosto neuvěřitelné věci. A potom se to už táhlo, začalo se to nabalovat, někdy třeba i z blbostí. Nabalovalo, nabalovalo.

Ale co sem slyšel, tak Salidská výprava byla...

Na Salide jsme to drželi. Tenhle ten spor se tam držel pod pokličkou. Nákým způsobem se to neřešilo. Radši. Takže to celkem bylo... ale takový to hnusný napětí, to podhoubí tam prostě bylo. Ale já sem byl vlastně zahnanej do kouta. Já sem se pokoušel s Jorchenem minimálně dvakrát mluvit, oslovit ho, abychom si to šli vyříkat. Tuhlectu animositu. A byl jsem velice tvrdě odpálkován. V tom okamžiku, naposled to bylo právě na začátku Salidské výpravy, sem pochopil, že se musím zařídit jinde a že mu nehodlám ustupovat. Protože nevím, kam by ten ústupek vlastně mohl vést. Jestli by vedl k tomu, že bych si řekl, že sem nákej poddruh a začal bych hanět vlastně svojí rasu... Já nevím dodneška, co vlastně chtěl. Nevím. On tam zřejmě získal pocit, že se proti němu vytváří nějaký spiknutí. A já... tvrdím, že žádný spiknutí neexistovalo. On si díky svý paranoie, natvrdo řeknu paranoie, tak dlouho si ho hejčkal, vymyslel, že něco takového existuje, až potom skutečně došlo ke spojení některých osob před jeho... hněvem? Já sem z něj mel strach, řeknu to takhle, měl jsem z něj strach, no.

Dobře, dobře. Tak to asi můžeme opustit. Už jsme to zmiňoval, Salidská výprava a tvoje obchodní jednání. Kdy jsi domluvil, pravděpodobně, dodávku (salidského vína) do rodinného podniku. Tohle funguje? Jaké o tom máš zprávy?

Já se teď strašně těším, jestli se už

konečně dostaneme na ten pitomej Rodoch, že si tam odskočím za Oliverem a zeptám se ho, jak to funguje. Zprávy co mám, tak ten obchod by měl fungovat. A že to je jako dobrý, no.

Příznám se, že při poslední cestě, když jsme byli v Bořimsku, potažmo na Rodochu, jsem se u tvého bratra stavoval...

Ty jsi byl u Bořimského talíře? To je úžasné!

...tak jsem se chtěl zeptat, ty, jako taková černá ovce rodiny, která se věnuje něčemu úplně jinému. Pomohlo ti to nějak, že jsi vstoupil do rodiných obchodů? Jestli se na tebe změnil v rodině názor, že už nejsi tak černá ovce?

Černá ovce sem pořád, ale máme se rádi. (smích)

Dobře. No a potom přišla výprava na sever. Vůdce Sven. Co jsi na to vlastně říkal, když byl zvolený?

Já... já už vlastně ani nevím, asi sem neříkal nic. Mám pocit, že jeho vůdcování sem ignoroval. Ale na druhou stranu, on byl tak bezkonfliktní, že to bylo úplně jedno.

Zajímavá odpověď. Položím doplňující otázku. Myslíš si, že je správné ignorovat řádně zvoleného vůdce?

Já sem mu nekladl žádný odpor, ono se to vlastně tak nějak valilo. Nedělal jsem nic proti vůdci, ale nějak mi z hlavy vypadávalo, že on je vůdce. My jsme prostě věděli, že máme jít na sever a šli jsme na sever. Furt, vedla tam cesta. Měli jsme náskou mapu a šli jsme a a prostě tak. On zase nebyl vůbec konfliktní, tak nějak byl... Vlastně ani nevím, jestli něco rozhodl. Asi řekl, že jdeme nahoru, to asi jo. Ale nebyl tam žádný problém, to ne.

Na téhle výpravě s náma šel Rhynn. Což, vzato do důsledku byl větší veterán, liscanorskej, ne nurnskej, než třeba Bolbuch...

Rhynn, a to jako pomocnej učitel samozřejmě vím, byl liscanorské dítě, syn slavného hrdiny.

A tady vyrazil na výpravu a za poměrně brutálního boje byl rozsápán. Co říkáš na to, že tady najednou umřel liscanorskej potomek, dá se říct že taková ta nejlepší krev, či spíše prověřená?

No. Ono takových asi bylo víc. Ale je to samozřejmě tragédie. Ono mu, myslím, vlastně už bylo asi čtyřicet, už byl starší. No a ten boj byl strašnej. A asi to má trošku souvislost se mnou, protože já sem tam jaksi asi usnul na hlídce. Vlastně by to tak trochu mohlo padat na moji hlavu, páč sem usnul.

Víš, jak jsi říkal, že jsi ignoroval vůdce, jestli ta výprava nebyla taková jako podceněná? Někam jdeme, Bohové to za nás řeší, přijde vnuknutí...

A to bylo určitě tím prostředím! Tam určitě byli náky juju, náky takovýhle věci, protože den předtím sem měl taky hlídku a ukradli nám koně! Taký sem si toho nevším, ačkoliv sem si myslel, že hlídám dobře. A najednou to tady byli takový divní tvorové z močálu a ty zaútočili v pevném kruhu. To bylo jako by se tam spustili po neviditelných lanech a byl to strašnej boj. A odskákal to chudák Rhynn, kterej jako slušnej... kroll, spal v pyžamu. Takový ti drsoňové, který na jednu stranu obdivuju, na druhou stranu se na ně dívám skrz prsty, který uměj spát v brnění... To je něco strašného. To se nevyspíš. To jsou kecy že jo. Kecy. I dobrodruh spí v podvlikačkách a v košili... No jo, tak to odskákal, no. Ale umřeli tam dva lidi, ještě tam umřel Feliks Gudlák. Takže to byla velká ztráta, to bylo hrozný.

Mám pocit, že pak jsi nějakou dobu odmítal držet hlídku?

Jo, to jo. Zřejmě sem tady na těch hlídkách nosil smůlu.

A co závěr téhle výpravy?

To byl velkej trip, to sem už řekl.

Mluvicí gryf, bitva sfér, návrat domu lusknutím prstu, přes výběr odměny...

Nevím, nevím. Nevím! Sféry se prostě urvaly z řetězu řekneme.

Pro tebe tohle byla poslední výprava, protože do událostí kolem Nurnu jsi nijak nezasahoval, proč jsi vlastně nešel?

No, člověk nemůže pořád bejt v tý nepohodě. Vzal jsem si takovej oddych. Byl jsem v Liscannoru. Akorát jsem dostal dopis, to je už několik měsíců, od mého otce, ve kterém psal, že se o mne nějakí lidé zmiňovali. Ten dopis byl takovej trošku formální no. Asi jste neudělali nejlepší dojem. Ale na druhou stranu, oni mě maj rádi, oni vědí, že sem takovej, jakýj sem a maj mě rádi. Asi nesouhlasí, s tím co dělám. Kdybych někde vedl obchod nebo tak něco, tak by mě měli asi radši.

Tvůj obchod se zrcadly?

Jo, ten nějak běží. To nák funguje. Mam teda pocit, že ten trh je už nasycený...

To zní, jako by jsi neměl přehled o svých obchodech? (smích)

Ale ne, to ne, to mám, ale tak nemusím o tom mluvit, tohle s družinou nespojuju...

Tak, dostáváme se do současnosti. Družina. Na jedné straně veteráni, Bolbuch, Zoltar, Dwany Růžička. Potom jsi ty, několikrát zvolený i jako zástupce či jednou přímo vůdce. Někteří si myslí, že ovlivňuješ dění v družině víc, než by i jaksi příslušelo, i z tohoto titulu?

Já sem strašně ukecaný!

Jak vnímáš družinu, jak na tom je? Jsi taky už veterán, jsou tu starší, ale je i mladá krev. Jak ty lidi vlastně vnímáš, jaký máš vztahy?

Vztahy já mám dobrý. Určitě si spousta lidí myslí, že víc zvaním. Ale to tak, já rád zvaním. Ale vztahy myslím, že mám dobrý. Vlastně v době tý Jorchenovský krize, když to tak budeme nazývat, navázal vztahy se všema. Takže dobrý. Urovnal jsem si vztah se Zoltarem, ale to je už dlouho.

A jak vnímáš, třeba jak teď Zifnáb střelil do zad Skyřeše? To byla rozhodně velká událost, že jeden družiník zastřelil druhého.

No jo. Ale tak to, že někdo někoho střelí, to se v zápalu boje může stát. To se může stát. Mne

se to taky stalo. Teda mne se to nestalo, ale děsím se dne, kdy se mi to stane. Ale důležitý je k tomu zaujmout férový postoj. To je strašně důležitý. Vyvodit z toho důsledky.... Zifnáb se tak nějak vymlouval, ale myslím že nakonec uznal, že když někomu ze zad trčí vaše šipka, tak to padá na jeho hlavu.

Tak ty to můžeš popsat přímo, byl jsi u toho.

To bylo na nákejš schodech, na lodi. Na jiný lodi než jsme ted'. A prostě sem to viděl, jak přiletěla rána zezadu. Jako rozhodně to byla chyba... no chyba... pokus o vraždu, dokonanej. Když se to tak vezme. Jasně, jestli tam byl úmysl nebo ne, to já neposoudím. Ale věřím tomu, že nebyl.

A řešení, které zaujal Dwany, jakožto vůdce družiny?

Tak bylo to řešení Dwanyho Růžičky, takže to nebylo žádné řešení. Von ty problémy takhle Růžička řeší. Ono je to těžký. Rozlišujeme dvě věci. Dwanyho, hobita, přítele kterého ho znám strašně dlouho a Dwanyho jako vůdce. Dwany jako vůdce je něco otravnýho. Je to strašný, to je téměř urážka vůdcovství. Jeho postoj k vůdcovství je špatnej. Já sem se přistihl, že jsem téměř s láskou vzpomínal na jistýho krolla, Babraka, kterého jsme potkali na jihu v Kortu a kterej se pak stal, vinnou nějaký zákulisních manipulací, vůdcem. A to byl sice blb, ale aspoň se snažil. Dwany nedělá nic. Nic. Já mám pocit, že je to snad ještě horší, než kdyby konal špatně. Příznám se, mne to štve, že sem jako vytočený, ale prostě je to tak, no. Je to nedůstojné.

My teď tady sedíme po boji. Snad. A co očekáváš, že se teď ještě stane? Dostaneme se aspoň na ten Rodoch? Spousta posádky je mrtvá, někteří z nich i vícekrát... A ještě se vrátím k jedné osobě. Obur. Černej trpaslík, kterého jsme potkali na jihu. A teď přijde jako taková ozvěna minulosti, má pro nás peníze, my ho máme zachraňovat a najednou se strhne takovej kolotoč událostí. Nemrtvá loď, nemrtvá vyslankyně v nurnském přístavu. Míříme někam na jih, ale tak, že Ašúan je proti tomu severní země... jak se na to díváš, že se najednou objeví někdo z minulosti. Navíc Obur je ti blízký oborem, řemeslem.

Když mluvíš o tom cíli, já bych se ještě vrátil k Dwanymu. Chtěl bych říct jednu věc. Dwany pořád žije v době, kdy vůdce rozhodoval kyjem a tesákem. Musel to být chlap, který akorát nekomu rozbije držku. Já tvrdím, že vůdce musí mít přehled o lidech a musí mít plán a musí umět vyjednávat. A já se desím dne, kdy se dostaneme do problémů a Dwany z titulu vůdce, protože to musí dělat vůdce, nás z něj bude svým projevem dostávat. A teď teda zpátky k tomu Oburovi. Jestli si pamatuješ, my jsme tam tenkrát potkali nějaké Vlky, což byl odboj? Nebo byli v konfliktu s místní mocí. A Obur nás tenkrát, jako jeden z mala, nezradil. A, nebo nezahynul, abych to neříkal na všechny, někteří tam umřeli. Takže paradoxně, já jsem s ním měl dobrý vztah. Přestože je černej jako bota, černej trpaslík. Já sem tam musel změnit názor na ty černý trpaslíky, pac mne s nima strašili, když jsem byl ještě robě. A co se týče jeho profese, alchymistického umění, on je bezpochyb dobře. Já se od něj naučil spoustu věcí. A i pak jsme si občas něco vyměnili a já tak věděl, že zakotvil, i se synem Čabajem, v Nurnu.

Po té době, kdy jsi se profesně zlepšil i ty, myslíš, že by jsi ho taky mohl dneska něco naučit?

No, nečekáš snad ode mne nějakou jinou odpověď? (smích) Tu nafoukanost v sobě mám. No, takže já sem věděl, že se uchýlil do Nurnu. Dokonce se snad i nějak velice výhodně oženil. Řeknu to takhle. S jeho ksichem to nechápu.

A tak o tom snad zjistíme teď víc...

No, takže to vnímám, že když se na tebe obrátí někdo, koho znáš, že je to vlastně přirozenější. Je to naprosto normální. Akorát mám pocit, že se teď tak nějak občas ztrácí a pak se zase objeví. Dwany s ním, mám pocit, vlastně nic nekonzultuje, přestože Dwany je vůdce a Obur je zaměstnavatel. Když to tak řeknu. Takže Dwany by ho měl občas tlačit, aby z něj vypadlo něco víc. Ale je to zajímavý, to jo. Tak jako, chvílema sem měl pocit, jestli mu můžu ještě věřit, ale ne, snad jo.

Tak dobře, poslední otázka, ať odběhneme od družiny. Velice nelibě jsi se stavěl k posledním událostem na nurnské univerzitě. I druhý učenec v družině, a nechci se dotknout Kormana, Jonas Wreda zaujímal velice totožný postoj. Mluvili jste o znesvěcení katedry,

znesvěcení fungování univerzity?

Já si nejsem jistě, nakolik se to vlastně rozneslo, tahle ta událost. Jak moc se to doneslo do okolních zemí, ale i tak nevím, jestli je ještě dobrý říkat, že jsem studoval ve velkém Laboratoriu v Nurnu. Jestli není lepší říkat, jako že sem studoval někde jinde, v Železném Hřbetu nebo v Barathu. Ani nevím, kdo tohle vlastně nařídil. Protože každá instituce tohoto typu, a nurnská univerzita je stará univerzita, s pověstí... Najednou to dostala háká, nechci říct, klika. Ale nějaká divná skupina, co tam pustila veřejnost, která si tam tzv. mohla dělat co chtěla. Dokonce se tam snad i počítalo s tím, že tam vnikne nějaká lůza, co tam bude krást. Vždyť se tam ani nezavírali dveře, protože hákej činovník řekl, že si to stejně každej otevře! Úplně nepochopitelný. Tam se motali civilové, který tam po těch starejch chodbách hulákali, chovali se podivně. Na nádvoří, v parčíku a na terasách nurnské univerzity najednou byli nějaký žertovný stánky, kde se pekli buřty a možná i horší věci.

A nemáš pocit, že by to tu univerzitu mohlo tak jako zlidstit? Že by mohlo být víc studentů? Že by na tom mohla univerzita dlouhodobě vydělat?

Ne! Ne! Ne! Ne! To je úplněj nesmysl. A ještě, celému tomu velela háká paní Tichá. Která, jak sem pochopil, tomu velela akorát z titulu, že chrápala s někým podivným vojclem, který má v armádě taky divnou minulost. Takže já nevím, bylo to hrozný! Ale já sem kabinet ubránil! Před lůzou sem ho ubránil. Můj kabinet, kabinet co mi přiděli. Na tu chvíli.

Takže ti nevadilo, že u tebe v kabinetu spali, jak jsi řekl, Zifnáb z Morochu a podobně?

Tak trochu mi to vadilo. Na druhou stranu, on tam nic špatnýho neudělal. On se tam akorát opil. Ale pokud to mám srovnat, ze tam hrozil nájezd hákejk... od zvědavců, výletníků, až po osoby svázané s kriminálním podsvětím, tak si myslím, že to dopadlo dobře.

Určitě ještě budeš dál studovat, budeš tomu tak činit na nurnské univerzitě? Nebo budeš hledat jinde?

Budu si to muset domluvit v tom

Laboratoriu.

Takže i přes tuhle jakousi deziluzi hodláš nadále spojovat svoji budoucnost s nurnskou univerzitou?

Tak já věřím, musím věřit, že to byl krátkodobej výstřelek. Že se tam některý lidi chytanou za nos. Protože tohle bylo fakt jako děsný. Když si vezmu celou tu událost s ohňostrojem, tam padali jakýkoliv bezpečnostní opatření. Tak prostě... hrozný, hrozný to bylo.

Tak jo, tak úplně na závěr. Liscannor. Ten funguje, ty jsi se stal pomocným učitelem. Bereš to jako nějaké nakopnutí? Někjaký impuls v zapojení se více do liscannorských aktivit? Třeba i s výhledem na blížící se starostenské volby?

Beru to jako službu obci. Navíc sem pomocný učitel, zdůrazňuju to pomocný. To znamená, že tam nejsem celoročně, že můžu odjet. Třeba jako teď. Ostatně sem zvědavce, neb mám pocit, že teď odjeli vlastně všichni. Včetně pana řídícího Jonase Wredy. Tak ani nevím, kdo tam teď tu školu úplně vede. Máme nového řídícího po panu Linfalasovi. Jonas Wreda, elf z Nurnu. S Jonasem mne spojuje taková zajímavá věc. Já si myslím, že stejně jako já, i on má přísného otce. To je taková pikantnost. Myslím že z něj má taky respekt. Ale teď jsme všichni tady na té lodi. Ale školní rok ještě nezačal, ale jestli se vrátíme nebo ne, do té doby. Nevím. A co se týče starostenské volby? Já myslím, že to Bolbuch vede zdárně. Dělá to co má a nedělá to, co nemá. Posledně jsem ho sice nevolil, ale myslím že to vede dobře, vychází obecní periodikum, tam jsou novinky, v nich je v podstatě všechno. Sklízí se jantern, snad na jeden případ. Ne, myslím, že je to v pořádku. Jestli tam někdo něco vypouští do potoka, tomu ať už se věnují jiní, angažovaní občané.

Díky a můžeme si asi vzájemně popřát hodně štěstí k následujícím událostem.

Myslím, že to budeme potřebovat.

Kardam - 1069, první část

Bolbuch

1. kapitola – Dopis a Nurnští

Drazí přátelé!

Je tomu již osm let, co jsem zabouchl dveře svého domu a jen se svojí alchymistickou truhlou vydal se vstříc zapomnění. Fakt, že jsem si při tom notně pomáhal lahví, má mnohý z Vás ještě v paměti, a doufám, že mi to dnes nemáte za zlé. Stejně tak doufám, že mi nemáte za zlé to, že jsem o sobě nedal nějaký čas vědět. Však roky běží dál a mně se zastesklo po Vaší milé společnosti. Protože si myslím, že prostředí Liscannoru by stále oživovalo trýznivé vzpomínky v mé hlavě, zvu celou Nurnskou družinu na oslavu mých padesátých narozenin. Ta se koná 12. sečna 1069 u mých dobrých známých, rodiny Záhrušníkových. Nebojte se snad, že bych Vás nutil k cestování do Mallikornu, i když cesty jsou dnes již dle mých informací bezpečné. Záhrušníkovi žijí v kraji zvaném Domovina nebo též Úpatí. Ten najdete, odbočíte-li cestou na jih na úpatí Černých vrchů doprava a pojedete podhorským hobitím krajem až do vsi zvané Dobrá míra. Tam trávím léto a tam Vás budu také očekávat. Jmenovitě bych chtěl oslovit Kutouše, Klabzeje, Dolwena, Luncia, Bašár-Beje, Getda, Menhoriana a, pokud mu to živnost dovolí, i milého Jeremiáše. Ti a i Vy všichni ostatní, kteří nyní hájíte jméno Nurnské družiny, jste srdečně zváni.

S dokonaleou úctou se na shledání těší

Dyni Longodon

Berani dvory,
osmnáctých poradostin tisíc šedesát devět

Gerllod Moskyt složil dopis a dal jej zpátky do obálky. Byla na ní až přehnaně krasopisně vyvedena liscannorská adresa a byl určen Nurnské družině. Tváře obyvatel Liscannoru, které se nechaly při téhle příležitosti sezvat do hospody U hrocha, se na starostu dívaly poněkud rozpačitě. „Takže zase žádná výprava?“, zeptal se za všechny Yasper. „V truhle na zlato se mi asi usadily myši“, dodal s vážnou tváří. Gerllod ho sjel pohledem.

„A já budu zanedlouho nosit měšec jen pro ozdabu“, podotkl Gon.

„Tož henem ale mohli bysme sa vydat na cestu, z ustavičného sezení mi tvrdne prděl ha ně ruce. Že.“, vyslovil se Heft. Bylo ale jasné, že ten se potřebuje zdekodat z domu, z dohledu své milované, leč poněkud majetnické ženy Fialy.

„Kdo je, he, ten Longodon? Někdo, pro koho my dělali?“, otázal se Ran, kolohnát s prackama velkýma jako kovadliny. „Jsme asi, he, udělali dobrej dojem, ne? Taková dlouhá doba je to.“

„Nene,“ děl Gerllod. „Bydlel tady ve vsi. V šestatřicítce. A měl ještě jedno stavení, co bylo mezi těma, co v devětapadesátým vzaly za své při útoku Klogy“.

„No hlavně to byl alchymista, co votrávil své děti“, podotkl Gon, malý mužik s poněkud potměšilým pohledem. Jeho pohled sice nebudil důvěru, ale ostatní už věděli, že to je jen taková maska pro chvíle, kdy důvěru budít nechtěl.

„Tak k tomu bych chtěl říct jedno“, řekl silným hlasem druid Klabzej, který též seděl u stolu s ostatními. „Já jsem toho pána znal. A už v roce padesát čtyři, kdy jsem s nim jel do Kokrhelova, to byl respektovanej družiník. No že ho potom stihlo neštěstí, to je jiná. Já nevím, jestli si za to moh sám nebo ne, ale nes to teda těžce. Kdo to nepamatuje –já to pamatuju–, tak on začal strašně chlastat, když mu celá jeho familie pomřela. A samý ženský to byly. A pak jednoho dne koukám – barák zatlučený a malej hobit nikde. Pokud vim, tak tohle lejestro je od té doby první zpráva o něm.“ Lupnul do sebe štamprlí likéru, prohrábl si nepěstěný vous a zase se nadechl: „Já teda na tom s penězma nejsem taky nijak zvlášť dobře, ale tohle mě zajímá. A jestli nás zve, tak pohostit se nechám, to jo.“

Okolo se začlo nést mručení, jak dobrodruzi počli debatovat o tom, zda je lepší čekat v Liscannoru na nějakou seriózní nabídku práce, nebo jestli mají ještě dost našetřeno na cestu přes půl Gwendarronu na oslavu narozenin hobita, kterého velká většina Nurnských už nepamatovala. Ran se přitom šťoural v mezeře mezi zuby špičkou nože a hostinský jej se zájmem pozoroval, utíraje sklenice.

„Léto už je v plném proudu a mě se doma trčet nechce, když je tak hezky. Já se asi přidám k Heftovi, jestli mě vezme na vůz“, řekl Menhorian Blathel, kterému U hrocha nalévali speciální sortu vína. „A malýho pana Longodona jsem měl celkem rád, moc rád ho zase pozdravím.“

„Vezmu, co bych nevzal, elskéj“, oťel si trpaslík pěnu z kníru. „Ale vy všickní mě musíte křejt, abych měl klidnej vojezd. Oficiálně se jede na

výpravu, jasný?“

„Tak já jedu taky. Sice jsem toho pána neznal, ale už mě svrbí... nohy“ prohlásil Zoltar Zemikosa.

„Co tebe svrbí si umím představit“, ušklíbl se Yasper. Po očku mrkal po Gerllodovi, jak ten se k výletu postaví. Vzhledem k tomu, že v Moskytovici rodině neměl zatím Yasper nijak silné slovo, raději chtěl vědět, jak se zachová jeho, jak doufal, budoucí švagr - starosta. Až pak řekne napevno, že odjíždí. Jestli je cesta do Domoviny na jih, rád by se přitom zastavil v Rozkolci za Nariou, Gerllodovou sestrou. Byla tam v ústavu pro výchovu mladých dam. Alespoň těch, jejichž rodiny si to mohly dovolit. Yasper už za ní byl na jaře na návštěvě. Při vzpomínce na to, co všechno se tehdy v jamu v Rozkoleckých hájích stalo se mu ještě pořad točila hlava a nemohl tomu uvěřit.

Gerllod povstal. „No dobrá. Je tu nuda k zbláznění a tenhle kraj ještě neznáme, i když je to celkem blízko. Takže jo, já jedu taky. Koneckonců, z hlediska armády je nutný poznat všechny kraje státu. Hospodo!“.

Jeremiáš Čipera, hostinský, natočil a roznese další rundu piv. Poslední dobou ho trochu zlobilo zdraví. Snadno se zadýchával a mívál studené nohy. Rozhlédl se, jestli nikdo z hostů něco nepotřebuje a šel připravit Blathelovi další pohár vína. Je speciální víno se nazývalo křténé a hostinský jej pro pořádek upravoval cukrem a rozdrčeným semínkem jedné zvláštní byliny. Menhorian si občas pochvaloval, že v tomhle víně zůstává zvláštní „sedlinka“, což je prý známka kvality. Pro Jeremiáše to byla novinka, ale neměl chuť to nijak komentovat. Ale což, v životě už mu prošly horší věci.

O slovo se přihlásil Ran, u kterého překvapivě dřív než zub povolila špička nože a tak jej provinile odložil. „Nějaký dary, nečeká, he, že přivezeme, ne?“

„Něco vymyslíme“, odušil Gerllod. „Každý podle svejch možností“.

2. kapitola – Domovina a Ostuda

Krajina tu byla nesmírně malebná. Hobiti, vedení jakýmsi přirozeným smyslem pro krásu, obtočili opečovávané rybníky cestami na náspech, alejemi a remízky lesů. Tam, kde se kraj zvedal v nevysoké kopečky, byly ovocné sady střídány vinicemi a liniemi živých plotů. Do toho bylo rozloženo více než půltucet vesnic složených z roubených chalup s doškovými střechami a stodol, obklopených ohrazenými pastvinami. Skupina jezdců,

rozhlízející se za pomalé jízdy, byla plná očekávání. „Další ves by měla být ta Dobrá míra“. Gerllod otáčel mapu v rukou. Mapa byla vojenská a jen těžko mohla vystihovat krásu hobitího kraje, popsaneho v mapě jako Kozlovřské úpatí. Numští věděli, že místní hobiti svůj kraj zovou Domovinou. Přijížděli od východu, směrem od hlavní severojižní cesty, spojující Gwendarron s nyní nepřátelským královstvím Mallikorským. Domovina byla usazena ve stínu hor. Z jihu jí stínily mohutné a vysoké Černé vrchy, podle svého jména se černající masami lesů, zatímco západ byl zatarasen hradbou severní výspy Černých vrchů, geologicky mnohem mladší, rozeklanější a poněkud nižší masou kopců zaznamenané na Gerllodově mapě jako Kozlí vrchy. Mapa Domoviny, kterou si Gerllod prozíravě nafasoval v armádním výstrojním skladu, obsahovala i plány této vrchoviny. Gerllod si mapy půjčil oproti podpisu a ručil za to, že se v pořádku vrátí armádě.

Klabzej Myšilov se vztyčil ve třmenech a zastínil si rukou oči.

„Zdá se, že ta hrozná díra je před náma!“, zahlásil. „Dobrá míra“, opravil druida Horác.

„Jsem zvědav na Longodona“, řekl Menhorian.

„Já jsem zvědav na jejich kuchyni“, poškrábal se Yasper na břiše.

„Já jsem zvědavě na jejich hobitky, cha!“, vyštěkl Zoltar Zemikosa.

„Neměli bysme tam vyrobit žádnéj průser“, poznamenal Gerllod Moskyt. „Už z úcty k Dynimu“.

„Prů-ser?“, zopakoval Ran. Jízda koňmo mu nedělala dobře a natřásání mu natřásalo myšlenky. „Jako prů-jem“, nevinně plácnul kouzelník a příležitostný dobrodruh Selek Šáchor.

„Což je sračka“, dodal Yasper.

„Ano, má to stejný základ“, poznamenal Menhorian. „Prosrat průser. Projmout průjem. Prošvihnout průšvih“.

„Víš, Rane, co to znamená, když se něco posere, ne? Nebo někdo“, nezapně si někdo pokusil udělat z nepříliš bystrého Rana hrubý šprým. Ostatní se krátce zasmáli. Ranovi se z toho všeho pochopitelně začlo chtít do křoví. Měl v hlavě z natřásání guláš a ve střevech průšvih.

Numští vjeli širokými vraty do hospodářského dvora. Kolem jejich koní pobíhala s křikem hobitáta a hlásila jejich příchod. Dvůr byl největší ve vsi. Žebříňáky stály zaparkované v pořádku, ze stodol vonělo seno, koně vyhlíželi ze stáje a před roubenou chalupou bylo pečlivě zameteno. K

Nurnským, sesedajícím z koní, se blížila skupina hobitů. V jejím čele kráčel usmívající se tlouštík. Měl kudrnaté, předčasně prošedivělé vlasy, dvouřadou vestu a velkou zlatou sponu na opasku. „Vítejte!“, zahlaholil dojatým hlasem a pevně si stiskl ruku s Menhorianem Blathelem. V oku se mu přitom vlhce zaleskla. Pevně sevřel i ruku Klabzejovu a Gerllodovu. S ostatními se radostně seznámil a též přivítal. Poté dobrodruhy představil ostatním hobitům, kteří usměvavě stáli okolo. Jmenovitě vyzdvihl stařešiny rodin Hopkalů, Záhrušníků, Drbonohů a Votroubků. Hobiti Nurnským tiskli ruce srdečně a také poněkud uctivěji, než byli druzi zvyklí. Zdejší v nich viděli nejen lidi z města, lidi, kteří byli znalí světa, jeho mravů, zvyků a povah. Viděli v nich i ty slavné, mocné a obdivuhodné dobrodruhy z příběhů, které jim jejich světem protřelý souseď Longodon za dlouhých večerů vyprávěl. Proto jejich pohledy zářily poněkud více a jejich úklony byly o chlup hlubší. Teď měli tu čest hostit ve svých chalupách někoho opravdu výjimečného. Numští si nabídl z ošatek, držených statně rostlými mladými hobitkami, chléb, sýr a nakládanou zeleninu. Z rukou nejváženějších místních hobitů pak dostali skleničky s pálenkou, na kterou byli tito mužové hrdí. Byly vyměněny zdvořilostní fráze, proneseny přpitky a pak byli Numští zavedeni do chalupy, ubytování a náležitě seznámeni se vsí. Zemikosa přitom mlsně šilhal po všech lýtčích, která holkám koukala zpod sukní. Byl hotov k jakékoli formě seznámení.

Počasí bylo příjemné, jako stvořené pro zahradní slavnost. Oslava narozenin hobita Dyniho Longodona se konala za chalupami, na louce, ze které byl krásný výhled na rybník a les. Stoly byly pokryty bílými ubrusy, hobitky roznášely přibory a upravovaly židle, hobiti v hloučku se štaflemi rozvěšovali girlandy na stany, které měly poskytnout útočiště těm, které zmůže jídlo nebo pití. Staří hobití dědové seděli na štokrlatech opodál a, bafaje z dýmek, rozšafně komentovali přípravy. Dyni Longodon mezi tím vším procházel s Menhorianem, Gerllodem a Klabzejem a vyptával se jich na události, které se udály v Liscannoru od doby, kdy odešel.

„Ech, nějaký dům“, mávl marmotratně rukou nad osudem baráku, který mu patřil, a který bylo nutné nechat strhnout. „Škoda je těch životů, co přišly nazmar při útoku Klogy. Dům tam mám přeci ještě jeden. A znovu postavit se dá cokoli“. V oku se mu zaleskla slza při vzpomínce na to, co se v

Liscannoru přihodilo jemu. „Teď jsme tu, abychom se veselili. Vždyť už mi je padesát. Gerllode, považ, půl století! A ty jsi byl ještě nedávno malý pacholík“.

Gerllod tohle, jako každý jiný, nesl s rozpaky. „My jsme hlavně rádi, pane Longodon,“...

„Dyň“, opravil jej tlustý hobit.

„Jsme rádi, že jste v pořádku. Tolik let o vás nebylo slyšet“.

„Ech“, povzdechl si Longodon. „Byla to těžká doba, když jsem odešel“.

„Vypadá to na pěknou oslavu“, přenesl hovor jinam rozhlížející se Klabzej. „Těch stolů! Večer asi bude plno, co? Samej hobit...“

„Pro vás jsou připraveny velké židle a stoly. Abyste se tu cítili dobře. A máte čestná místa po mém boku. To víte, místní se chtějí před vámi vytáhnout. A mám vám vzkázat, zda byste neměli zájem zúčastnit se zítra zdejší kratochvíle“.

„Oč jde?“, zeptal se Menhorian.

„Tebe se to asi netýká“, pravil Dyň. „Ale družinovní střelci by mohli změřit síly s místními šampióny“.

Klabzej Myšilov znalecky zhodnotil směr a sílu větru a s nimi i možný snos střely, zkušeným okem pečlivě odměřil vzdálenost, o které místní tvrdili, že je dvacet sáhů, potlačil škrundání oběda v žaludku, zatajil dech, ještě naposledy srovnal hrot šípů do správného úhlu a pustil tětívu. Zástupem čumilů proběhlo uznalé zamručení. Šíp byl skoro ve středu terče.

„Dobře“, zahlásil Blathel. „Ale budeš muset přidat, ten mladý Hopkal je pořád o dva body před tebou“. Myšilov skřípal zuby, že to slyšela i hobiřata opodál. „Když dám dvojitej útok, budou se ty body počítat dvakrát“

„Co to maj za kuše?“, přitočil se k nim roztrpčený Gon. Byl přesvědčen, že místní vidláky rozmáznou svojí trénovanou střelbou jako nic, ale zatím byl výsledek turnaje na vážkách.

„Ty nemáš kouzelnou zbraň?“, zeptal se Yasper, který se střelby také účastnil.

„Mám, ale nějak to nestačí“.

„Kdyby měli střilet na pohyblivěj cíl, tak se nechytaj. Natož pak v boji. Posrali by se strachy. Do terče na nás dělaj marchy“.

„Jasně“, chytil se toho Myšilov. „Ať se jde navostro, a ukáže se!“.

„Bohové“, jal se Blathel uklidňovat situaci. „Jde přece jen o turnaj, jsme tu hosté“. Podíval se přísně po ostatních. „Dejte se do klidu, žádné vylomeniny“.

„Nenechám se zesměšnit od nějakýho hobita“, děl

klidným hlasem Myšilov.

„Správně“, přisadil si Zoltar, který se ke střelcům přidal. „Tohle si nesměj dovolovat“. Zoltar byl pěkný provokatér.

Turnaj pokračoval, a místní střelci, ať už to byli mladí hobiři junáci, nebo staří pupkaři otcové a dědové, si vedli čím dál znamenitěji. Počáteční nervozitu odhodili a ukázalo se, že svoje krásné zdobené kuše ovládají mistrně. Jak by také ne, kušařství a ostrostřelba měly v místním kraji tradici, děděnou po generace. „Hopkalská kuše“ byl pojem, který měl zvuk. Zejména v armádě, neboť místní řemeslníci zásobovali i Gwendarronskou brannou moc. Zdejší kuše ovšem nebyly většinou svěřovány žádným čerstvým odvedencům, ale oddílům starých mazáků, kteří si těhle zbraní i patřičně vážili. Ale samozřejmě že nejlepší vyrobené kusy si výrobci z Domoviny nechávali pro sebe. Teď jimi poráželi pány z města. Když se poslední přesná rána ze zbraně nejmladšího z rodiny Bečkářů zaryla těsně vedle středu a když Yasper, kterému už se od nervů třásla ruka, teř takřka chybil, vypukli místní, sledující turnaj, ve veliký jásot. Nemysleli to zle, prostě měli jen radost a dobrou náladu. Soupeře se jim podařilo zdolat v čestném souboji, přesto jej ctili. Ale Nurnským to tak nepřipadalo. Alespoň někteří z nich se cítili ponížení, pokoření, zahanbení, zostuzení. Být ženskými, brečeli by. Nemít jasné pokyny od Menhoriana Blathela, kterého ctili, snad by i krev prolili, aby smyli hanbu. Takhle se ale celá frustrace z toho, že je přestříleli hobiři sedláci, musela vyvalit ven jinak.

„Víte co vy mě můžete, vy pakáži?“, zařval Klabzej Myšilov, aby na sebe přitáhl pozornost. „Tak se koukejte, vy nádivové!“, rozepínaje kalhoty, vylezl si na židli, trhnul opaskem dolů a vyšpulil na užaslé hobyty, hobytky a hobiřata svoje bělavé pozadí. Obecenstvo zůstalo s čelistmi pokleslými.

„Hé, jasně!“, zařval Zoltar Zemikosa. Tohle byla jeho parketa. Na Halenii, hobotku ještě takřka školního věku, na kterou se pokoušel udělat dojem u hostiny, mu jeho dosavadní pokusy nevyšly. Ale takovýhle chlapácký čin by mu třeba odemkl komůrku jiné z hobitek, na které si dělal zálsk. Slaměnu, Vásku nebo Kardunku. Vyskočil na jiné ze štokrlat a jeho kalhoty už vlály u kotníků. Neopomněl kromě zadku ukázat zkoprnělým venkovanům i ledacos jiného. „Ha ha há, tady to máte!“.

A i jiní z Nurnských se té podivné kratochvíle zúčastnili, než jim to Blathel a Gerllod rozmluvili. Škoda na pověsti tak byla napáchána a manýry

pánů z města bývají od té doby v hobiřím kraji, zvaném Úpatí nebo též Domovina, vděčným tématem, rozebírají-li se večer u krbu neuvěřitelné historky.

To se rozumí, po tomhle výstupu bujará zábava rázem zvadla. Zdálo se, že hobiřům je i trochu trapně za jejich hosty. O Dynim Longodonovi by se pak toto dalo říct s jistotou, ten byl rudý hanbou. Trapnost momentu ale zakrátko rozptýlil příchod člověka, oblečeného do Gwendarronských vojenských barev. Gerllod zaznamenal, že jeho šarže je stejná, na jakou sám aspiroval u vojska. Voják vypadal ustaraně a chvatně rozmlouval s předáky vesnic, které si vzal stranou. I Longodon jim naslouchal. Dyň také vzápětí osvětlil Nurnským, o co se jedná. Z cesty, která se od hobiřích osad začala zakusovat do kopců na západě, přibyl odpoledne muž. Byl zcela zkrvaven a schvácen. Vyhledal s vypětím všech sil posádku, která ležela v tomhle zapomenutém koutě Gwendarronu spíš jen z obezřetnosti než z nutnosti. „Řekl jim, že je zaměstnancem dolu v horách. Pracoval na povrchu, když byl důl přepaden“, řekl Nurnským Dyň. „Vyvázl jen tak tak životem. V horách se něco děje. Místním bylo řečeno, že mají zvýšit ostrážitost. Na noc zamykat, ženské a děti nepouštět samotné ven“.

„Jdu si s ním promluvit, utáhl si Gerllod Moskyt opasek a vykročil za vojákem.

„Gerllod“, napřáhl ruku Liscannorský válečník. „Erennini štítonoši. Nyní na dovolené“.

„Strych“, odvětil voják. „Vyskytly se komplikace“.

„Prý v horách došlo k nějakému incidentu?“.

Voják se poškrabal na hlavě. „Je to nemilá věc. Jediný svědek vypověděl, že útočníky ani pořádně neviděl. A jak to tak vypadá, tak není dalek od smrti. Bylo by třeba konat s velkou rychlostí, než se lapkové stačí vzdálit do úkrytu, ale já nemůžu obětovat ani muže na patrolu do hor“.

„Byl prý přepaden nějaký zlatý důl“.

„Ale kdež“, mávl rukou Strych. „Je to důl na měď, navíc výnosy dolu tak tak stačí pokrýt náklady na těžbu, zpracování a dopravu sem, do Domoviny“.

„Ruda se vozí sem?“, zeptal se Blathel, který se k oběma vojákům připojil.

„Ano, Oslí důl sice správně patří pod Vrchovinu, tedy pod město Kardam, ale je mnohem blíže kraji Úpatí, tak se ruda vozí sem. Překládá se z mul a ke zpracování vozi do manufaktur ve vnitrozemí“.

„A Oslí důl je jak daleko?“.

„Den a půl pochodu. V horách nejsou dobré cesty pro koně, takže je lepší tam cestovat pěšky a nalahko“.

Gerllod vycítil šanci dostat se z hobiřeho kraje konečně někam za výdělkem. „Poslyšte, z vaší řeči cejtím že byste chtěl, aby tenhle horkej brambor někdo vytáhnul z ohně za vás. Kolik by si armáda cenila, kdybychom se toho ujali a toho lumpa, co pobíí ty kovkopy, vypátrali a dostali?“.

„Nevím, jestli jsem zmocněn...“, začal vyhyňbavě Strych.

„Ale jste“, ubezpečil ho Blathel.

„Tři měsíční výnosy toho dolu bych vám přislíbit mohl“.

„Kolik to dělá?“, zeptal se Gerllod.

„Asi pět tisíc zlatých“.

„No, to opravdu není moc výnosný důl. Vytěží rudy za padesát zlatých denně. Když odečtu náklady na těžbu, platy havířů, náklady na transport a zpracování... Divím se, že se s tím někdo zabývá“, dumal Blathel.

„I lidé v horách potřebují nějakou obživu. Tak se těžba udržuje už dlouhá léta jen tak, aby měli lidé co dělat. Jsou to divní patroni, ti horalé“, děl voják Strych. „Vousatí a málomluvní. Ostatně nemluví obecnou řečí, ale nějakým pochybným nářečím, kterému slušný člověk nerozumí. Ale problémy s nimi nebývají, alespoň ne v poslední době“.

„A v horách nemá Gwendarron posádku?“, zeptal se Moskyt.

„I má, jsou tam nějaké oddíly, složené ovšem hlavně z místních, ale nemám s nimi pravidelné spojení. Nevím, jestli o problému v Oslím dole vědí. Vždyť přepad se udál teprve včera“.

„Abychom to shrmlí“, založil si Gerllod ruce na prsou. „Pět tisíc je ukrutně málo“.

„Snad osm tisíc by mi u nadřízených mohlo projít, v případě, že bude vaše pomoc skutečně účinná“, ošíval se Strych.

„No, dobře. Tak my se tam teda vydáme“.

„Dyň“, oslovil hobita Menhorian Blathel. „Vím, že to po dnešním excessu není úplně vhodná prosba, ale myslíš, že bychom si mohli u vás ve vsi ustájit koně? Tak na týden? Vypadá to, že jdeme na takovou menší výpravu“.

„Ale samozřejmě“, odvětil obtloustlý vysloužilý alchymista. „Výpravu? To mě zajímá“.

„Asi o nic nejde. V horách bude nějaká banda pobudů, kterým stálo za to uloupit pár krejcarů v dole na měď. Uvážím-li, že v dole samotném nemohly být žádné jiné peníze než výplaty havířů, tak opravdu žasnou, jak malou cenu má pro lapky lidský život“.

„Ech, to je smutné. Inu, kdy vyrazíte?“.

„Hned, jen se sbalíme“.

Nurnští si vzali z koní všechno, co jim připadalo jako užitečné pro cestování v horách a pro případnou potyčku s loupežníky. Utáhli řemení na bagáži a v odpoledním slunci se vydali cestou do kopců. „Na rozloučenou jim mával Dyni Longodon. „Kdo ví, kdy jej zase uvidíme“, poznamenal Blathel.

„Jestli vůbec někdy“, černě procedil mezi zuby Zoltar.

„V horách může být taky krásně“, řekl Šáchor. „Však nám trochu pěší chůze neublíží. A to čerstvý povětrí tam nahoře“.

„A potoky plný ryb. A projdeme-li hory až k pobřeží, tak v moři budou tresky, jako je chytá Getd ve Vranigostu...“, zasnul se Yasper.

„Treska, čili mník“, zadumaně poznamenal Blathel, který občas svoje niterní myšlenkové pochody maskoval za první koninu, která plula po okraji jeho mysli.

„Tak rybu bych si dal“, chopil se toho Gon. „Ale čilimníky nejím!“, otfásl se odporem.

„Jist budeš, co se ti dá, žádný vodmlouvání“, zařval na něj Gerllod. „Odtěď jsme na výpravě!“

„No, no“, vrátil se do reality Menhorian. „Jdeme jen kousek na támhleten první kopec. Tam má být Oslí důl. Zjistíme, jak to tam vypadá, případně se pustíme kousek po stopě. Uděláme, co jsme slíbili Strychovi a vrátíme se pro koně a domů“.

„He, to uvidíme“, hekl prorocky kroll Ran.

„Žádný uvidíme, však se sami postaráme o hladkej průběh“, rozhodl Gerllod Moskyt.

Ran si povzdech. „He, když už, tak aspoň že hladkej“.

Hory byly zprvu řídké zalesněné, ale záhy se souvislé plochy stromů ztratily a z úbočí kopců jen tu a tam rostl jednotlivý strom či remízek zkroucených sosen. Křoviska a kleče převyšovaly trávu, ale ani ta nebyla všude. Kamenitá plocha kopců působila sklíčovícím dojmem. Na noc si Nurnští udělali tábor na cestě. Ta byla opravdu špatná a jediným zvířetem, které by jí mohly zdolat, byly muly, na kterých se dopravovala ruda z hor ve velkých koších. Nurnští byli rádi, že nechali své cenné koně u hobitů. Před ustavením tábora je znervózovali jen dva psi, kteří se objevili na dohled. Byli velcí a měli skvrnitou srst. Yasper je označil za zdivočelé pastevecké psy, ale Klabzej nabádal k ostražitosti. Nebylo pravděpodobné, že by se pokusili na početnou skupinu lidí zaútočit, ale přesto byly hlídky poučeny o možné hrozbě. Ráno

po psech nebylo ani památky a Nurnští pokračovali bezúspěšnými horami dále. Okolo poledního náhle Klabzej zarazil ostatní.

„Nějaký stopy“, křiknul. „Lidi, psi“.

„Prej v horách žijou pastevci, tak asi jejich stopy, ne?“.

„No jo, ale kde maj potom to stádo?“, položil otázku Myšilov. „Víte, jakou stopu udělaj takový ovce?“.

„Hele, co je to tady?“, zeptal se náhle Gon a shýbl se. Zpod velkého lopuchu vytáhl věc, jejíž lesk všechny ohromil. Byl to nádherný velký klíč. Těžký a podle barvy mohl být z ryzího zlata.

„Ukaž, dej to sem!“, vykřikl Gerllod, ale pak se opravil a řekl: „Dej to vůdci“.

Za vůdce výpravy do hor byl totiž už předtím vybrán Menhorian Blathel jako přirozená autorita a muž oplývající rozvahou a zkušenostmi.

Ten byl sám překvapen, cože to vlastně našel. „To skutečně vypadá jako ryzí zlato. Zvláštní, ten, kdo tu nechal ty stopy, jej zde zřejmě ztratil“.

„Budu ho opatrovat“, vzal si Moskyt klíč k sobě a pečlivě ho hodil do batohu.

Myšilov při prohlídce místa našel i jinou zajímavou věc: malý medailonek z kovu. Byl na něm vyobrazen strom. Klabzej si ho prohlížel a nemohl věřit vlastními očím. Pak věc schoval do kapsy.

Pokračovali dál. Večer už měli stavby, lemující vstup do dolu, na dosah. Semkli se do šiku, ve kterém byli připraveni bojovat. Když minuli kopácké šopy a ubytovací barák, bylo jim jasné, že tady se bojovalo. Vyházené věci, převržené ošatky s rudou. Na dveřích baráku cákanec od krve.

Gerllod, rameno na rameno s Heftem Tarasem, obešli dva důlní vozíky, z nichž v jednom ležela mrtvola vousatého muže v havířské kytlici, a vstoupili po úzkých kolejnicích do dolu samotného. Tam, sotva stačili rozsvítit lucernu a jejich oči si začaly teprve přivykat setmělým důlním chodbám, byli obestoupeni tlupou vousatých a divoce vyhlížejících mužů s meči v rukou a vyzvání silným hlasem ke složení zbraní. Byl to kritický moment, který vždy rozhoduje o dalším vývoji osudů. Ale Gerllod jakýmsi šestým smyslem rozeznal, že hlas, který jim vydal onen úsečný příkaz, je jaksi nápadně zvyklý udílet rozkazy. Třeba to byla intonace, kterou slýchal od svých velitelů v kadetce, třeba pohled na rozestavení bojovníků, kteří se kolem nich s napjatými meči rojili. Byli to muži, cvičení Gwendarronem.

„Jsme tu z pověření Gwendarronu“, řekl. „Přicházíme vyšetřit, co se tady stalo“.

„Kdo vás posílá?“, řekl už mírněji velitel

ozbrojenců.

„Strych, velitel posádky v Domovině“, odvětil Gerllod a sklonil zbraň.

Totéž na pokyn svého velitele udělali i vousatí mužové. Jak se ukázalo, etnicky to nebyli jen příslušníci horského národu, charakterizovaného opálenější kůží, hustými černými vousy a ježatým obočím. Byli mezi nimi i typičtí Gwendarrohané, ba i trpaslíci. Jeden z mužů měl zvláštním způsobem zarostlou a tvarovanou tvář, nos a rty. Jeho vous byl světlý, neobyčejně kučeravý a rostl i na místech, kde by růst určitě neměl. Blathel i jiní si nemohli pomoci, ale ze všeho nejvíc jim ve tváři připomínal ovci. Nebylo jasné, zda se jedná o nějaké postižení nebo o nemoc, ale nevypadalo to vůbec hezky.

Velitel oddílu, u kterého se zjevně pranic nedbalo na ústrojní kázeň, se Nurnským představil. „Jsem kapitán Hordaj“.

Gerllodovi to jméno něco říkalo. A rozhodně v dobrém. Jméno kapitána Hordaje mělo v armádě dobrý zvuk. Gerllodovi se teď při bližším pohledu zdálo, že malý, asi dvanáctičlenný Hordajův oddíl je složen ze samých sverepých a zkušených mužů. „Přibyli jsme sem teprve po poledni. Ale už jsme prošli větší část dolu a můžu říct, že útočníci se tu nikde neskrývají. Práskli do bot“.

„Co sebrali?“, tázal se Yasper.

„Popravdě“, škrábal se na hlavě velitel oddílu, „Nebylo tu ani moc co ukrást. Tak ztratila se veškerá hotovost a cennosti havířů. Moc toho asi nebylo, ale mrtvoly mají obrácené kapsy. Z baráků určitě nějaké drobnosti, všechno jídlo, a z kůlen zmizelo i důlní nářadí a vybavení. A dole pod kopcem, kde jsou lavice, na nichž se ruda nahrubo proplachuje a třídí, bylo taky pár mrtvých. Někteří dokonce přišli o boty a části oblečení. Ten kdo tady vraždil, musel být hodně zoufalý“.

„Řádí tu v horách nějaké bandy, Hordaji?“, chtěl vědět Gerllod Moskyt.

„Ne, respektive až donedávna ne“.

„Jak to donedávna?“.

„No před nedávnem bylo vyloupeno jedno z posvátných míst, takzvaných Vartovišť. Vartoviště se jmenovalo Elicin. Tam pobili všechny strážce esenia a místo následně utrpělo od ohně značnou újmu. Stalo se to před dvěma týdny. Vartoviště jsou místa, kde jsou pochováni zdejší svatí, kterým tu říkají Patroni. Těžko říci, kdo to mohl udělat, je to značně neobvyklé. Je možné, že to mají na svědomí stejní lumpové, jako tohle tady“, ukázal kolem sebe na zpusošený vchod do dolu.

„Máte zkušené muže“, ocenil Gerllod oddíl, ve

kterém každý zjevně věděl co dělat a jehož disciplína byla v kontrastu s velmi volným přístupem k nošení Gwendarronských barev. „Vybíral jsem je sám. Sloužíme do roka tři měsíční turnusy tady v horách a je nutné, abych se mohl na kohokoli spolehnout. A zároveň každý musí být sám schopen přežít v obtížných podmínkách hor“.

„Kdy se vracíte do vnitrozemí?“, zajímal se Gerllod. „Už jsme se měli vrátit. Služba nám sice skončila, ale protože jsme se dozvěděli o přepadu dolu, ještě jsme se sem chtěli podívat. Teď už jdeme cestou na západ k pobřeží a lodí se dopravíme do Nurnu. Ale ve městě Kardamu se podle všeho šíří nějaká choroba. Nebudu se tam se svými muži vyskytovat déle než bude nutné“.

„Hm, hm. A co ten chlap ve vašem oddílu, ten s tou chlupatou tváří, co ten je zač?“

„Nenechte se mýlit, toho chovají ostatní členové mojí patroly ve vážnosti. Říkají mu Zmrzlej.“

„Hmmm, takže pan Zmrzlý...“

„Ne, žádný pan, žádný Zmrzlý. Obracejte se na něj prostě jen jako na Zmrzlýho. Byť se to zdá jako žertovná přezdívka. Že mu byla taková zima až si pořídil kožich po celém těle. Ale pro své názory a postoje je respektován. Jméno je vlastně podružné, alespoň tady v horách se s tím určitě setkáte.“

„Dobrá“, odvětil Gerllod.

„Ale doporučuju se ho na to moc nevyptávat. Víte, kdybyste měli takovýhle problém, tak byste to asi taky nesli těžce. Zmrzlej nemá ani rodiče ani jiné příbuzné a celý život pátrá po svém původu. Je ochoten tomu obětovat všechno. Ale je hrde, a kdyby měl pocit, že se mu pošklebujete, tak vám dá okusit, že je vynikající válečník. Ostatně, kromě mužů v mojí jednotce nemá, pokud vím, kvůli svému porostlému obličejí ani žádné přátele. Je-li moje jednotka mimo Kozlí vrchy, Zmrzlej v tu chvíli zůstává v horách. Rád bych mu s jeho prokletím nějak pomohl, ale nevím jak.“ Velitel oddílu se rozhlédl a ukončil debatu udílením rozkazů svým mužům. Ti zorganizovali hlídky a uspořádali ležení na noc. A pak z toren vousatých vojáků vyskočily lahve s pálenkou a začly kolovat mezi všemi v ležení.

„Ble“, zkrivil hubu Klabzej a následně vyprsknul hlt, který měl v ústech.

I ostatním to moc nejelo. Místní olejovitá pálenka chutnala opravdu zvláštně. Jako když do špiritusu namícháte rybí tuk. Hordaj tvrdil, že se destiluje z jedné místní byliny, ale Nurnští dali přednost lahvím, které si přinesli s sebou. Poradili se, jestli mají Hordajovi ukázat nalezený zlatý klíč, a

nakonec tak učinili. Na Hordaje to udělalo veliký dojem. Zdálo se, že váhá, jestli jím ho nemá zabavit a i z toho bylo vidět, jak velký význam tomuhle nálezu přikládá.

Nakonec se umluvili, že Nurnští půjdou s Hordajem a jeho vojáky zpět do údolí a pak po cestě, procházející horami k městu Kardamu. A že se po cestě uvidí, třeba narazí na nějakou stopu. Tak vyšli společně.

Příkré svahy okolních kopců byly nad úrovní cesty, vinoucí se kamením podél vyschlého koryta, ještě řídce porostlé pokroucenými borovicemi, křoviskami a býlím, ale po nějakých dvou stech sázích už přecházely v pustou kamennou stráň, kde měla v poledním slunci i tráva problém udržet život. Svahy byly prudké a jediný kloudný stín skýtalý ohromné balvany a rozsedliny, kterými byly kopce zbrázděny. Bylo šest večer osmnáctého světa a družina hleděla údolím k severu. „Rozbijeme tábor, ne?“, navrhl Yasper.

„Tyhle se moc netvářej“, kývnul k Hordajovi a jeho lidem Gerllod.

„Dyť to byli voni, kdo včera chtěl furt rozbíjet tábor a dneska machrujou, jak jsou čerství“, postěžoval si Menhorian.

„Já jsem teda pěkně utahanej z toho sluníčka. Skoro spím za chůze“, usednul na kámen Horác.

„Mám pocit, že něco čoujou, řekl Gerllod. „Podívejte, jak bedlivě pozorují ty okolní kopce.“ Přistoupil k Hordajovi. „Chci se zeptat. Tady hrozí nějaký nebezpečí?“

Ten se na něj nechápavě podíval. „A vy myslíte, že tady nic nehrozí? Před pár dní někdo vytloukl důl, na to nezapomínejte.“

„Nojo, nojo“, řekl Gerllod a šel zjevit tuhle skutečnost ostatním. Šli dál a dno údolí se začlo zvedat, stejně tak i kopce po stranách. Cesta byla obtížná, kolona musela zdolávat vymleté koryto řeky tu na jednu, tu zas na druhou stranu, muži obcházelí kusy skal, napadané sem ze strání. Stoupali kaňonem vzhůru. Kolona se nebezpečně roztahovala. Yasper s Gonem si rozložili mapu na velkém kameni a daleko za ostatními nad ní cosi řešili. „Veďte své muže k pořádku“, utrousil Hordaj ke Gerllodovi. „Ještě dvě nebo tři hodiny pochodu a pak si mohou dělat, co chtějí.“

Mezitím se dal do řeči Heft Taras s trpaslíkem z vojenského oddílu. „Tož co ty, ty jseš místní?“

„Nenene, kdepak, vůbec. Já jsem Naglinskéj. A vodkad' jseš ty?“

„Taky, taky“, děl Heft.

„A kovářskéj?“, vyptával se trpasličí voják.

„Ne, bānmistr“, bājel Heft.

„Aha, no já jsem od kovářiny, z velkejch hutí.“

„Poslyšte, utáboříme se, mě už opravdu bolí nohy a Yasper s Gonem nás mají problém dohnat.“ Blathel si sedl vedle cesty na trs trav a bral to jako pokyn všem. Gerllod zbrunátněl, ale moc na výběr neměl. Kývnul na Hordaje a řekl mu: „Hodně štěstí, my zůstaneme dneska tady.“

„Inu,“ odvětil voják. „Řeknu vám jenom jedno. Když natáhnete krok, tak jste zítra do večera v průsmyku a tam je vhodný nocovat.“

„Prů-smyk?“, štitivě zasyčel Ran.

„No, víte, vidíte sám, jak na tom náš vůdce je. Je to vůdce a je to jeho rozhodnutí“, řekl Gerllod.

„Moc se mi nechce se tady v horách dělit. Pojd'te s náma ještě hodinu. S vaším vůdcem si promluvim.“ Nejeden z Nurnských oddechoval jako proražený meč. Měsíce zahálky v Liscannoru byly znát. Po kratší debatě se Menhorian nechal přemluvit. Naštěstí zatím nikdo neměl puchýře, takže stačilo jen posbírat sílu a dech a jít pomalu dál. Hodina byla maximum, co byl vůdce ochoten jít, ale vojáci přesto šli ještě dlouho poté. Až nakonec se vyčerpaná družina svalila. Blathel usnul prakticky okamžitě. Stejně vyčerpaní byli i Klabzej a Gerllod a Yaspera museli v poslední fázi pochodu vojáci dokonce podpírat. Myšilov měl pocit, že si je vojáci trochu hlídají a neměl z toho dobrý pocit. Polospícím Nurnským byla uvařena silná polévka s nakrájenou uzeninou a v zemleném ležení zůstali z družiny hlídat jen Heft, Gon a Zoltar. Vyschlé koryto navíc znamenalo, že všichni pili jen teplou vodu z čutor. A zítra mělo být hůř.

„A co je to vlastně ta Esénie?“, zeptal se u praskajícího sporého ohně Heft Taras vojáka s černou bradou, stříženou do špičky. „To je Vartoviště, jestli jsem to dobře pochopil, zasvěcený nějakýmu vašemu patronu?“. Voják se na něj obrátil a lánaně mu naznačil, že obecnou řečí nerozumí. Byl to vrchovec, horal. Obecnou řeč nikdy nepotřeboval a tak jenom posunky naznačoval, že v horách je nestálé počasí.

To Zoltar měl větší štěstí, byl na hlídce s Hordajem a ptal se jej na jeho osobního patrona. Hordaj ovšem Zoltarovi řekl, že jej otázky víry nezajímají, k čemuž použil ostré vojácké slovo. Ozřejmil mu, že jako voják už se tímto nezabývá a že jej výrazně více zajímá velitel jeho garnizóny než svatí jeho předků. Ostatně vyrostl už od mala v Gwendarronu a vnitřní boj, kam vlastně patří, už si vybojoval. Nicméně po otevření láhve s kořalkou se přeci jen

Zoltar něco dozvěděl.

„Víte pane Zemikoso, víra v tomhle kraji je hodně svázaná s našimi patrony. Patroni téhle země, a teď myslím Kardam, jsou ochránci, ke kterým se lze přimluvit, když je člověku úzko a když něco potřebuje. A zároveň se těm patronům snáší dary. Když někomu snášíte dary, tak musíte vědět, kde je. A to myslím doslova, tedy kde leží kosti toho, jehož lid zbožšťel a kdysi určil za jednoho z patronů země. No a já nevím, kde je pohřbený můj patron. A to je můj problém. Můj patron je Kazard Jezdec. Kazard je patron, symbolizující rod, neboli kořeny, ze kterých jsi vzešel. Tvoji předkové. Nebo když to pojmeš širěji, tedy národ. A je to dost ironie, protože já zrovna tyhle nálady týkající se Kardamského národa a Kardamského státu, já je vůbec nesdílím. Já jsem věrný koruně. Jsem si vědom toho, že jsem Gwendarroňan. Silný Kardam jako součást Gwendarronu, to je moje heslo“. Zoltar pokýval vážně hlavou. „Jojo, rodina, to je důležité. To je základ.“ Myslel přitom na Krtenu a přemítal, jestli on sám bude někdy nějakou rodinu mít.

„Pro mě Kazard Jezdec taky symbolizuje vzestup. Podle báji žil v dobách, kdy v Kardamu ještě kveř rybolov a kdy se tady stavěla polovina lodí na západním pobřeží z mohutných rovných stromů, které pokrývaly tyhle, dnes úplně pusté kopce, a tehdy to byl prostý rybář.“ Máchl do tmy do holých, erozí rozrytých hor. „Co je tady dneska? Z čeho můžeme stavět lodě?“.

„Hmmm“.

„A stejně tak já. Jako se z Kazarda prostého rybáře stal Patron, i já jsem se z prostého hochy z Kardamu stal někým. Mám svoje důležité místo v armádě, jsem důstojník. To pro mě něco znamená. Mít zodpovědnost za muže.“

„No já jsem taky začínal jako sedlák“, řekl už trochu podroušený Zoltar. „Co sedlák, pchhh. Na poli! Vrtal jsem se v hlíně. A co jsem dneska?“. Na chvíli se zamyslel. „Jsem Gwendarronskéj občan!“

„No, to je rozhodně co říct.“ Nebylo jisté, jak to Hordaj myslel.

„Víte,“ pokračoval Hordaj. „Každý z patronů má svoje vlastní atributy. Kazarda symbolizují jeho chocholátá helma a jeho obouručný meč.“

Zoltar se toho chytil. „Ten klíč, víš, co jsme našli. Ten je taky jeden ze symbolů?“.

„Je to je atribut jednoho z bývalých Kardamských starostů. Ten starosta, ten se jmenoval Berg, později přezdívaný Spasitel. Ono vůbec skutečný jména v některých případech našich patronů nejsou běžně známý. Spíše jsou zýváni podle přízvisek, což jsou

vlastnosti, které symbolizují a také podle svých atributů. To je při jejich uctívání důležitější než jejich jméno. Berg Spasitel symbolizuje obětavost. Je to určitě jeden z našich nejmladších patronů, ten člověk žil v podstatě v celkem nedávné historii. Ale jak říkám, na otázky víry já moc nejsem. Na to se radši ptejte Zmrzlýho.“ A po chvíli odmlky dodal. „Ale tohle je podle mě určitě jeho klíč, a ten byl pochovaně spolu s ním.“

„To by třeba bylo dobrý ho vrátit“, řekl Zoltar.

„To by třeba bylo. Na druhou stranu, ten klíč asi někam pasuje“, odušil Hordaj a šel vzbudit další hlídku.

Družina se ráno vzbudila odpočatěji a uvítalo ji jitřní slunce. Spánek byl dlouhý, ale Blathel měl i přesto hluboko zapadlé oči. Nevypadalo to, že by byl schopen jít až do soumraku, ale když mu Heft nabídl plod stromu Janternu, zřetelně pookřál. Zoltar mezitím vykládal vědomosti, které nabyl o Patronech.

„Partroni jsou lidi, který se nějakým způsobem zapsali do zdejší historie nebo se o něco významného zasloužili. A lid je tady prohlásil za takový jako svatý, neboli patrony a uctívá je. A každé z Patronů má nějaký jako přednosti a symbolizuje něco, nějakou vlastnost. A taky má nějaký atributy, neboli věci, který ho charakterizují. A každé místní Kardamec má od malička vybranýho jednoho svého patrona, ke kterému si chodí pro přímluvu a požehnání. A taky mu nosí dary. Prostě takové místní panteon složené ze slavných rodáků“

„Ty jsi úplnej vypravěč“, glosoval to Klabzej.

„Ale prej se máme zeptat Zmrzlýho, to je větší vodborník“, děl Zoltar.

„Zmrzlej“, oslovil po chvíli muže s chlupatým obličejem Menhorian. „Chtěl bych se tě zeptat na pár věcí, abychom se víc vcítili do krajiny a pochopili zdejší lid“.

„Ptejte se“, odvětil muž a jeho pohled byl vážný. Teď se dopředu prodrál Klabzej a vytasil se s amuletem s namalovaným stromem. „Co si myslíš, že je tohle?“, vybafl. „Jako, co to je na tom obrázku za strom?“.

„Inu, košatý strom je atributem jednoho z našich patronů. Jméno toho patrona není známo, ale je zván jako „Věrná ratolest“. Dalšími jeho atributy jsou srp a konývka.“

„Já říkám, že ten strom je Jantern“, děl Klabzej do pléna.

„Lepší konývka než kladivo“, zahučel Gerllod.

„Věrná ratolest je pochován přímo ve městě

Kardamu, respektive na úbočí hory nad městem. Je to velice blízko místa, kde mám já svůj dům.“ „Takže ten medailónek je atribut, posvátná věc?“ „Ne, to je jen lidové vyobrazení, je to jen přívěšek, který patřil někomu, jehož patronem byl Věrná ratolest, nic víc. Ten medailón nemá žádnou hodnotu“, usmál se Zmrzlej, odvracející během hovoru svojí zohyzděnou tvář. „A co ten klíč, to už je přímo atribut, ne?“, otázal se Selek Šáchor. „Ano, jistě, to místo, kde byl uložen, bylo vyplněno, jak jste slyšeli od Hordaje. Klíč přitom zřejmě zmizel. A medailon se jen tak u cesty sám neobjevil, je to divné a musí to mít souvislost s přepadáním v horách.“ „A klíč je symbolem toho Berga spasitele, že?“, ujistil se Blathel. „Ano“, odvětil Zmrzlej. Ale ten má i další způsoby vyobrazení. Například je na malbách vídán v nadživotní velikosti, jak drží ochraňující ruku nad zástupy lidí. Numští se během téhle debaty pokusili zakreslit několik jim známých míst do svojí krásné vojenské mapy. Už poněkolikáté se Jasper s Gonem zuřivě hádali o tom, kde vlastně v mapě jsou. Nakonec mapu svěřili Zmrzlému, který v ní chvíli tápal a pak prohlásil, že je to mapa dosti podivná. Na další dotazy odvětil, že esení, neboli vartovišť je pět, alespoň pokud je mu známo. Patronů je sice výrazně více, ale u některých že se neví, kde jsou pochovaní a na některých vartovištích je patronů pochováno víc než jeden. Byl ochoten zakreslit do mapy přibližnou polohu vartovišť a několika horských vsí, pro případ, že by to Numští potřebovali. Nicméně nad mapou kroutil hlavou a prohlašoval o ní, že není asi úplně dobrá. Což se v následujících dnech ukázalo jako velmi mírné hodnocení. Dále se Numští vypytovali na další Patrony a zjistili, že se jedná o velmi různorodou směsku postav historie země. Nejstarší Patroni jsou stovky let starí a jejich existence je možná jen mýtem, zato jiní jsou s jistotou doložení. Například od smrti Kazarda Jezdce neuplynulo určitě ani sto let, přičemž ovšem není známo, kde byl nakonec pochován. Dále se dozvěděli, že další z patronů, Kalmynr Věstec, se zabýval hvězdopravectvím a vyhledával samotu, zatímco zmíněný Berg byl starostou města. Poslední, co Numské zajímalo, byly poslední známé informace o situaci přímo ve městě Kardam. Nikdo se tam sice nechtěl pokoušet dojít, ale přesto to bylo dobré vědět. Bylo jim řečeno, že ve městě zřejmě stále zuří epidemie nějaké nemoci a že kudůči čtvrt' je izolovaná a

uzavřená. Tam je prý nákaza nejhorší a ve zbytku města se daří nemocné odvážet do velkého domu za městem, kde jsou léčeni. V horách se ale prý nemusí nákazy bát. „Během chvíle musíme vyrazit“, uzavřel debatu Zmrzlej. „Zkuste dojít do noci do průsmyku, jinak se na cestě nedá dost dobře nocovat.“ „Nemá cenu, abychom se s vojáky drželi pohromadě“, podotkl Blathel. „Numští se budou držet pospolu a půjdou tempem nejpomalejšího.“ Ještě k němu přistoupil Zmrzlej: „Víte, s tou vaší mapou.... Já bych jí na vašem místě zahodil“. „Tak nám půjčte vaši mapu, my si z ní překreslíme ty nejhorší části“. „Dobrá, ale rychle“, řekl netrpělivě velitel Hordaj a vytáhl svou mapu hor z tubusu. Numští se jali přechmárávat svojí mapu, kterou zjevně namaloval armádní kartograf podle svojí vlastní barvitě fantazie, zatímco v krbu aggerské pevnosti mu k tomu vesele praskala hořící polínka. Když do ní začal Jasper rýt další linie, vstávaly Gerllodovi hrůzou zbytky vlasů na hlavě při pomýšlení, jak jí bude vracet. „No jo, stupeň utajení 2W, tyhle opičárny vojenský. To je tajný just kvůli tomu, aby se nepřišlo na to, že to nesedí“, poznamenal Zoltar Zemikosa. Hordaj poznamenal: „Na co se nedá spolehnout, to je vojenská kartografická služba, to si pamatujte. S tímhle bych si tak utřel zadek“. „Zadek si s tím utřít nemůžeme“, zamumlal Blathel. „Nic lepšího nemáme“. „Zadek si s tím utřít nemůžeme“, zabručel Gerllod v děsu z pomýšlení na možný kázeňský postih. „Věřím tomu, že někdo tady byl a zhruba přeměřoval vejšky těch kopců, ale to je tak celý. Spousta údolí a míst je tam vycucaná z prstu.“ „A ta tvoje mapa?“ „Je to mapa, který věřím. Zatím jsem se s ní v horách neztratil.“ řekl Hordaj a zaroloval svoji mapu zpátky na její místo.

4. kapitola – Přes hory do města Kardamu

Vojáci se následně oddělili a Numští s poněkud opravenou mapou začali pomalu vést muly po cestě vzhůru. Blathelovi začala během dne znovu stoupat horečka. Doufal, že voda, kterou pije, je zatím v pořádku. Novou tu každopádně nebylo kde nabrat. Šli tempem Blathelovým a pomáhalo jim, že bylo počasí vhodné pro cestování. Slunce bylo milosrdné zakryto mraky a na poměry vrcholícího léta vanul čerstvý chladivý větřík. Nicméně po

čtvrté hodině byli Gon, Blathel a někteří další už tak unaveni, že nebyli schopni jít. Pot z nich líl a vody v měchách valem ubývalo. Po hodině se zvedli a velice pomalu se horami vlekli dál. Odpoledne je ale čekalo velké překvapení. Vysoko v kopcích se provizorní stezka podél vyschlé strouhy najednou změnila. Stala se z ní byt' relativně úzká, ale přesto opracovanými kameny vydlážděná cesta. Zpomezi kamenů rosla tráva a plevel a bylo znát, že je cesta už dlouho neudržovaná, ale kdysi si dal někdo velkou práci jí taky nahoře postavit. „Ha, trpasličí cesta!“, zvolal Heft. „Tohle je stará robota našich kameníků!“ „Podle tebe je všechno co je z kamene, trpaslický“, poznamenal Jasper. „No a né?“, ohradil se Heft Taras. „Kde byste všichni byli, kdyby nebylo řemezníků z nážho lidu?“. Nadechl se k litanii. „Šecky města! Ty nejlepší mosty, hrady a přístavy! Šecker vybudovaný téměř rukama“. Zašermoval rukama, jako by ta města a hrady postavil sám. „Hod' se do klidu. Tys nikdy nepostavil ani hrad z písku, natož dvě cihly k sobě“. „To není můj problém, že nevíte, že všechna města maj trpaslický kořen“, nakvašeně odseknul Heft, předstíraje že neslyší. "Znova opakuju, to není můj problém". Ostatní se jen tak pochechtávali a nechávali na samotném trpaslíkovi, aby se namíchnul. "Třeba takovej Turfest, nebo teda dneska Therfast" zahudroval trpaslík. "To po našom starom jazyce značí Pevná brána! No a taky". Trpaslík rozhodil rukama, aby dodal svým slovům důraz "Podle stejnéhoustru na severu Turmeg – Votevřená brána. A Num, a Kardam, sakum pikum trpasličí. Gharr Dam!", zavyl. "Khaer Diem", podotkl s úsměvem Blathel. "I elfové měli pro ta místa svůj název". "Naglin", zařval Taras. "Snad nechcete tvrdit, že Naglin nezaložili trpaslíci!". Ostatní měli sice v duchu z trpaslíkova rozčilení bžundu, ale tentokrát se nikdo nechtěl s Heftem moc přit. Přeci jen, vprostřed výpravy bylo lepší zachovat soudržnost a nebrmkat si vzájemně na citlivé struny. A že u Hefta vždycky rezonovaly silně. „Jdem“, zaspěl po chvíli Menhorian a vydal se po trpaslické cestě, opíraje se ztěžka o hůl. Po cestě se šlo o dost snadněji a také jakoby Numským vlila něco nových sil do žil. Přinejmenším na rovné cestě se dalo spát výrazně lépe, než na balvanu. Šli ještě nějakou dobu, ale do průsmyku nedošli. Rozložili ležení na cestě. Při té

příležitosti udělali inventuru bot. Nejdražší boty na míru měl Blathel, ale nejpevnějšími se chlubil Heft, jehož paty byly podraženy podkovami. Zatímco kroll Ran, který přišel o boty už v průběhu věcrejška, kdy se mu rozpadly, to nijak neprožíval a chodil prostě po zrohovatělých chodidlech, hobit Gon měl z levé boty žraloka, který se nedal dobře opravit. Sdrátování svých křusek věnoval celou svojí hlídku, ale výsledek nebyl příliš uspokojivý. Noc proběhla bez problémů a dvacátého světa vyrazili Numští po trpasličí cestě znovu k průsmyku, v mapě označenému jménem Turošský, podle blízké horské vsi, kde se cesta lámala na druhou stranu kopců směrem k pobřeží a městu Kardamu. Znenadání potkali po dvou dnech zase člověka, byl jím zarostlý muž, vedoucí přes hory tři muly, ověšené proviantem. Nevypadal jako jiní temně černovlasí obyvatelé vrchů. Zjevně k horalům nepatřil a byl dobře ozbrojen mečem a kvalitním dlouhým lukem. Na jedné z mul seděl krkavec, evidentně ochočený. „Dobrý den“, zahlaholil Myšilov, zatímco Heft okukoval lopatu, zavěšenou na zvířeti. „Nepotkal jste nějaké muže?“ Muž, mající vlasy sepnuté koženou čelenkou a opírající se o bezmála tři sáhy dlouhou hůl, přisvědčil. „Ale ano,“ řekl jazykem bez přízvuku. „Řekli mi o vás vojáci. To jste se o moc nezdrželi. Já jsem Šumichrast. Jsem obchodník, vozím zboží po horách a nabízím ve vesnicích a osadách. Cestuju sem a tam po týchle cestě.“ „Zemikosa“, prodlal se dopředu Zoltar. „Kam jdete?“ „Nu, vezu zásoby do vesnice jménem Dyffra. Jsou tam většinou horníci, taky nějakí pastevci. Jdu z města Kardamu“ „A jak to tam vypadá?“ „No, říká se, že se kudůči čtvrt' vypálí... Ale starosta to nechce dovolit.“ Šumichrast se jevil být příjemným chlapíkem, který Numským potvrdil to, co věděli od Hordaje o vypálení vartoviště jménem Elicin a o tom, že tenhle přepad těžko udělal někdo z obyvatel Kardamských vrchů, kteří jsou všichni členy stejné víry v patrony. „A říká se, že se Patroni ztratili,“ řekl Šumichrast. „Jasně, že neslyší na modlitby a jejich duch není přítomen,“ pokýval hlavou v zadumání Blathel. „Ne, že je někdo vodnes“, ozval se Myšilov. „On to myslí obrazně“, povídá Gon. „Jako že následkem toho vypukl mor...“ „Ale ne, on má pravdu,“ ukázal Šumichrast na Myšilova.

„Jo, kradou mrtvolý“, odušil druid.
„Jakože zmizela jejich těla?“ otázal se nevěřičně Blathel. Šumichrast vážně pokýval hlavou.
„Říká se, že tam byli nalezeni pomordovaní obyvatelé vartoviště a ...kněží“, řekl s jistým váháním. „Ale těla patronů tam nebyla“.
„Herdek“, zaklel Šáchor.
„Zmizela těla Berga Spasitele a Trúvise Jistoty“, pokračoval Šumichrast.
„Co nám můžete říct o těch Patronech?“ Zemikosa se na to ptal každého v dosahu.
„Inu, Trúvis je parton – střelec, vcelku málo zajímavý z Patronů. Nemnoho lidí jej má zvoleno jako svého přimluvce. Ale Berg spasitel je opravdu mocný Patron. Vartoviště, kde byli uloženi, bylo v porovnání s ostatními dosti mladé. Samozřejmě mluvím o mnoha desítkách let.“
Do skládáčky Patronů a jejich symbolů jim ke jménu Trúvise přibýly atributy lahve a dlouhého luku. Šumichrast dále řekl, že on sám ze zdejšího kraje nepochází, a víru v Patrony nesdílí, ale protože byl za ta léta, co v Kardmské oblasti žil, dobře obeznámen s místními zvyklostmi, byl schopen popsat Nurnským důležitost uchování tělesných schránek mrtvých předků a najmě patronů. Toho se docílovalo pohřbíváním do děr ve skalách, kde byli mrtví následně zazděni cihlami nebo kamennou deskou. Tělo se v těchto schránkách vysušilo a v rámci možností zachovalo. Ztráta těl patronů je tedy místními vnímána se značnou nelibostí a hrůzou.
Rozloučili se ve velmi přátelské atmosféře a asi hodinu a půl poté, co Šumichrast se svými mulami zmizel po cestě dolů, došli do průsmyku. Tam našli velmi vlídné prostory, které vypadaly jako zručně přitesaná prostorná jeskyně s několika oddělenými prostorami a kde byly neklamně stopy nedávného pobytu vojáků kapitána Hordaje. S vděčností se tam rozložili, a zatímco venku se roztrhaly mraky a polední slunce počlo nemilosrdně pražit do skalnatých úbočí, v chladivé slují Numští začli rychle načerpávat síly. Po pár hodinách byli natolik čerství, že se vydali ve značně zlepšené náladě dál, z průsmyku strmě dolů k západu, kam pokračovala dlážděná cesta. Asi den cesty odtud měl být podle Šumichrasta i dobrý zdroj vody a tak šli takřka zvesela. Okolo páté hodiny odpolední narazili na odbočku, která vedla do vesničky jménem Turoch, která byla vidět v kotlině po pravé ruce. Rozhodli se tam jít a v rámci možností doplnit zásoby. Nebyla sice velká naděje, že by jim někdo z vrchovských vesničanů rozuměl, ale nedělali si z toho těžkou hlavu, neboť posunčinou se dalo

domluvit všude. Nakonec dostali pečenou ovci, byť si na ní museli počkat do noci. Jinak byli vesničané bojácní a uzavření. Druzi přespali v salaši za vsí a ráno se vydali dál.

„Co to máš?“, vyjel najednou Myšilov na Šáchora.
„Cos to kde sebral?“, Šáchorovi cosi kňouralo a kvíkalo pod kabátem. „Koukejte na něj“, zahulákal Klabzej na ostatní. „Von má s sebou nějaký zdravotní riziko!“
„Myšilove, neblbni“, ohradil se Šáchor. „Dyk je to jenom štěně. Našel jsem ho mezi kamením asi hodinu cesty za tou vesnicí. Je ztracený, no. A je tak roztomilý.“ Volnou rukou mu dával kousky chleba, vyfasovaného ve vsi.
„Nojo, Šáchore“ ozval se Horác Lipový. „Všim sis ale, jak vypadali ty dorostlí psi, co se potulovali kolem našeho tábora před pár dny? To byli hrozný potvory, velíkánský s černejma pruhama a flekama. Učinený bestie.“
Klabzej zavrtěl hlavou. „Přerostlí šakali to byli, nevychovatelný. Navíc budou proleztí nemocema. Já s tímhle nechci mít nic společného. Je to jasný bezpečnostní riziko“.
Šáchor se svým dobráckým úsměvem ale ostatní chlácholil: „Nedělejte z toho vědu, je to ještě štěně. Sotva bude moct s náma běhat celou cestu. Stejně ho většinu cesty budu muset nést, nemějte o nás žádný starosti.“
„Myšilove, můžeš ho prohlídnout?“; vlídně se na Klabzeje obrátil Gerllod. „Jako jestli nemá parazity, nebo tak“.
„Já se toho štitím“, odmítl rázně Klabzej.
„Druid, co se štití zvířat“, zamumlal slyšitelně Yasper.
„Je to Šáchorovo, ať si to prohlídne sám“, uzavřel debatu Myšilov. Od té doby Šáchor krmil štěně ze svých přebytků a nosil jej pod kabátem. Psisko ale rostlo a sílilo každým dnem a zanedlouho už raději běhalo na nemotorných nohou kolem družiny samo.

Cesta, která už od odbočky na Turoch postrádala ono pohodlné vydláždění, je vedla dál do údolí. Menhorian, který už rezignoval na nahlížení do mapy, byl rád, že mužstvo si odpočinulo a kromě problémů s botama bylo v poněkud lepší kondici než při šplhání do průsmyku. Bylo dvacátého druhého sečna a polední slunce shlíželo na Nurnské, plahočící se vymletým údolím. Myšilov vedl filozofické řeči o tom, zda se stane z pavouka, kterému ulámete pár nohou, rázem brouk, zda je velká žížala už hadem a zda je hadem ještěrka, které někdo utrhá nožičky. Na závěr poznamenal,

že hejna je hyena a není to pes. Díval se přitom úkosem na Šáchorův vzdouvající se kabát.
„Má maximálně blechy“, řekl dotčené Šáchor.
„Na tom není nic špatného“, poznamenal Ran a zavládlo ticho, během něhož se začli všichni nenápadně drbat. Ochranná krusta, tolik vyzývaná všemi zkušenými dobrodruhy, asi přestávala fungovat.
Hory se zde, v nižších polohách, už zdály být bohatší na vodu. Koryto řeky tady bublalo a hučelo, občas napájené pramínky, zurčícími z úbočí. Po poledni je říčka, a s ní i cesta, dovedly do vsi, kde z komínů, vyčuhujících dmovými střechami, stoupal kouř kuchyňských ohnišť.
„Co takhle si pozvednout morálku?“, poznamenal jedovatě Myšilov a potěžkal Razítko. Zemikosovi zasvítily oči.
„Ne, nikdo se vraždit nebude“, rozčílil se Menhorian a další pořádek mezi mužstvem už zjednal Gerllod.
Vousatí muži a podsadití ženy zavírali před Nurnskými okenice a vrata, zjevně byli nedůvěřiví k velké ozbrojené skupině. Přesto se Numští pomocí posunků, několika drobných mincí a neumělých obrázků, načmáraných do prachu domohli trochy nedozrálého ovoce, kozího syra a chleba, ve kterém vyzály otruby. Navrch jim starší ženština v šátku donesla každému v kalíšku hlt místní mastné chutnající pálenky. Ale přátelské vztahy navázány nebyly a Numští vyrazili dál po cestě k pobřeží. Svahy údolí byly pořád strmé a povětšinou holé. Soumrak je zastihl na málo příhodném místě, kde bylo těžké najít rovné místo k noclehu a kde řeka šuměním ztěžovala noční hlídku. Ale Yasperovi s Gonem se podařilo ulovit pár pěkných ryb a nálada se pozvedla. Zemikosa schrastil chrástí na oheň. Těsně předtím, než poslední světlo zmizelo, vyloupila se na cestě od západu skupina vousatých horalů. Nebyli ozbrojeni a tak je Numští nechali přiblížit. Jeden z nich uměl obecnou řeč a tak se dozvěděli, že do města Kardamu je to ještě tři dny cesty, ve městě samotném stále řádí zlá nemoc a že vojáků kapitána Hordaje už skoro do města došli. Ohledně kudůků ve městě a stavu ostatních vartovišť nebyli schopni podat informaci, anebo možná nechtěli říct. V šeru vrchovci pokračovali dál na východ, aby rozbili tábor opodál. Numští se uložili k spánku. Celou svojí hlídku opět Gon věnoval opravám bot, ale byla to zbytečná práce.
Ráno bylo lezavé. Vlhké povětří a zatažená obloha nevěstily nic dobrého. Fučel studený vítr. Cesta teď mýjela stále častěji lidská obydlí, kamenné domky,

sušáky na seno, osamělá stavení nebo malé osady. Opět narazili na podivnou stopu, mířící zcela netypicky kolmo k cestě. Myšilov o ní prohlásil, že několik párů obutých i bosých nohou a několik psů zde šlo dnešní noci kolmo k cestě, z míst, kde se žádné sídlo ani jiný význačný bod nenacházel, přičemž mířili na přílehlý pustý hřeben. Dobrodruzi si už připadali lehce paranoidní a tak informaci sice vzali na vědomí, ale velkou váhu jí přikládat nemohli. Nurnští se dále drželi cesty, která po čase opět začla stoupat k severozápadu, přes poslední hřeben, za nímž měl být přístav Kardam. V místech, kde se řeka oddělovala od cesty, byl krásný kamenný most.
„Trapaslická práce! Zase!“
„Hmm, spíš co ta řeka“, poznamenal Blathel. Dravý proud, který tady už opravdu burácel, padal za můstkem kamsi do hlubiny skaliska. Dál už byla jenom stěna hory. „Podle mapy tady řeka končí. Teče někudý útrokami hor a nad městem Kardamem se zase vylévá na povrch a ve městě ústí do moře.“
„Myslíš přírodní průsak, nebo lidma udělanej průraz?“, zeptal se Horác.
„Možná přímo průvlak“, řekl Selek Šáchor.
Ran zhnuseně plivnul do proudu a tím ho to přestalo zajímat.
Druzi se kochali krásným a mrazivým pohledem na místo, v mapě označené jako Lačná zem. Země tu opravdu lačně pohlcovala vody a zdánlivě tok požírala beze zbytku. Když se dostatečně vykochali, začli zase stoupat. Bosý Gon cestou sykal bolestí pokaždé, kdy šlápnul na špičatý kámen. Tradiční povídačky o tom, že hobiti boty nepotřebují, možná platily pro louky Domoviny, ale rozhodně ne pro drsné stezky Kozlích vrchů v Kardamu. Noc, strávená v provizorním tábořišti nepřinesla nic zvláštního, hvězdná obloha umožňovala spát bez ohně a hlídky se rozhlížely zejména po vzdálených světlech. Ale nic nebylo v dohledu. Devěťadvacátého začli stoupat na příbřežní hřeben. O půl jedenácté dorazili druzi do veliké vesnice Samuilu. Samuile byl obklopený kamenitými poličky s hrachem, fazolemi a kořenovou zeleninou. Ze zelených bobulí stromků, které zde místní zjevně pěstovali, byl lisován, jak ostatní poučil Blathel, olej zvláštní chuti. Numští si na poličkách nabídli něco mrkve v jiných ingrediencích, které hodlali nasypat do polévky, a vstoupili do vsi.
„Zas nic nerozuměj, to je bída“, oťel si Zoltar čelo.
„A to jsme v Gwendarronu. Zkusím to s penězma, tomu rozumí každé“. Ale místní nejevili zvláštní

ochotu k domluvě. „Chtělo by to vyvolat nějaký veselý kouzlo, abychom prolomili ledy.“

„Můžeš si stáhnout kalhoty, to by mohlo fungovat“, podotkl Selel.

„A navíc už v tom máš praxi“, zašklebil se Heft.

„Jenže to fungovalo na hobity“, řekl Gerllod. „Ne na tyhle“.

„Aspoň bysme mohli z někoho stáhnout boty pro Gona“, rozhlédl se Zoltar.

Nakonec jedna z místních žen, která, jak se ukázalo, mezitím už pro Nurnské připravovala pohoštění, přinesla na dřevěném tácu chlebové placky a uzené maso. A ani nic za to nechtěla, takže Gerllod jí musel pár drobných doslova vnutit. Ale boty pro Gona se tu koupit nedaly a tak musel malý chudák s nohama do krve šlapat dál. Úzká, leč zjevně používaná cesta stoupala teď už strmými serpentínami a po chvíli se Ranovi zželelo Gona a kroll vzal hobita na ramena. Pohodlné to nebylo pro oba, ale dalo se. Ran pod tíhou zbraní a živého nákladu funěl jako tur. Před soumrakem se jim podařilo dojít do průsmyku u hřebene nad městem Kardam. Otevřel se jim nádherný pohled směrem k moři, do něhož zapadal sluneční kotouč. Město se krčilo v hloubce pod horou, na níž stáli, a od něj směrem na západ se leskla mořská hladina. Bohůmžel od moře dul též ostrý vítr, před kterým je předtím chránil hřeben, a jediné kloudné místo k táboření bylo právě na návětrné straně. O to lépe se zachumlali do pokrývek a houní a vzhůru zůstala jen hlídka.

„Proč nespíš?“

„Ještě jsem neusnul“, odvětil Gerllod, zachumlaný do deky.

„Proč?“ vyštěkl Myšilov.

„To snad není povinný.“

„Měls jít spát, když jsi mě vzbudil na hlídku.“ Myšilov vypadal umíněně. Noc už skoro končila. Čerstvý ranní vzduch sliboval krásný den. Ti dva se měřili očima a mezi nimi bylo napětí.

Ráno, když se vařila snídaně, stoupl si Myšilov doprostřed ležení a vyhlásil silným hlasem: „Chtěl bych vám něco říct. Nemám rád, když někdo na moji hlídce nespí, když má spát. Tak.“

„Co blbne?“ zeptal se Gon.

„Nevim, něco ho bere“, zabrlal Heft a balil tornu.

„Tenhle ten“, ukázal druid na Gerlloda, „se na mě celý dvě hodiny mý hlídky blbě tleml.“ Gerllod se trásl potlačovaným smíchem. „A navíc jsem hlídal výrazně dýl, než ostatní. To není správný, ale budiž.“ Dodal Klabzej. „Ale s tím chováním během hlídky... víte, co chci říct.“

Blathel si odkašlal. „Tak zdá se, že Klabzej chce

říct, že kromě pravidla o chození na záchod je tu další zásada. Během Klabzejovy hlídky musí všichni, kdo nehlídají, spát.“ To už se nechechtal jen Gerllod, ale i všichni ostatní.

Klabzej to namíchlo. „No počkejte, když bude ráno unavený“, ukázal na Gerlloda, „tak ho zase ponese chudák Ran, nebo co? Ať jsou ty lidi trochu zodpovědný.“

„To je fakt“, řekl smířlivě Zoltar, ale smál se pořád.

„S tímhle materiálem se nedá pracovat“, zakroutil hlavou Myšilov a šel si dát polívku, ve které plavala čerstvá zelenina.

U snídaně dal Gerllod k lepšímu příběh o zážitku z výcvikového tábora, kdy, byv pověřen noční hlídkou, šel vzbudit dalšího k vystřídání. A ten nebohý vojenský adept se leknutím z probuzení pozvracel přímo Gerllodovi k nohám. Gerllod, jsa tehdy uvědomělým kadetem, celou věc obratem nahlásil. A tak se stalo, že měl kromě esteticky krajně nepřijemného zážitku ještě navrch povinnost odhlídat další dvě hodiny i za onoho nebožáka se slabým žaludkem.

Druzi se povedené historce s chutí zasmáli, neboť jejich žaludky byly uvyklé ledasčemu, a tím byla celá záležitost s noční hlídkou a Myšilovovým výstupem uzavřena.

Cesta padala velmi prudce směrem k pobřeží a okolní svahy byly pokryty klečí a sem tam rozsetou usedlostí nebo domkem. Gon sykal bolestí, než jej Ran opět vzal na ramena. Štěstí, že nikde nezakopnul, jinak by hobit letěl z velké výšky hlavou rovnou na kamení. Během sestupu se boty rozpadly definitivně i Zoltarovi, ale naštěstí měl s sebou náhradní zimní s kožichem dovnitř. Později večer podle toho jeho nohy vypadaly. Stále častěji potkávali vrchovce, většinou muže s černými vousisky. Někdy s nimi byly i ženy v šátcích, a to pak všichni táhli rance a mířili nahoru a na východ. Zjevně uprchlíci z nemocemi a nepřízní stíhaného města. Okolo poledne Nurnští potkali ve stínu nízké borovice sedícího muže. Jeho tvář zakrývala střecha širokého klobouku.

„Patroni s tebou“, pozdravil slušně po místním způsobu Zoltar.

„I s váma“, odvětil muž a vzhlédl. „Přisedněte“. Byl to Zmrzlej. Jeho kosmatá tvář už v Nurnských nevzbuzovala takový odpor, jako když jej viděli poprvé.

„Čekáš tu na nás?“, zeptal se Blathel.

„Tak, čekám. Hordaj a chlapi už odjeli lodí. Ke splnění úkolu ještě musí podat hlášení“. Povzdchl si. „A já tu zase zůstávám. Jsem sice členem jednotky, ale do Nurnu s ostatními nemůžu, moje

tvář by tam způsobila pozdvižení. Zbývá mi zas jen čekat, pokuřovat a dívat se na moře.“

„To není špatná práce“, řekl Gerllod bezstarostně. „Vyměnil bys to se mnou?“, zeptal se jej Zmrzlej smutně.

„Ne“, otrásl se Moskyt. „To teda ne“.

„A nějaký vzkyzy? Nebo něco nového?“ Otázal se Heft.

„No, ve městě je to špatný. Hodně špatný. Kudůči čtvrt' je uzavřená. Garanténa, jestli víte, co mám na mysli. Nikdo dovnitř, nikdo ven. Ale nemoc není jenom tam, i když se to starosta snaží držet pod kontrolou a nemocné z jiných částí města lífrujou do velkého domu za městem. Do bývalých kasáren. Tam je teď špitál. Gwendarronský vojáci hlídají kudůči čtvrt'. Tam to musí být kór hodně špatný, určitě mají problém odklízet svoje mrtvé. Posílají je po vodě na širé moře a tam pálí. Logicky jim docházejí lodice.“

Nurnští vyslechli dalších pár novinek o situaci a pak zmrzlému ukázali Šáchorova psa. „Co na tohle říkáš, na tu potvoru?“, zeptal se Klabzej.

„Vypadá, že až vyroste, bude to pěkně velké hafan.“ Zmrzlej na psa zkusil šáhnout, ale pes, jakkoli to bylo ještě štěně, mu to nedovolil. Cenil zuby a klopil uši. „Tohle není pastevecký pes“, řekl Zmrzlej. Takový nežijou ve zdejších vesnicích. Musí být odjinud“.

„A ještě na jedno bychom se tě chtěli otázat“, zdvořile se zapojil Blathel. „Nalezli jsme stopy. Zhruba zde“, ukázal do mapy. „Šly kolmo k cestě, z jednoho hřebene na druhý. Ti lidé měli s sebou dva psy, velké psy. Pět lidí, jedny ze stop byly naboso“

„To není možný“, rezolutně zavrtěl hlavou Zmrzlej.

„V tomhle směru to nemohli být pastevci, to by nedávalo smysl. A naboso přece nikdo nechodí“. Pohlédl k přeshlapujícímu Gonovi s palci, na kterých měl chlupy spleené krví. „Boty jsou základ“, prohlásil. „Bez dobrých bot se nikam nedostanete“. Kdosi vylovil z kapsy řetízky s připnutým pozlaceným malým symbolem rohu, který našli dříve na cestě. „A co tohle?“

„To je další ze symbolů našich patronů“, odpověděl chlupatý muž. „Zase takový, jako nosí ti, kdo toho patrona vzývají. Tohle konkrétně je symbol Blahuta Trubače. To je mimochodem zdaleka nejoblíbenější z patronů, má ho za přímluvce hlavně spousta lidí odtud, z oblasti pobřeží.“

„A kde je pochovaney?“, zajímal se Klabzej.

„Tady, nedaleko“, řekl Zmrzlej. „Blahut má za úkol chránit slabé. A v horách ukazuje cestu. Často bývá zobrazován, jak uprostřed hor s rukou u úst

volá na poutníky a varuje je. Kde jste ten přívěšek našli?“

„Před prvním průsmkem, tady u toho brodu.“

„Nešli jste ale daleko za náma, to je divné. Když jsme tudy šli my, tak jsme na něj nenarazili. Pochybuj, že by si toho tučet párů očí, navíc trénovaných, nevyšlo“.

„Pak se tam muselo stát něco mezi tím, kdy jsme tam šli my, a když jste tam šli vy. Mám pocit, že byste si potřebovali promluvit s Koblencem.“

„A to je kdo, ten Koblenc?“, otázal se Gerllod.

Zmrzlej se významně odmlčel. „Kdyby mě slyšel starosta města, tak mě vypráská. Kdyby mě slyšel Hordaj, tak mě nebude mít rád. Ale stejně bych vám měl říct, že Koblenc je člověk, který vám může pomoci nejvíc. On to vlastně člověk není, je to kudůk. Největší znalec vrchovské historie. Studoval zdejší historii a víru víc, než kdokoli ze zdejších lidí. Má přehled jako nikdo jiný. Bydlí, jak jinak, v kudůči čtvrti.“

„No to je fajn“, zatvrdil se Klabzej Myšilov. „Já přece nepůjdu do morový díry. Kvůli tomu, abych si pokecal s nějakým kudůkem. Historii vědět ani nepotřebuju“.

„A dá se vůbec jít do kudůči čtvrti? Nebo můžeme si odtamtud někoho vyvolat?“, zeptal se Šáchor.

„Na to zapomeňte. Možná, kdybyste na tom opravdu trvali, by vás náš starosta, Nunváf Pilatuša, nechal do té čtvrti vejít. Ale zapomeňte na to, že by vás pak stráže nechaly zase vyjít ven“.

„Proč jsi říkal, že by tě starosta nechal vypráskat?“

„Milý elfe“, odvětil Menhorianovi vážně Zmrzlej, „Koblenc je kudůk. Starosta Kudůky nemá rád. Zvlášť dneska“.

„Rasista“, zahartusil Heft.

„To ani ne. Jde o prachy. O velký prachy. Kudůci tu sice jsou usazeni teprve asi půlstoletí, ale za tu dobu už převzali víc jak tři čtvrtiny námořního obchodu v oblasti jižního Gwendarronu a severního Mallikornu. Starosta by se rád k jejich penězům dostal.“ Po chvíli dodal: „Když Koblencovi řeknete, že mě znáte, tak by vám to asi mělo pomoci. Já ho znám, on zná mě. Já za ním byl kvůli... no, kvůli... to je vlastně vedlejší. Ale on mi nebyl schopen pomoci. Ale tak nějak jsme si padli do noty, když to tak řeknu“.

„Kdybychom dostali Koblence ven z města“, otázal se Menhorian, „Myslíš, že bychom jej mohli ukrýt u tebe doma?“

Zmrzlej se zamyslel a řekl tiše: „Přátelé si mají pomáhat. Přiveďte ho ke mně, jestli se vám to povede. Ale upozorňuju vás, že Koblenc je hodně starý chlap. Na nějaký šplhání po horách moc

nebude, i kdyby se mu náказа vyhnula a byl zdrav“.

„Ještě mi pověz, jak bude starosta Kardamu reagovat na to, když se ho budeme ptát na vyrabovaný důl a vypálená vartoviště?“.

„No, starosta má teď víc než dost práce s městem samotným. Když se naskytne někdo, kdo za něj bude řešit to, co se děje v kopcích, bude jedině rád. Ale Koblence před ním nezmiňujte“.

Nurnští se vydali dál dolů k městu, přičemž Zmrzlej šel kousek s nimi. Po pár stech sáhů jim ukázal na maličký kamenný domek, usazený ve stráni asi sto sáhů od cesty. Řekl jim, že to je jeho dům. Pak se s nimi rozloučil.

Nurnští pokračovali dále a kus před městem narazili na křižovátku, jakoby zapuštěnou do skalního masivu. Cesty zde byly vysekány s ohledem na převýšení ve skále, jejíž masiv svíral křižící se cesty až do výšky čtyř sáhů. Odbočující větve křížení cest se zakusovaly do skály a točily se v zákrtu, do něhož druzi neviděli. Jedna z odboček byla poměrně hojně používaná, soudě podle stavu cest a stop. Sotva se Nurnští hnuli dále po cestě přímo, byli svědky zvláštní události.

„Blíží se nějaký průvod“, varoval ostatní Blathel, jdoucí vpředu.

Ran si preventivně zacpal nos. Nurnští se roztoustoupli, aby měl blížící se zástup kudy projít. Procesí s plačícími ženštinami, zachmuření mužové, bručivé zpívaná píseň. Kára se zakrytými těly. Vpředu kráčel muž v černém rouchu, který dával průvodu pochmurně slavnostní váhu. Pohřební procesí zahlo po oné užívanější cestě a ztratilo se druhým z očí. Poněkud zaražen Nurnští, kteří se mezitím snažili nedýchat morové povětrí, pokračovali dále a zakrátko už svrchu byly ve městě jasně rozlišitelné domy a ulice, hradby s bašatmi i opuštěný přístav, dále náměstí i jakýsi chrám s kopulovitou střechou. Na vyvýšeninách nad městem, ale pořád ještě hluboko pod místem, kde stáli Nurnští, se tyčily dvě stavby. První byl nevelký hrádek, druhou pak dům na vzdálenější vyvýšenině. To byla zřejmě ona kasárna, nyní karanténa pro nemocné z města.

5. kapitola – Berg Spasitel a Trúvis Jistota

Hodinu a půl poté Nurnští vstupovali kamennou branou do města, které se zdálo být až nepřirozeně tichým. Stráže, rezignovaně se opírající o kopí si odbyly formální otázky a vpustili druhy dovnitř. Ve městě bylo neveselo. Kouř z pálených hadrů stoupal zlověstně k obloze a smrad nákazy a zoufalství visel ve vzduchu. Blathel si mimoděk přitiskl vyšívaný

kapesník k nosu a druzi se mlčky jali hledat nějaké náměstí, kde tušili radnici. Tu také záhy našli. Byla to výstavní budova, dominující centrálnímu rynku. Lomená vysoká střecha, točité podpěry držící balkón, honosné průčelí hlavních fasády. Zajímavá byla ale i druhá strana náměstí. Zde byla mezi domy též jakási brána. Alespoň průchod do ulice bránu připomínal, a to i tím, že byl strážěn šesti ozbrojenci, podle vizáže z řad místní domobrany. Vousáci měli zbraně v pochvách a kuše ležely pohotově. Přes průchod branou byl zavěšen tlustý řetěz.

„Kudůčí čtvrt“, utrousil Gerllod a měl pravdu. Tady začínalo ghetto, kam zdravým nebylo radno vstupovat.

Na radnici visely na stěnách gobelíny s výjevy z života Kardamského lidu. Sekáči trávy, výjevy lodí, horské planiny s ovci. Také výjev s mužem, nakročeným a s rukou u úst, jak volá. Visel na čestném místě. Blahut Trubač, nejpobláznější osoba zdejšího panteonu. Nurnských se ujal úředník, dobře znalý obecné řeči a vysvětlil jim, že starosta není přítomen. Je doma, ale kvůli Nurnské družině se rád dostaví na radnici. Po nějaké době byli druzi zavedeni do přijímacího sálu v patře, kde stáli před hrazením z provazu, za kterým seděl na honosné vysoké židli starosta Nunváf Pilatuša.

„Chcete se mnou mluvit, říkali mi.“ V židli byl rozvalen a Nurnské si podezřívavě měřil. „Kvůli Oslímu dolu“.

„Tak jest“, pravil Blathel.

„Včera se mnou kvůli tomu samému mluvil Hordaj, dneska chcete vy. Má to nějakou spojitost?“, otázal se Pilatuša. Gerlloda svrběl jazyk, aby se ho zeptal, zda skutečně kleští domácí zvěť, nebo jestli to je jen jméno po předcích. Ale nezeptal se.

„Hordaj mi říkal, že vás sem poslal nějaký snaživej Gwendarronskej důstojník.“ Odchrchlal si. „Upřímně“, protáhl, „jestli mi sem Gwendarron posílá nějaký svoje kuchaly,“

„Cóó?“, vyjekl Gerllod

„tak mám sto chutí vás posadit na nejbližší loď a odeslat do Nurnu“.

„Jak nás to nazval?“ čítil se Moskyt.

„Mě to neuráží“, sykl Myšilov.

„Ale tak třeba je to dobře míněná snaha nějakýho oficírka“, nedal se vyvést Pilatuša z míry. „Ale tohle vám musím zdůraznit. Ve chvíli, kdy budete Kardamu prospěšný, tak vás budu milovat. Zaplatím vám.“

„No tak fajn“, děl Gerllod.

„Ale ve chvíli kdy budu mít pocit že Kardamu škodíte, tak pro mě budete velkou přítěží.“ Tím

byla vymezená pravidla a také to, kdo tady vlastně, byť na území Gwendarronu, vládne. „A teď mi řekněte, co si o tom, co se děje v horách, myslíte, a co ode mě potřebujete. Ono v tomhle městě je dost špatný povětrí poslední dobou. A bylo by i ve vašem zájmu se tu moc nezdržovat“.

Nurnští se dali do debaty. Pilatuša měl svoje informace od Hordaje a tak zpíval jeho písničku: Přepadení Oslího dolu i vydrancování vartoviště měli podle něj na svědomí titíž lidé. Po Nurnských starosta chtěl, aby zjistili, kdo to je skutečně na vině, a případně se s viníky vypořádat mečem. Nabízel peníze z městské kasy. Navíc přidal informaci, že kdysi v horách byla tlupa lapků z ciziny, ne z řad vrchovců. Vyslovil domněnku, že někteří z nich mohli přežít až do dnešní doby a znovu rozvíjejí svoji nekalou činnost. Jenže ono „kdysi“ představovalo cirká dvacet let a to Menhorianovi připadalo jako hodně studená stopa. Nurnští se zase vyptávali i na patrony a na možnou motivaci krádeže jejich ostatků. Navrácení těl Berga a Trúvise označil Nunváf Pilatuša jako jednu z nejdůležitějších věcí pro normalizaci situace ve městě po odeznění nákazy. Také se dozvěděli, že městský knihovník zemřel na náказu, ale knihovna samotná je Nurnským otevřena k nahlédnutí. Nakonec se, jako obvykle, mluvilo o penězích. Za důkazy o pachatelích přepadů bylo nabízeno deset tisíc, za jejich eliminaci o tři a za navrácení ostatků o další čtyři tisíce navíc. Nurnští protáhli tváře.

„To se mi za takovou nebezpečnou tlupu zdá velmi málo“. Menhorian se zasmušile koukal starostovi do očí.

„Kolik byste si představovali?“

„Za zabití té tlupy třicet tisíc“.

„Dobrá, domluveno“.

Starosta Nurnské vybavil lejtrem, psaným místním jazykem horalů. Měli se s ním prokazovat místní domobraně. Nurnští doufali, že tam není nic, co by mohlo být namířeno proti nim, protože sami si to přechíst nedokázali.

„Bude to pro vás takový jako průkaz“, řekl starosta. Ran zbledl.

„Fajn“, řekl Gerllod a glejt schoval do pinglu.

Dále se Nurským dostalo základního ošetření a doporučení ohledně doplnění výstroje a zásob. O chrámu ve městě jim bylo řečeno, že byl před několika lety postaven pro nějaké cizí náboženství, které se ve městě snažilo nově uchytit, ale nějak se mu to nepovedlo. Uvnitř uprázdněného chrámu jsou tedy nyní sklady. Starosta měl také klíče od několika domů místních boháčů, kteří před náказou včas odpluli do dalekých krajů. V jednom z domů,

kteří měl takto nyní k dispozici, se uvolil Nurnské ubytovat. Také jim dal jednoho muže k ruce jako spojku.

„A jak to vypadá tam?“, mávl rukou Zemikosa směrem přes náměstí. „S kudůkama“.

„Inu“, rozhodil rukama starosta v dobrém rozmaru, „jestli všechno půjde dobře, tak zhruba do měsíce všichni pomřou“. Nurnské tahle upřímnost takřka rozesmála.

„Nechystá se nějaká akce?“ zeptal se bojechtivý Zoltar.

„Akce? A jo tak, vy myslíte... No, oheň nemůžeme použít, to by přeskočilo... A vojáky tam posílat nebudu“.

Debata zakrátko skončila. Na rozloučenou jim starosta nařídil, aby pili jen vodu, rozdělovanou vojáky. Jídlo od městských pekařů a řezníků by mělo být kontrolováno a tudíž bezpečné.

Dům byl očividně opuštěn ve spěchu. Byl stavěný z kamene a měl plochou střechu, a Nurnští se v něm zařídili nejpohodlněji, jak to šlo. Podřobaný mladík, kterého jim starosta přidělil, je sice prosil, aby to tam moc nezničili, ale také jim řekl, ať se v domě chovají jako doma. Pak odešel, neboť Nurnští byli po týdnu lezení po kopcích a náhlém příchodu do naprostého pohodlí zralí strávit zbytek dne a celou noc spánkem. Mladíkovi řekl, ať se dostaví ráno v osm. Pokyn „chovat se jako doma“ si následně vložili po svém. Ve spížárně dokonce našli něco jídla. Zasmrdělá vejce, něco mouky, prosa a několik hlávek zelí sice nebylo žádnou výhrou, ale lepší než nic.

„Zelí nesnáším“, utrousil Klabzej. „A jestli se tu kdokoli ukáže před osmou ráno, tak ho sejmu“.

Místnost byla zjevně dámskou ložnicí, nyní zabraná jako nocležiště Nurnských.

„Pěkný bydlení“. Šáchor si hodil nožky v okopaných botách na pelest postele. Ležel v ní natažen v uprášených šatech.

„Bydlení, uh, bydlení“, vydal ze sebe Ran. Dřepěl na taburetce u titěrného stolu, na kterém byla změt líčidel, spon do vlasů, kartáčů a také zrcadlo. V zrcadle nebylo vidět nic jiného, než široká krollova záda.

„Starosta si nás považuje“, konstatoval vedle Šáchora ležící Gon a drobil do postele krajíc chleba. To nebylo to nejhorší, co v posteli prováděl, protože do čistého jemného povlečení měl zabalené nohy i s jejich praskajícími krvavými strupy. Vedle postele měl ale už připravené nové boty. Poté, co cestou do jejich dočasného domova našli ševcův

krámek zatlučený prkny, což značilo, že v těch místech řádila nákaza, prolezl následně hobit celý dům, kde bydleli, a v jedné ze skříní se na něj usmálo štěstí. Dětské boty mu padly jako ulité. Sice byly barevně pruhované a šlo o sváteční polobotky do města, ale i tak to byla výhra. Zatím ale chtěl nohy nechat volně odpočívat.

Gerllod vyhlížel ven otevřeným oknem. Dům byl v honosnější čtvrti, poněkud výše položen než zbytek města. Teď to znamenalo, že tady vál trochu svěžejší vítr než dole ve městě. „Jo, tady bydlej fajnový lidi. Teda bydleli.“

„Se nedivím že odešli, už v celým městě není ani nic kloudného k jídlu. Pekař měl jenom pár posledních bochníků“. Myšilov strhával z okna ozdobný závěs s tránsněmi. Bude se mu do něj zabalenému dobře spát. Rozložil si ležení před krbem a rovnou hbitě sbalil do kapsy zdobené křesadlo. „Potřebuju suvenýr. A křesadlo se tak jak tak hodí“, poznamenal.

„A řezníka jsme v krámě ani nenašli. Natož pak nějaký maso“, děl Horác Lipový.

„No dyť pekař říkal, že vůbec nemůže zadělat těsto, dneska se na něj nedostalo s přídělem vody od stráží. Městský studny se nedají použít. Bez vody neupečeš“.

„Taky ty ceny podle toho vypadaly“, zavrčel Gerllod. „Za pár posledních pecnů od včerejška jsme dali třicet zlatejch. Takhle brzo přijdem na buben“.

„A estli nebude nic kloudného k jídlu, tak si budu muset nafasovat aspoň šráky“, děl Heft. Dobrá polovina dobrodruhů začla přemýšlet, jak to chutná. „Ale stejně je tu krásný bydlení“, připomenul Yasper, který načíнал láhev zrekvírovaného vína právě ve chvíli, kdy se pod Ranem s rachotem rozpadla taburetka.

„Ha teď tu sme my, nó“. Uzavřel meditativní debatu Heft.

Kudůči čtvrt' zaujímala zhruba pětinu rozlohy města. Vůči zbytku města byla vymezena povětšinou hradbou, někde i řadou domů, které měly zezadu stěnu bez oken a dveří. Výška ohrazení kolísala okolo tří a půl sáhu. Hradby, jak ty, vymežující kudůči čtvrt', tak i samotné městské hradby, byly tu a tam zesíleny baštou. Později odpoledne vyrazili na obhlídku možností, jak se dostat ke kudůkům, profesionální zloději Yasper a Gon. Od domu, kde bydleli, vedlo dolů do města široké a poměrně strmé schodiště, které dělilo město na dvě části a bylo hodně markantní a výraznou dominantou. Spojovalo jednotlivé ulice a končilo až

dole v přístavu. Nahoře končilo u vysokých arkád, kde se konaly trhy a nad nimiž začínala honosnější čtvrt'.

Když Gon s Yasperem sešli dolů a rozhlíželi se po možnostech vniknutí do kudůči čtvrti, slunce se pomalu blížilo k místu, kde se mělo dotknout vodní hladiny.

“Co teď?“, děl Yasper. „Potřebujeme způsob, jak se dostat ke Koblencovi. Ale hlavně způsob, jak se dostat zpátky do našeho domu a přivést ho s sebou. Ať je nemocnej nebo ne. A navíc nemusí spolupracovat“.

Gon se neklidně ošil. „Je to práce pro kouzelníka, to je jasný. Pak teprve pro lupiče. Ale kdyby se něco semlelo, tak musíme mít v grupě i válečníka. Menhorian trval na tom, aby do kudůči čtvrti šel i Gerllod.“

„Na čelní postup to nevypadá“, řekl Yasper a ukázal na průchod do kudůči čtvrti, přehrazený řetězem a hlídaný vousatými ozbrojenci. „Tihle tady budou vartovat celou noc. Silou to Blathel ani Gerllod nechtěj“.

Vojáci si udělali ohníček, kolem kterého posedávali či postávali, občas pár jejich zbrojních druhů přišlo či odešlo, hovořili mezi sebou volně, ale vždycky alespoň jeden nebo dva z nich nahlíželi do ulice, která ústila do brány. To aby nebyli překvapeni, kdyby se kudůči třeba pokusili silou prorazit ze svého ghetta. Gonovi s Yasperem ale nikdo nevěnoval pozornost.

„Tak asi jinudy“, konstatoval Gon a rozhlédl se. Z ulice, která na náměstí ústila od brány, kterou původně do města přišli, se v tu chvíli kymácivým krokem vynořily dvě postavy. Gon dloubl Yaspera do žeber. „Hele“. A bylo na co se dívat.

Vojáci, střežící kudůči čtvrt' zmlkli a ztuhli. Jednomu z dvou nově příchozích trčely zpod čepice s ohnutým kšiltem světlé vlasy a v ruce držel dlouhý luk. Držením těla připomínal elfa. Druhý pak, menší, jakoby v zamyšlení, stále vyndával a zandával do kapsy velký žlutý klíč. Oba pak byli oblečení v cáry šatů. Nohavice dole roztržené, kazajky flekaté až hrůza a jeden z nich byl bos. Rozhlíželi se pomalu kolem sebe a klátivým krokem se pomalu blížili doprostřed náměstí. Vojáci u brány pochopili. Ale pochopili i Gon s Yasperem.

„Napadá tě to samý co mě?“, zeptal se třesoucím se hlasem Yasper. Vojáci se dali na bezhlavý útek. Rozprchli se do okolních ulic a někteří z nich řvali hrůzou. Měli ještě aspoň dost rozumu, aby nevběhli do kudůči čtvrti.

„Berg Spasitel se vrátil do svýho města“, zašeptal

Gon s očima rozšířenýma panikou. I na těch čtyřicet sáhů, které je oba od těch dvou dělilo, bylo možné říct takřka s jistotou, že to jsou nemrtví. „A Trůvise si vzal s sebou“. Trůvis, řečený Jistota, právě zakládal šíp na tětivu.

„Padáme!“, zaječel Yasper a oba se rozeběhli k nejbližšímu rohu ulice. Šíp zařel bohům do oken, ale oba nemrtví patroni se znovu dali na přišemý klátivý pochod. I ostřílení dobrodruzi, jakými Gon a Yasper byli, byli tímto ponurým a náhlým setkáním značně vyvedeni z míry. Náhlé zjevení dvou ze svatých v podobě oživlých mrtvol, které po městě začli rozsévát smrt, horší než nákaza, bylo ovšem pro místní obyvatele naprostou pohromou. Vzhledem k jejich pevné tradiční víře se jim otřásla celá podstata světa i smyslu bytí a základní hodnoty, v něž věřili, přestaly existovat. Každý z Vrchovců i obyvatel města měl pro sebe vyvoleného jednoho Patrona. Ten jej dle tradice ochraňoval a provázel životem. Ti, kteří měli za svého přímluvce Berga, se tedy momentálně obraceli k nemrtvému. A to samozřejmě nešlo. Berg Spasitel, který byl Patronem města a který dle legend a učení o Patronech zachránil obyvatele před záhubou, stál nyní, desítky let po své smrti, uprostřed náměstí, a těkal kolem sebe, hledaje kořist.

Gon s Yasperem utíkali, až se jim za patama prášilo. Když uběhli kus dál od brány, ohlédlí se. Vypadalo to, že hned za nimi nikdo není. Zastavili se a začli oddechovat po krátkém sprintu a po velkém leknutí.

„Teda, to bylo“.

„Jo, o chlupe. Ti nemrcouší nebyli tak pomalý, jak to vypadalo. Uměli sebou mrsknout“, řekl Yasper. „Hele, nejsou ty uličky nějaký úzký?“. Vyčouhlý zloděj nahlížel do postranních ulic, kudy by neprojely dva vozy vedle sebe.

„Jo, a křivolaký. A baráky jsou velikostí tak akorát na mě“, řekl jeho maličký kolega Gon.

„Doprdele“, ulevil si Yasper. V panice vběhli rovnou do kudůči čtvrti. „A teď honem šátek přes hubu, ať to nedejcháme“.

Zašli hlouběji mezi malé domy. Ulice byla tichá, mezi domy v nastávajícím večeru nikdo nebyl. Zpoza zašedlých oken tu a tam vyhlédla tvář. Pokračovali ulicí od brány dál a po několika desítkách sáhů přišli k malému ohni. Plameny tu stravovaly části nábytku. Oheň čpěl po laku, ale bylo to lepší, než morové povětrí. Okolo ohně bylo několik kudůků se zbraněmi v rukou. Hlídká kudůči čtvrti. Od chvíle, kdy dva z Nurnských proběhli branou, byla tahle hlídka na nohou.

Jen shodou náhod nedošlo ke střetu. Yasper, na

něhož okamžitě mířily kuše a arbalety, se spasil tím, že zvednul ruce nejvýše, jak to jen dokázal. Gonovi byla ku prospěchu přirozená soudržnost malých ras a fakt, že ani on nebyl nijak viditelně ozbrojen. Dále to, že se oba začli okamžitě shánět po Koblencovi, nesvědčila o tom, že se koná přepad kudůči čtvrti. Přesto kudůkům málem ujely nervy a oběma by se asi vedlo zle, nebýt toho, že se v bráně objevili Berg s Trůvisem. Hobiti sice víru v Patrony nesdíleli, ale samotný fakt že se chvíli před večerí dostavili zčistajasna nemrtví, přiměl kudůky k tomu řešit nejdříve tento akutnější problém. Zaveleli na ústup a Gon s Yasperem se k nim přidali. Oba nemrtví se ale otočili a zmizeli někde na náměstí.

„Co tady pohledáváte! Kdo vás poslal?“, vyštěkl na Yaspera jeden z kudůků. Ostatní dílem pokukovali po bráně na náměstí a dílem se snažili držet dvojici v šachu.

„Potřebujem mluvit s Koblencem. Neposlal nás nikdo“.

„Tak co jste zač? Vysypte to rychle, a mluвьте pravdu, nebo...“.

„My jsme Nurnská družina“, konstatoval Yasper, jako by doufal, že tím se všechno vysvětlí a urovná. „Koblence já znám“, vmísil se do hovoru jeden z kudůků, nakupených kolem. „Starej chlap, bydlel u nás v ulici. Dělal jsem mu posluhu, protože nechodil moc ven“.

„Jo, to bude von“, řekl Gon. „Doufáme že bude ještě naživu“.

„Jó,“ opáčil kudůk. „Tak toho to skolilo jako vůbec jednoho z prvních. Neměl nikdy moc pevný zdraví“. Kudůk sklonil zbraň a pokračoval: „Ale odvezli ho do baráku nemocných, tam ho odvezli“. „Moment, počkej“, zarazil jej předák hlídky. „Jakej barák nemocných, tyhle dva tady nemaj co dělat, ty přece nemůžou dovnitř“. Otočil se na Gona. „A co tady vůbec pohledáváte, co mu chcete? Víte, že je tady nákaza?“. Zjevně nebyl s to pochopit, proč někdo dobrovolně leze na takové místo.

Slova se chopil Yasper. Vzal to zeširoka. „Máme nějaký indýcie, tak jsme byli poslaný...“

„Co to jsou indýcie a kde je máte?“

„...z posádky v jižním Gwendarronu...“

„Vybalte je, ať se na ně mrknem!“.

„Indicie je stopa“, přerušil neplodnou debatu Gon. Následně se pokusil kudůkům vysvětlit dosavadní průběh jejich anabáze, ale poté, co velitel hlídky seznal, že to, co se stalo v horách, se nijak netýká kudůků, a že Gona s Yasperem za ním neposílá starosta, ztratil o celou věc zájem.

„Ale jak si myslíte, že se odsud dostanete? Hlídej

nás. A jak jste se sem vůbec dostali, když vás neposílá starosta, he?“.

„Stráže u brány utekly před nemrtvými“.

Do kudůků jak když střelí. Okamžitě běželi všude rozhlásit, že čtvrt' už není hlídána. Začal se připravovat exodus. Nemrtví se zatím asi u brány vyskytovali, ale v noci třeba odejdou. Bude třeba využít příležitosti.

Oba Nurnští byli v nastálém zmatku vzati na milost a jeden z kudůků se jich ujal a dovedl k domu, kam kudůci dávali své nemocné, když ještě byla vůle s nákazou bojovat. Cesta uličkami byla naprosto bezútěšná. Postavy, jimž nemoc čísel z očí, z domů vyházené vybavení, ohně, na kterých se pálo ložní prádlo. Na ulicích nazvraceno, pach všude ve vzduchu. Nejhorší to bylo kolem domu nemocných. Ten strážili dva kudůci s krátkými meči.

„Budem losovat, kdo půjde dovnitř?“, zeptal se tiše Gon. Pak se obrátil na jejich eskortu. „Pustí mě ven, když jednou vejdu dovnitř?“.

„Jestli mi slibíte, že hned potom opustíte kudůčí čtvrt', tak jo“.

„Jak to vevnitř vypadá?“, zeptal se ještě Yasper jednoho ze strážných. „Stará se tam o ně někdo?“.

„No,“ řekl rozpačitě kudůk. „Lidi si uvnitř pomáhají navzájem. Ale poslední vodu co jsme měli, jsme jim dali včera. Pokud vím, je jich uvnitř tak... třicet, čtyřicet. Nebude to tam nic příjemného. Vodu už nemáme ani pro zdravý. A že bysme měli čistou vodu, to už vůbec“.

Gon s Yasperem stáli před těžkým rozhodnutím. Nakonec šel Gon.

„Nic odtamtud nebudeš vynášet!“, poučil jej strážný.

Uvnitř bylo strašně špatně vidět. A samozřejmě se tam takřka nedalo dýchat. Sténání nemocných, vybuzené otevřením hlavních dveří, se neslo jako vytí zimního větru. Gon zalitoval, že s sebou nevezal alespoň měch vody nebo kus chleba. Po nějaké době se mu podařilo doptat se v prvním patře na Koblence. Na kudůka byl netypicky vousatý. Ležel na jakýchsi hadrech a chrčel. Nemoc mu ještě přidala léta v obličejí, zbrzděném vráskami a pokrytém červenými boláky. Sálala z něj horečka. Gon zauvažoval o tom, že by nebožáka osvěžil pár kapkami lektvaru rychlosti, ale zavrhl tuto myšlenku. Taky by tím mohl jen urychlit jeho skon. Jediné, co se mu podařilo ze starce dostat, bylo delirické: „Pít!“.

Gon pochopil, že bez základního ošetření nebo alespoň napití se nedozví nic. Jelikož ale vodu neměli, z domu co nejrychleji vypadl a pak šli oba dobrodruzi pryč. Nechali si ještě ukázat

Koblencův dům a pokusili si zapamatovat cestu k němu. Když se přiblížili k bráně z kudůčí čtvrti, byli svědky sročení kudůčích uprchlíků. Nemrtví už na náměstí nebyli a vojáci také ne. Ženy, děti i muži s ranci plnými nejnutnějších nezbytností přebíhali jednotlivě či po menších skupinkách přes náměstí a pak prchali k bráně z města ven. Úprk začal.

Když Gon s Yasperem přiběhli do domu, ze všeho nejdřív se sháněli po vodě na omytí. Smývali ze sebe možnou náказu a začli vyprávět zbytku rozespálých Nurnských.

„A jsou to opravdu oni, ti patroni?“, zajímal se Šáchor. „Myslím jako jestli to nejsou nějaký anonymní těla, oživený jen tak, aby to vypadalo že to je Trúvis s Bergem“.

„No vypadají, jako kdyby se tělo nejdřív sto let sušilo někde v průvanu, pak týden macerovalo v lázni, aby tkáň zase nabyly objemu a následně je někdo kouzlem zvednul a rozpohyboval. Takže asi jo, mohlo by to být. Navíc ten Berg si pořád tak prohlížel ten svůj klíč...“.

Už byla tma, kdy se Gon, Gerllod, Menhorian a Klabzej vydali zpátky do města. Nechtěli rozsvěcet světlo a město žádné velké osvětlení neskýtalo. Bylo tedy třeba zvláštní opatrnosti. Stanuli na vrchu schodiště, protínající město. Z města se neslo volání a řev. Buď se dole v ulicích bojovalo, nebo tam vládla panika. Tu a tam probleskovaly ohně v ulicích. Když došli na hlavní ulici, křížící schodiště, začli nacházet rozházenou bagáž a mrtvé kudůky. Vojáci i v téhle kritické chvíli bránili kudůkům v útěku z města. Došli až k hlavnímu náměstí. Tady to bylo vyklizeno, v dohledu nebyl žádný voják ani kudůk. Bylo jasné proč. O kašnu vprostřed náměstí se opírala postava s beztvářým obličejem a s rozčuchem plavých vlasů, padajících zpod čapky přes obličej. Trúvis Jistota. Mimoděk se ráchal jednou rukou v kašně. Jeho toulec už byl prázdný, nebylo čím střílet. Stále se váhavě rozhlížel po náměstí, chabě osvětleném ohněm, planoucím opodál brány ke kudůkům. Berg Spasitel ve svém rozedraném plášti a s hučkou na hlavě dorážel na dveře od radnice. Drápal do nich a ramenem se je pokoušel vyrazit. Zatím bez úspěchu, ale v radnici se tlumeně svítilo a vypadalo to, že je tam někdo zabarikádovaný. Jakmile Trúvis uviděl Nurnské, vyšel směrem k nim. Čtyři dobrodruzi vyrazili jako šíp k řetězem přehrazené bráně. Přeskočili pár mrtvých kudůků, také natažený řetěz a už byli uvnitř. Žádná hlídka už tam

nebyla, ale u několika ohňů se v uličkách shlukovali kudůci, povětšinou držící sbalené nezbytnosti v uzlíkách a tornách. Nurnským už nikdo nebránil a Gonovi se povedlo dovést ostatní spleť uliček k domu nemocných. U dveří pořád stála hlídka, na které bylo vidět, že se důkladně dezinfikuje chlastem. Po krátké rozepři kudůčí hlídka konstatovala, že na všechno sere a ze svého stanoviště dezertovala. Gon si omotal šátek okolo obličeje, navlékl si rukavice a vstoupil do domu. Ostatní mezitím sehnali víko od truhly, na kterém hodlali Koblence odnést a šli také dovnitř. Apokalyptické výjevy uvnitř domu otfásky všemi. Koblenc byl stále na stejném místě v patře. Gon začal omývat starcovu tvář a dávat mu napít. V tu chvíli v sobě ti silnější z nemocných našli poslední zbytky sil a začli se sátat po Nurnských a po vodě. Vypukla krátká potyčka, která skončila tím, že Gerllod hodil do rohu měch s vodou, o který se následně ubožáci servali. Koblenc, hořící horečkou, nespoupracoval ani za mák, bylo zřejmé, že je naprosto zesláblý. Alespoň neklád odpor, když ho nakládali na prkno a jeho lehké tělo se dobře neslo. Nurnští se lokty a kopanci probíjovávali z domu nemocných. Na chodbách se ploužily mátohy, vyburcované zdáním poslední naděje. Konečně si proklestili cestu a stanuli na ulici.

„A teď vzhůru do Koblencova domu“, zavelel Menhorian.

„Tudy“, určoval cestu Gon.

Za okamžik tam byli. Dům byl zatlučen.

„Gerllode, vylámej vchod“.

Gerllod vypáčil pár prken a protáhli se i s bezvládným Koblencem dovnitř. Uvnitř seznali, že mu trochu klesla horečka a delirický stav pominul. Teď spal.

V domě našli knihovnu plnou knížek a laboratoř s destilační soupravou.

Koblenc se mezitím sám probudil do bdělého stavu. „Já bych si pospal...“, řekl slabým hlasem a mžoural kolem sebe. Poznával, že je doma.

Myšilov mu šel dát vodu, právě ve chvíli, kdy stařec začal kuckat krev. Klabzej okamžitě v panice uprchnul do opačného rohu místnosti.

„Posílá nás Zmrzlej“, řekl Blathel z bezpečné vzdálenosti. „Berg a Trúvis ožili, respektive někdo je oživil“.

„Spasitel města, dobrodinec zdejšího lidu... Berg... Leží spolu... pohřbeni...“, blábolil Koblenc.

„Tak jsme se proběhli po morový čtvrti a jediný co z toho máme je dorazit jednoho polomrtvého kudůka“, řekl sarkasticky Gerllod.

„Musíme ho vzít k nám, tam mu dáme lepší péči“, rozhodnul Blathel.

„Já ho léčit nebudu, tohle není jako látat rány“, odmítl Myšilov, obhlížeje na dálku pomočeného a pokáleného pacienta.

„Vezměte nějaká lepší nosítka“, řekl Blathel.

„Když vydrží až doted“, tak už nám přece neumře. Ne dokud o tom nerozhodnem sami“. Blathel s sebou vzal pár knih z knihovny. „Teď by se nám hodil lektvar z janterníku“, poznamenal.

Koblence hodili na dveře, vysazené z pantů, přes něj přehodili prostěradlo, a šli zase na ulici.

„Připadám si jako nekromant začátečník“, nervózně poznamenal vůdce Nurnských. Myšilov s Gerllodem nesli ten strašný náklad a Gon hopsal okolo. No byl to pohled pro bohy.

„Doufám, že o nás nebude nikdo jevit zájem“, utrousil Gerllod.

„Kdyžtak s tím praštíme a budem bojovat“, pokusil se ho upokojit Myšilov.

Ještě než prošli branou, vyrazil proti nim Trúvis. A došlo na Gerllodova a Myšilovova slova. Gerllod tasil. Druhou pěstí dveří Myšilov namísto avizovaného praštění stále držel a tak Koblenc letěl na dlažbu. Gon vypálil proud blesků z prstenu. Gerllod dostal ránu pařáty. Tak se po několik momentů potýkali, až nemrtvý náhle ztuhl a zarazil se. Blathel jej držel v nějakém tranzu napřaženou rukou.

„Běž ulicí dál!“ rozkázal nemrtvému Menhorian a zarazil Gerlloda, který jej chtěl dobít.

„Nech ho!“

„Jseš magor? Dobijem ho!“ zařval Gerllod.

„Ne, řekl jsem! A ty, bež!“

Trúvisovo nemrtvé tělo se váhavě rozešlo směrem od Nurnských.

„Tak dem dál?“, zeptal se Klabzej, který stále držel svoji stranu dveří.

„Tak tu nečum a nalož ho! Sakra, doufám, že z těch ran nedostanu nějakou sněť. A měli jsme ho dorazit, děláme kravinu!“, zařval Gerllod na Menhoriana.

„Nech ho! Jdem dál“.

Gerllod chtěl ošetřit rány, ale ostatní mu to nedovolili. Ve vypjaté chvíli se Gerllod kousnul a začal se ošetřovat sám. Nadával na Myšilova, který mu v té chvíli odmítl léčení, nadával na Gona, protože mu nemohl pomoci, ale nejvíc nadával na Menhoriana, který neřekl nikomu, proč se rozhodl tak, jak se rozhodl. Ostatní prchali temným městem pod tenkým srpkem měsíce. Prchali i s nákladem umírajícího kurčícího starce. Gon statečně podpíral dveře místo Gerlloda. Když probíhali náměstím,

viděli nemrtvého Berga Spasitele, an se dobývá do radnice. Asi chtěl opět zasednout ve svém úřadu. Voják Moskyt je doběhl až nahoře u domu. Ještě pořád byl na Blathela rozezlen doběla.

Následující noc proběhla ve znamení záchrany Koblencova života. Střídali se u něj Klabzej, Šáchor i Gon. I Gerllod byl nakonec pořádně ošetřen. Ostatní se konečně mohli dosytosti vyspat. A že to všichni potřebovali. Domem se neslo hlasité chrápání až do doby, kdy oceán, rozprostírající se kam až oko dohlédlo z terasy před domem, olízly sluneční paprsky. To už bylo jasné, že nehrozí bezprostřední nebezpečí Koblencovy smrti. Přes den se tudíž do něj snažili postupně nacpat nejrůznější potraviny ze svých skrovných zásob. O kuchyni se pokoušel starat Yasper, který se holedbal, že se dokázal zaopatřit jako svobodný mládenec, a tudíž že pro něj není problém vyvažovat družině. No, podle toho to vypadalo. Ale alespoň polévka byla docela dobrá a ta nakonec odpoledne v Koblencovi jako první z jídel vydržela. Učinili další pokus o jeho vyslechnutí. Shromáždili se okolo něj. Stařec měl pootevřené oči, ale zdálo se, že nevnímá. Šáchor nevěděl, jak ho má šetrně probrat, aby jej bylo možno vyslechnout „Lizgni ho po škrani,“ zabručel Heft. Selek Šáchor nechápalavě zacívl.

„Máš ho krapet profackovat“, povzbudil jej Blathel s úsměvem.

Šáchor, ruku omotanou z opatrnosti hadrem, poplácal Koblence.

Ten sice zaskuhral, ale bylo vidět, že potřebuje ještě zesílit, aby s něj něco kloudného dostali.

A tak si zatím dali Nurnští do pořádku výstroj a domluvili další postup. Před polednem se vydali znovu setkat se starosotou Nunvářem Pilatušou. Za tím vyrazili Menhorian, Heft, Gerllod a Yasper. Cestou k radnici nenarazili na živou duši. Na nemrtvou také ne, ale dveře do radnice byly vyvrácené. Berg, nebo to, co z něj zbylo, se dostal nakonec dovnitř. Uvnitř radnice našli stopy nočního boje. U paty širokého schodiště do patra se válely mrtvolky dvou vojáků. Jeden z nich měl utrženou hlavu. Další mrtví vojáci byli ve zbytku přízemí i v patře. Nurnští prolezli dům, ale nemrtvé nenalezli, a tím méně živé. Ve velikánské zasedací místnosti v patře se zastavili před ohromným vyobrazením města, které se naproti oknu táhlo přes celou zeď. Veduta byla rozkreslena až do detailů jednotlivých domů, ale malba byla zjevně staršího data, neboť některé stavby současného města na ní

nebyly zakresleny. Vysoká okna, obrácená k moři, byla v horních částech pestře malovaná, a bylo jimi vidět až na maják, který na ostrově několik mil od přístavu ukazoval v lepších časech lodím cestu. Celkový slavnostní dojem z místnosti doplňovaly nádherně vyřezávané a malované strop, na zemi krásné vypalované dlaždice s vyobrazeními bojujících vojáků, přičemž žádné dvě dlaždice nebyly stejné, a na zbylých stěnách zavěšené honosné koberce s vytkávanými nápisy v místním jazyce horalů.

„Hele, Hefte“, začal Gerllod. „Přečti nám to“.

„Copak umím tu místní hatmatilku?“, ohradil se trpaslík.

„Já myslel, že to je v trpasličtině“, odpověděl Gerllod. Potměšile se na Hefta kouknul. „A jo, oni vlastně trpaslíci neznaj písmo, oni maj jenom číslice, co?“

Heft divoce koulel očima a supěl, ale tentokrát se vytočit nenechal.

„Prohledáme i zbylá patra“, pobídl ostatní Blathel. Nahoře, ve štítu vysoké střechy, našli starostův byt a podkrovní. V suterénu pak archiv plný spisů a papírů, dále razítka, brky, inkousty a kalamáře. Nikde ani noha. Myšilov zabavil nějaká razítka pro možné budoucí použití a Blathel vzal pečeti. Peníze nikde nebyly, jediná stopa po nich byla odemčená a dokořán otevřená těžká okovaná skříň s několika zámky.

„Peníze někdo odnes“, konstatoval Yasper.

„Peníze, co jsme měli slíbený za práci pro starostu“.

„Krucí!“, ulevil Zemikosa.

„Tak teď už to fakt musíme rozřešit, jestli chceme vejplatu“, konstatoval Gon.

Vypadli z radnice zpátky do města, které bylo zcela tiché a mrtvé. Teprve když se vydali k městské bráně, ústící na cestu do hor, narazili na hlídku vojáků. Starosta s nimi ale nebyl. Vojáci byli otřeseni ze setkání s nemrtvými patrony, a Nurnským doporučili zkusit to v severní části města. Dále upřesnili, že zbylí obyvatelé v noci buď uprchli, nebo jsou zabarikádováni ve svých domech a sklepích. Uteklo i mnoho kudůků, čímž se město samotné takřka vyvylidnilo. Lidé měli pocit, že už neskýtalo ochranu. Nurnští se opět vnořili do ulic města a šli směrem k severní bráně.

Břinkot taseného meče prořal vzduch a čelo družiny se zastavilo. „Jdou!“, zařval Gerllod. Ostatní se jako dobře zorganizovaná četa okamžitě hotovili k boji. Lektvary, kouzelné předměty, všechno co mohlo pomoci přežít nebo zabít

nepřítele bylo rázem v pohotovosti. V tomhle fungovaly bezchybné instinkty dobrodruhů. Dvě postavy – podsaditý Berg v dlouhém kaftanu a světlolasý Trúvis, který už někde zahodil svůj luk, šli vstříc družině. Vyletěly šípy, vyšlehly magické blesky, a už byli oba nemrtví u čela družiny. Gerllod dostal ránu, která by jiného smrtelníka rozetla ve dvě, ale z něj jen tak vycáklo pár kapek krve. Magická pomoc tu byla potřebná a vítaná. Za okamžik už magie udolala Trúvise a Berg zaútočil na Gerlloda opět. Znovu škrábnutí, znovu magie a Berg, respektive koufíci, napůl zuhelnatělé torzo jeho těla se složilo Nurnským k nohám. Všichni si oddechli, že tihle nemrtví byli jen dva. Gerllodovi připadaly mrtvolky ještě málo zuhelnatělé, tak je pro pořádek polil olejem a zapálil. Klíč, který vypadl při boji Begovi z kapsy, byl neuměle ze dřeva vyřezaný a následně barvou natřený. Ten klíč byl přehozen do ohně. Člověk, který Berga oživil, mu potřeboval dát jeho atribut. Ten atribut, který předtím v horách ztratil cestou z vyrabovaného vartoviště a který následně našli Nurnští. Gerllod ho měl v batohu a ten klíč byl nyní to jediné, co z Berga spasitele, bývalého starosty města a ochránce zástupů, patrona a zbožštělého vrchovského rodáka, později učinivšího krátkou kariéru nemrtvého, zbylo.

6. kapitola – Koblenc a Jantern

V době, kdy Gerllod cedil krev na dlažbu města Kardamu, v honosném domě nad městem se Gon a Zoltar sesedli okolo Koblence, který v polosedu srkal polévku, a kladli mu otázky. Selek, Ran a Horác se povalovali po domě. Koblenc si jasně uvědomoval, z čeho právě unikl.

„Nemoc přivezli námořníci. S největší pravděpodobností z dalekého jihu.“ Odkášlal si a krve v hleny bylo tentokrát jen trochu. „Dovezli koření, drahé kameny a krvácivý průjem. Na drahé kameny jsou u nás ve městě velcí experti“.

„Na nemoci teď už taky“, poznamenal Zemikosa.

„Co Berg a Trúvis?“, optal se Gon.

Koblenc mu potvrdil, že ví o přepadení esenia i o zmizení těl.

„A co si o tom myslíš?“

„Někdo hledá vědění. Už před touhle nešťastnou událostí byly vykradeny knihovny“. Kudůk se znovu prudce rozkašlal.

„A co nekromancie?“

„Ta je ve zdejších kraji, tak jako ve zbytku Gwendarronu a většině známých zemí, zapovězena. Navíc zdejší lid je silně fixován vazbami ke svým

předkům, a proto by oživení nemrtvého bylo vnímáno s velkou nevolí. Toho, kdo by takovou věc provedl, by okamžitě vyhnali ze svého středu a zřejmě i zabili.“

„A co kdybys ti řekl, že mě včera po městě honili nemrtví Trúvis a Berg?“, řekl s úsměvem Gon.

Kudůk zbledl. „To nemohl mít na svědomí nikdo ze zdejších. V horách musí být někdo, kdo chce s místními krutě zatočit. A ten někdo ví jak, jde na to hodně chytře. Úcta k mrtvým předkům je základním kamenem zdejší kultury. Ale i v téhle zemi byl jeden známý nekromant. Ale i ten tohle praktikoval jen za mlada. A už je víc jak sto let mrtev. Byl to jeden z patronů, takový řekněme... kontroverzní. Jeho jméno je dnes dochováno jen jako Pán stínu“.

Zoltar mu podal misku s vodou, aby se Kudůk mohl po delším proslovu napít.

„Pán stínu se k stáru přátelil s patronem Kalmyncrem Věštcem, což byl jinak vyhlášený samotář. A výjimečný alchymista a hvězdopravec. S ním se naopak snažili vymýšlet prostředky, jak se nekromancii bránit. Pána stínu symbolizuje vědění, získané studiem a dále jej symbolizuje snaha o nápravu škody, kterou člověk sám způsobil. Je to takový kající se patron“. Kudůk se poněkud vztyčil na lůžku. „Vaši přátelé se, myslím, vracejí“.

Gerllod, Blathel a ostatní skutečně vpadli na terasu před domem. Obě skupiny si vyměnily informace. „Starosta celkem koukal, když jsme mu ukázali ty zuhelnatělé nemrtvé“, řekl Yasper, poté, co se dostatečně nachvátali svým vítězstvím nad Bergem a Trúvisem.

„Připadalo mi, že mu jich je skoro líto. Inu, víra“, dodal Menhorian.

„Dostali jsme od něj zásoby na týden, nějaké další vybavení do hor a tady tuhle mulu“, ukázal Gerllod na zvíře, okusující bodláky před terasou domu. „Ale taky nám řekl, že vzhledem k tomu, že městská pokladnice zmizela, nás nemá momentálně z čeho vyplatit. Ze zmizení městských financí je podezřelý ovšem ten, kdo do města poslal Berga s Trúvisem“.

„A henem zase na cestu“, dodal Heft. „Poučňovací glejt máme, příslibený penouze taky, jesli teda starostovi přinesem zpátky jeho zlaťáky“.

Mezi druhy kolovaly dvě lahve místní olejovité pálenky, kterou se všichni dezinfikovali. Koblenc zatím znovu usnul.

„Vezmeme ho ke Zmrzlýmu“, rozhodl vůdce. „Až bude schopen jet na mule. To bude doufám zítra ráno“.

Yasper odpoledne zašel ještě dolů do města. Přinesl

zprávy o tom, že po zlikvidování obou nemrtvých patronů se vojáci vrátili k hlídkování u bran města a ke střežení kudůčů čtvrti. Kromě toho, že město bylo dosti vylidněno, se zdálo být vše ve starých kolejích. Vojáci se tvářili, jako by žádné nemrtvé patrony neviděli a jejich pozornost se teď obracela na možné nebezpečí, které mohlo přijít z hor, odkud předtím přišli Berg s Trúvisem. V osm večer se probral Koblenc a bylo mu zase o chlup lépe. Dokonce si řekl o něco k jídlu. Dostal kaši.

„Pane Koblenc“, začal Menhorian. „Vy jste nám říkal o Pánovi stínu“.

Koblenc se koukal vyjeveně. Na dopolední rozmluvu si nepamatoval. „Ne“, vyjekl. „No to je jedno, prostě jsme slyšeli o tomhle člověkově“. Děd Zemikosa.

„No, vidíte. A to je zajímavá postava“, rozpovídal se kudučí stařík. „Víte, já jsem místní historii dost studoval. A tak o tom ledacos vím“. Koblenc se zjevně nepamatoval na všechny jejich předešlé rozmluvy. „Pán stínu, který je patronem kajících se hříšníků a těch, kdo prahnou po vědění, je dost specifickým svatým. Víte, když třeba propijete majetek, tak se od vás očekává, že se jako obrátíte k tomuhle patronovi. No není to zajímavé?“. Koblenc se rozhlédl po Nurnských. „Jeho atributem je zrcátko s kalným středem“.

„Protože každý má svoje hříchy“, děl temně Gerllod.

„Ještě bych si dal trochu těch jáhlů. Jo a ještě bych vám chtěl říct: víte, on tenhle Pán stínu, za mlada, jo, tak to on byl, jak se říká, temnej kouzelník“, protáhl Koblenc poslední slova a povytáhl přitom obočí. „Tak to je. A proto se pak musel dát na kajícnost, aby to odčinil“.

„A on někde sídlil?“, zeptal se Blathel.

„Jo, on sídlil, jak se to tam jmenuje, taková ta nejvyšší místní hora... No na Blahutově hřebeni. A začasť tam měl návštěvou svého přítele Kalmyncra. Slavného hvězdopravce. Ten byl znám snad až v Merionu“.

„Zmínil ses o nějakých knihách, co už se předtím ztratily“.

„Já? Zmínil? Jste si jistý?“

„Anebo se nám o tom možná zmínil Zmrzlej“.

Koblenc se rozzářil. „Vy znáte Zmrzlého? To je moc zajímavý člověk“.

„Dostanem tě k němu. A neznáš tuhle rasu psů?“, ukázal Koblencovi Šachorovo štěně.

„Ne, takové plemeno jsem tady nikdy neviděl“.

„Jeden z patronů bývá také zobrazován se psem, ne?“, zeptal se Blathel.

„Ale to není takovýhle pes, pastevečtí psi nejsou

skvrnití. A mají jinou stavbu těla. Tohle bude mnohem větší, až to dospěje. Patron se psem, holí a lampou je Demuis Pastýř, opatrovník pastevců ovcí a koz. Je to jeden z nejstarších patronů. Moc nebývá zobrazován, mají jej v přízni totiž většinou jen u lidu z vesnic vysoko v kopcích. Symbolizuje pastevectví a také vlnost“.

„A ty ukradený knihy?“, vyhrknul Gon.

„Nevím nic konkrétního, ale ve městě se říkalo, že některé staré knihy nejsou k nalezení. Krádeže se prý dály i v knihovnách na vartovištích“.

„A mezi patrony jsou prý i příslušníci jiných národů a ras než jen vrchovští vousáči. Třeba elf, Trúvis, nebo i jeden trpaslík. Je to mu tak?“.

„Ano, v tomhle jsou zdejší hodně otevření. Když měl být někdo duchem nebo silou natolik schopným, aby se stal patronem, pak nerozhodovalo, byl li původem místní, či nikoli. Rozhodující bylo, zda prospěl zdejší zemi a lidu. Haspor Tvůrce například, byl podle všech náznaků oním trpaslíkem. Dostal jsem se k opravdu starým listinám, a ty byly zcela jistě psány Hasporem. Šlo o účty a pokyny pracovníkům. Poznámky, které tam Haspor připsal, byly trpasličími runami. Já je totiž také umím číst“. Koblenc se důležitě vysmrkal. „Je to patron, symbolizující řemesla a práci obecně a také zkušenost“.

„Kolik jich vůbec je, těch Patronů?“, přišoural se Šachor s hmkem bylinného odvaru.

„Já vím o čtrnácti“, děl Koblenc.

„Tak od začátku, jména, atributy, vlastností...“, překvapivě se takhle neozval Gerllod, ale Zoltar.

„Chcete seznam?“, zděsil se Koblenc a zdálo se, že zase začne kašlat krev.

„To dáte dohromady“, ubezpečil jej Zemikosa, kterého to začlo zajímat.

Koblenc začal přemítat a počítat na prstech. Mezitím přemýšlel nahlas i Blathel. „Mě by zajímalo, kdo mohl mít zájem na tom, přepadnout důl na měď v horách, kde dohromady žádné velké bohatství nebylo, dál přepadnout poutní místo, neboli vartoviště, neboli esenii v horách, kde akorát udělal škodu na historických a pro víru důležitých místech a odnesl dva slavné nebožtíky. A na závěr ten samý člověk nebo skupina lidí ty dva zdejší polobohy oživila a poslala je jako dárek veřícím do města“. Menhorian Blathel rozhodil rukama. „A ještě ten samý člověk po cestách v horách ztrácí štěňata a nakradený věci, viz originál toho klíče Berga spasitele. O co mu, u všech rohatých, jenom jde?“.

Koblenc se toho chytil, přestal přepočítávat Patrony a ohnivě se snažil vysvětlit Nurnským, že to podle

něj je všechno jenom záminka, jak eliminovat kudůky z města Kardamu. „A tu nemoc, tu na nás taky někdo poslal!“, plály jeho oči spravedlivým rozhořčením. Nurnští tuhle teorii moc nepodporovali, ale také si sami úplně nebyli jisti, zda nemoc nebyla zavlečena záměrně.

„A vodkál ten klíč zlatej, co má tuhlenc Gerllod v bagoži, vodkál vlastně je?“, zeptal se až dosud mlčící Heft.

„Klíč souvisí s tím, co Berg udělal pro lidi. Tím zlatým klíčem dostal všechny do bezpečí. Odvedl lidi z města a ten klíč k tomu použil. Bývá zobrazováno, jak lidi jdou husím pochodem v řadě a Berg nad nimi drží ochranné ruce“.

„Ten klíč je opravdu funkční“, děl Myšilov a obracel přitom velký klíč, vyrobený ze zlata, v ruce.

„Není opoužíván, ale někam prostě pasuje, má zjevně funkčně vyrobený zuby s nepatrnými stopami používání. Je to natolik masivní, že se zlato neohne. Na rozdíl od tý trapný atrapy, kterou někdo vybavil toho nemrcoucha. Ta byla vyrobená jen proto, aby se ten nemrtvej moh ohánět svým atributem“.

„A co nějaká nejstarší historie Kardamu?“, vyzvídal ještě Zoltar.

„Základy města jsou nepochybně trpasličí“.

„Ha!“ , zařval Heft.

Koblenc pokračoval. „Mnohé z nejstarších budov ve městě tomu odpovídají. Mnohé jsou pak jistě řemeslnou prací trpaslíků, ale jsou stavěny dle lidských předloh. Z toho vyplývá, že odchod trpaslíků a počátek lidské éry města byl pozvolný a pokojný. A ještě tak před sto až sto padesáti lety byly kopce v okolí zalesněné až do výše, kam stromy běžně rostou. Jenže neuvážená těžba dřeva, především kvůli zpracování ve výrobě lodí způsobila masivní odlesňování. S tím nastal i úpadek zdejšího kraje. Stavba lodí zde byla zapomenuta. A v horách se teď provozuje jen pastevectví. A ovšem nějaká důlní činnost, ta tam byla vždycky, už za trpaslíků pochopitelně“.

„Vraťme se ještě k Bergovi a jeho klíči, prosím“, požádal Menhorian Blathel.

„Inu, k tomu už moc víc nejsem s to říct. Ústní podání i řídce dochované písemné prameny se shodují, že před nájezdníky z moře Berg lidi odvedl do bezpečí. Jestli to znamená, že je ukryl do nějakých dutin pod městem, nebo je odvedl do hor, případně zavedl do nějakého nedobytného domu přímo ve městě, to nevím“.

Klabzej se vmísil do hovoru. „Říká ti něco jeden druh stromu, má takovou zvláštní zbrázděnou kůru, nebo kmen, stočený spirálovitě. Je to velmi

výjimečná odrůda“.

„Taky jsme ho tu už někde viděli vyobrazený“, připomněl Blathel.

„Jooo, vy myslíte Jantern?“, opáčil Koblenc.

„Jo, jo“, svítily oči Klabzeji Myšilovovi.

„No to je atribut Věrné ratolesti“, řekl se samozřejmostí.

„Aha, to je ten tak zvaný pěstitel dubů“, řekl Menhorian. „Myšilove, tys měl skutečně pravdu“.

„Ten strom roste tady nad městem“, děl Koblenc.

„Cože?“, řekl s nedůvěřivostí v hlase Myšilov.

„Je tam zahrada, kde jsou pochováni Věrná ratolest a také Blahut Trubač. Je to moc hezké místo na úbočí kopce. Je to vartoviště velmi blízko města. Má nádherný sad a výhled na moře“.

„Tak už nejsme výjimeční na tom světě“, povzdechl si druid.

„Co kdybychom je pomnožili?“, zeptal se Yasper.

„To nejde“, povzdechl si Myšilov. „To není jen tak“.

„Nebo bychom ten jejich mohli pokácet, abysme byli výjimečný“, špitl kdosi. Myšilovovi při představě kácení Janternu vstaly zbytky vlasů.

„Ukradnem plody a spojíme s těma našima“, děl zloděj Yasper.

„Ty musíš furt něco krást“, napomenul jej jeho skorošvagr.

Dobrodruzi se pozvolna uložili k dalšímu spánku v domě. Měl být jejich poslední na tomhle místě. Hlídka se usadila na terase na zápraží a ostatní obsadili posteje, divany a gauče v domě. Na někoho zbyla podlaha, vystlaná obsahem šatních skříní. Gerllod si vystrkal svoje kanape na terasu, aby spal na čerstvém vzduchu. Smrad z města už skoro nebyl cítit. Noc započla.

Hlídku měl Klabzej Myšilov. Na hlídce řešil složitý matematický problém, týkající se možnosti množení Janternu. K tomu bylo třeba, dle Klabzejových znalostí, dvanáct plodů dvou různých stromů. Strom plodil, jak známo, od jednoho do šesti janterníků. Zatímco Blathel mu při večeri kategoricky tvrdil, že k takové možnosti dojde v průměru jednou za šestatřicet let, druidovi se to nezdálo. Stále si lámal hlavu a dělil to dvěma, případně vymýšlel jiné kombinace. Menhorian, který už se s ním o tom po delší rozepři odmítnul dál bavit, už dlouho spokojeně odfukoval, ale Myšilov měl svojí hlavu. Ta hlava mu nakonec po hodině přemýšlení vypověděla poslušnost a Klabzej byl zralý uložit se k spánku. Vešel do domu a namátkou zatřásl Yasperem.

„Hlídej!“ , nakázal mu a šel se zabalit do závěsu.

Yasper byl zmatený. Čekal, že ho vzbudí někdo jiný. Ale než stačil pořádně zaprotестovat, Klabzej už se zavrtal do pelechu a Yasper věděl, že jej není radno provokovat, zvláště pak v noci. Odhlídal si hodinu, ale moc ho to nebavilo. Vždyť když hlídku od Myšilova přebíral, na západní obzoru byl ještě světlý proužek. Šel a zatřásl Selekem Šáchozem. Kouzelník si rozespale mnul oči. Nebyl zvyklý, aby jej budili na hlídku uprostřed noci.

„Proč mě budíš?“, ohradil se Yasperovi.

„Vstávej, máš hlídku“, houkl na něj Yasper a prchnul do vedlejší místnosti. Doufal, že jeho postel ještě nestihla vychladnout.

„Ale mě má budit Gerllod“, šeptem za ním zavolal Šáchor. Ale už mu nezbylo nic, než jít na terasu a ve společnosti Gerlloda, který chrápal, až se lístky bezu třepaly, odkroutit svůj hlídku.

„Koho mám teda budit?“, zabručel si pro sebe Šáchor. Teď, když došlo ke změně v budícím, nebyl si najednou vůbec jist ani osobou buzeného. „No nic, někoho vzbudím“, mlaskl a zadoufal, že na hlídce neusne. Za hodinu, to už byla půlnoc, Selek šel a z profesní kolegiality velice jemně probral Menhoriana Blathela.

Vůdce si sedl v příkrývkách a zeptal se: „Kolik je?“.

„Půlnoc“, děl Selek a čekal, co se stane.

„No“, podrbal se Blathel za uchem. Bylo mu jasné, že systém dělby hlídek je ve vážném rozvratu. „Tak mám hlídku“. A Selek pokynem ruky propustil. Na terase na Gerlloda mlaskal plných jeden a půl hodiny, než jej i jeho vůdcovská zodpovědnost opustila a šel kopnout do Hefta. Samosebou že jemně.

Ten s trpaslickou sveřepostí odhlídal celou jednu hodinu a v půl třetí šel vzbudit prvního, kdo mu přišel do rány. Byl to Yasper.

„Ale vždyť já už jsem hlídku měl, sakra!“, vykřikl dotčeně zloděj, poté co pochopil, co po něm Heft chce.

„Já jsem měl budit tebe, tak tě taky budim!“ zahulákal Heft, nebera ohledy na spící druhy. Ozvalo se neklidné vrtění z okolních peřin. „Nezajímá, nazdar!“, zarazil trpaslík otevírající se Yasperova ústa, obrátil se na železném podpatku a šel dospat. „Šmytec, tečka“, ozývalo se jeho vzdalující se brumlání.

Yasper se zvedl a šel odhlídat druhou směnu. Vydřel to půl druhé hodiny a v pět šel probudit Myšilova.

„Ses posral?“, otázal se ho ohleduplně tiše druid. „Já už jsem hlídal“, oznámil mu.

„Máš hlídku“, potvrdil mu Yasper.

„Nemám“, odušil Klabzej.

„Onehdy jsi mluvil o zodpovědnosti“, pustil se zloděj na tenký led. „A teď máš hlídku“.

„Mám tě zabít?“, otevřel znovu oko Myšilov. „Já měl první hlídku, budil jsem tě, jestli si vzpomínáš“.

„Ne, já mám hlídku, já zabíjím“, odušil Yasper dle Myšilovova pravidla, ale už se u toho culil pod vousy, protože mu bylo jasné, že tady by narazil na Razítko. Šel a vzbudil Gerlloda.

Ten se posadil a v prvních paprscích vycházejícího slunce se protáhl a zazíval. „Hele, už je ráno. Já měl přece hlídat někdy kolem půlnoci“. Opět zazíval, až si málem vyvrátil sanici. "To jsem se krásně vyspal. Vyskočil z otomanu, vymočil se z terasy a jal se zapínat si oděv. Výhled na úsvit, zalévající moře a město, stál za tohle ranní probuzení.

„No, byly tady trochu zmatky“, zabručel jeho nevyspalý švagříček a šel si ještě trochu lehnout.

„He he, tak koho vzbudíme v šest?“, zachechtel se gwendarronský voják šelmovsky. V šest šel a zatřepal Myšilovem.

„Jdi dopřic“, otevřel oko Myšilov. Připadalo mu, jako by to byla chvíle, co naposled usnul.

„A nevíš, kdo má mít teď hlídku?“, zeptal se ho rozjívěný Gerllod.

„Zkus barvířova syna“, děl druid a přetáhl si závěs přes hlavu.

„Dobřej nápad“, uznale ocenil Gerllod Moskyt a zalomcoval Zoltarem Zemikosou, spícím v křesle.

„Vstávej“.

„Co chceš?“.

„Máš hlídku“.

„Já dneska nehlídám, vůdce mi večer potvrdil, že já hlídat nemusím, protože se celý den starám o toho poblitýho dědka. A stejně už je ráno. Sbal se a běž někam“. Gerllod se stáhnul.

Menhorian rozlepil oči a zatěkal po Gerllodově tváři.

„Vůdče, kdo má hlídku od šesti do sedmi?“. Gerllod si teď už programově koledoval o problémy.

„Nikdo“, rozhodl Blathel. „Hlídky právě skončily. Vstáváme“. Tím celá noční šaráda skončila. Někteří druzi byli toho jitra poněkud nevyspalí.

Nurnští se sbalili a po vydatné snídani na vidličku se vydali ven z města. Koblenc byl opakovaně magicky přeléčen a zdálo se, že už by se mohl v sedle muły udržet. V deset byli připraveni a Koblenc seděl zapřený v sedle podsaditého zvířete. Menhorian instruoval Koblence ohledně plánu a vykřikl formuli, která jej znevídatelnila. Tak projeli

bez problémů městskou branou a velice pomalým tempem začli stoupat po cestě do hor. Před polednem došli k domu Zmrzlého. Domek vypadal opuštěně, ale po chvíli Zmrzlej otevřel. Byl velice podezřívavý, ale když zjistil, že to jsou opravdu Numští druzi a že vezou Koblence, odhodil nedůvěru a zavedl ostatní do sklepního prostoru svého domu. Ta byla přístupná zvláštními, velice bytelnými, avšak zvenku naprosto obyčejně působícími dveřmi přímo ze svahu. Sklep samotný byl vybaven jako nouzový úkryt a pro tenhle účel byl vybaven všemi nezbytnými potřebami. Menhorian mezitím učinil Koblence viditelným. Kudůk se znetvořeným vrchovcem se srdečně přivítali, byť jen na dálku. Zmrzlej se zjevně bál náklady. Zmrzlej byl Nurnskými informován o nájezdu dvou nemrtvých na město, kteréžto zjištění jím, jakožto pravověrným, značně otfásl.

„Jaký je tvůj názor, Zmrzlej, na to, kdo mohl učinit to, co se stalo? Z patronů, o kterých sám starosta říkal, že to jsou, jakožto základy víry, pilíře této země, učinil nemrtvé zabijáky, kteří kosí všechno. Má Kardam, mají vrchovci nějakého opravdu velkého nepřítele?“, zeptal se Blathel.

Zmrzlej nakrčil svojí kudrnami zarostlou tvář a řekl temně: „Gwendarron“. Jakoby vtáhl hlavu mezi ramena a zahleděl se tupě stranou.

„Hmmm, tak tomu nevěřím“, děl Zoltar. „Gwendarron by to udělal jinak“.

Yasper se ujal slova: „Jak dlouho tady žijou vrchovci?“.

„Odjakživa“, nasupeně odvětil Zmrzlej.

„A trpaslíci?“.

„To byla dřív minorita“, řekl přesvědčeně Zmrzlej. „A dokdy se datuje nejstarší patron?“, houkl kdosi směrem ke Koblencovi.

„Inu, to by mohl být právě Demuis Pastýř, tak dvě stě až dvě stě padesát let nazpátek“. Blathelovi připadalo, že to byl trochu odhad, střílený od boku. Zmrzlej Nurnským dále poradil, že na vartovišti blíže města, kde roste Jantern, se pěstuje ovoce a také se vyrábí nějaké drobnější zbraně. Z toho důvodu tam zřejmě nebudou mít dovoleno vstoupit. Dále, na dotazy Nurnských rozvinul svojí teorii o tom, že ve věci má prsty Gwendarron. V posledních letech, tak jako tomu vždy ve vlnách bývalo v minulosti, sílily v Kardamu hlasy po otevření rebelii proti trůnu v Nurnu. Zmrzlej pravil, že i on je zastáncem odboje proti Gwendarronu, a to, že slouží v jednotce vrchovců pod královskou korunou Gwendarronskou, mu zjevně nebránilo smýšlet značně národovecky. Hordaje sice uznával jako velitele svého oddílu, ale měl prostě na Gwendarron

jiný názor. Podle Zmrzlého tedy Gwendarron současné dění v Kardamu vnímal a provincii, do značné míry odrůzenou geografickou polohou horského masívu, potřeboval rázně umravnit. Nikoli vojenským zásahem, který by mohl tak jako v minulosti zažehnout nežádoucí jiskru, ale rozleptáním zevnitř. A snad se mu to i vymklo z rukou. Nurnští to sice chápali, ale moc tomu nebyli ochotni uvěřit. Pro dnešek měli ještě dva plány: podívat se na místní pohřebiště nad městem a přeci jen se pokusit pohlédnout na Jantern na zmíněném vartovišti. Nechali tedy Koblence a mulu s nějakými zásobami na místě a jali se opět scházet k moři a městu. Po necelé hodině došli na onu křížovatku, zařízlou do skály a dali se vpravo. Po pár stech sázích se octli v místě, které vypadalo jako starý, nepoužívaný lom. Skály okolo byly opracované do svisla a tvořily třičtvrtěkruh okolo cesty, která do prostoru ústila. Skaliska ovšem byla provrtána dírami, které svým způsobem připomínaly hnízda nějakých obřích ptáků. Valná většina otvorů, které byly v několika patrech nad sebou, však byla zazděná a zazděné místo bylo vyvedeno v reliéfu nebo přímo v malbě. Tam všude byli pochováni nebožtíci z města Kardamu a z okolí. Na některých zazděných hrobech byly vyvedeny lodě, na jiných symboly sekery či srpů, na jiných byl přítomen jenom kratší či delší text v místní hatmatilce. Některé z čerstvě zatmelených otvorů byly bez nápisů a jiných zdobení. Ve skále byly též drobné vytesané schůdky a ochozy se zábradlíčkem. Tudy nosili pozůstalí svým předkům květy a jiné milodary, které zanechávali zaklesnuté ve skále kolem zazděných otvorů. Místo mělo pochmurnou, ale zároveň slavnostní atmosféru. Nurnští místo opustili a vzali to přes křížovatku tentokrát rovně a šli o něco dále. Po stezce po malém hřebeni, který se ztrácel v úbočí kopce, se dostali do místa s krásným výhledem a travnatým svahem, který končil sadem na okraji skalního srázu. Jabloně byly obsypané jablky. O kus dál bylo u skály, pokračující vzhůru, několik dlouhých přízemních domů s doškovými střechami. Ve skále bylo několik vchodů a okolo se motal dobře tučet lidí v šedivých suknicích a tunikách. Nurnští šli po dobře posekané louce blíže. Jeden z pracujících mužů však vyšel Nurnským vstříc a hulákáním se je pokoušel odehnat.

„Místní řeč neumíme, bohům žel“, zakřičel na něj v odpověď Menhorian.

„Sem nesmíte, tohle je místo meditací. Sem je vstup zakázán, rušili byste tu“.

„V pořádku, nechceme rušit vaše kontemplace“,

pokusil se jej upokojit Blathel.
„Tak tohle je i na mě moc“, ulevil si Myšilov.
„Co je to za slovo?“, rozhlédl se Gerllod po ostatních.
„Kouzelnický kontempláci, normálka, žijou tu. Nebudem je rušit“, Zoltar byl mistr hbitého jazyka.
„No ještě že ty tomu rozumíš“, oddychl si Gerllod.
„Starosta nás posílá“, pokračoval Zemikosa v prášení.
„Starosta tady nemá žádnou pravomoc“.
„Ale ne, počkejte, vysvětlím vám to“, jal se zachraňovat situaci Blathel. Osvětlil zbožnému muži jejich situaci a snahu o objasnění násilností z poslední doby. Mnich vyslovil potěšení nad tím, že se starosta Kardamu činí a stará, ale zároveň se podivil, že si na to najímá cizáky. Proti tomuhle výrazu se ihned ostře ohradil Gerllod i jiní a atmosféra opět zhoustla. Ale nakonec Blathel rozvázal mnichovi jazyk a na louce před vartovištěm se dali všichni v hloučku do živé debaty o Blahutu Trubačovi. Mnich byl na tohoto Patrona náležitě pyšný a jeho sklony k vychloubání Nurnským v tomhle rozhovoru značně ulehčovaly situaci. Dál se mezi Nurnské dostala informace o Patronovi, kterému se říkalo Věrná ratolest. Ten zemřel okolo roku 910 ve velmi pozhnaném věku a byl taktéž pohřben zde. Za života pak měl velikou zásluhu na zpomalení odlesňování kopců okolo města a z jeho zásluhy byl na tomto místě vysázen Jantern, velmi zvláštní, dalo by se říct až zázračný strom.
„On neměl jméno, ten patron?“, zarazil se Heft.
„No nepochybně měl, ale jako Patron je znám jen jako Věrná ratolest“.
Nurnští se chtěli po areálu projít, ale mnich jim to kategoricky nedovolil. Nakonec po delších tahanicích svolili mniši, kteří se mezitím kolem Nurnských shlukli ve větším počtu, že se Gerllod s Klabžejem mohou jít podívat na Jantern a ostatní byli pohoštěni na louce, kam jim přinesli lavice. Dostali místní kořalku, které už přes její nechutnost začali někteří přicházet na chuť.
Zatím se vrátili Gerllod a Myšilov a měli oči navrch hlavy.
„Fakt Jantern“, špital Mosktyt. „A má šest plodů!“
„Myšilov se jen zadumaně usmíval.
„Ale je teda takovej zakrslej ten jejich. Celej zkroutený. A ty, ne že tady budeš krást Janterníky“, houkl na Yaspera varovně.
Zoltar Zemikosa mezitím pod rukou vyšmelil s nějakým bezskrupulózním mnichem tlustý svazek šípů do luku. Sice takový obchod podléhal schválení městské rady, ale v těchto časech zjevně

nebylo problém předpisy obejít. Yasper se zajímal i o nákup kuše, ale když zjistil, že se jedná o obyčejné armádní verze, o mnoho horší než kuše, které viděli u Hopkalů v Domovině, ztratil zájem.
„A taky ten jejich strom nesklízej! V tom si tady s druidským náramně rozuměli. Normálně nechávají plody spadat na zem“.
„My jsme loni sklídili, ne?“, poznamenal věčně Horác.

Od mnichů, z nichž dobrá polovina uměla obecnou řeč, se ještě dozvěděli, že vykradená knihovna v esenii Elicin měla obsáhlou sbírku letopisů ze života jednotlivých patronů. Také tam byli rukopisy Patronů, alespoň těch, kteří písemně tvořili a po kterých se nějaké takové památky zachovaly. Dále Nurnští chtěli opět, jako vždy, doplnit svoje statistické údaje o Patronech. Bylo jim divné, že jsou, kromě těch, u kterých není známo místo jejich posledního odpočinku, pochovávaní vždy po dvou. Mniši jim tohle ovšem vyvrátili, když jim řekli, že na vartovišti severně od města Kardamu je pohřben pouze Zigrad Prozíravý, s atributem v podobě měšce. „Zigrad je považován přímo za zakladatele města. Jako takový je jedním z velmi starých Patronů, zemřel roku 830. Je patronem obchodu a bohatství“.
„Prej zakladatel, chm. V městě je spousta starších staveb, trpalicejch!“
„A tohle Zigradovo vartoviště bylo teda vyloupeno, co se týče knih, je to tak?“, pátral vůdce.
„Ne, vyloupeno bylo Esenium Kalmyncra hvězdoprace a Marvarda Tlapy“.
„A byly tam i nějaké spisy od Pána stínu?“
„Ano, to určitě, jeho rukopisy odtamtud zmizely. Ostatně, Pán stínu byl jedním z nejpłodnějších Patronů, co se psaní týče. Jak před jeho vykočením na správnou cestu, tak i po něm“.
„A je to tu. Byly tam teda ukradené i nekromantský spisy“, děl Blathel k ostatním. „A to plus minus čtyři měsíce, než byl vyrabovaný Oslí důl a následně oživený Patroni. Dost dlouho na to, aby se ten, kdo to tu má na svědomí, dostal do obrazu a připravil se“.
„Ale nevěřím tomu, že to má na svědomí Gwendarron, jak říká Zmrzlej“. Poznamenal Gerllod.
„A já nevěřím tomu, že to celý vzniklo proto, aby padla kosa na kudůky, jak říká Koblenc“, dodal Šáchor.
„No, tomu asi nevěříme nikdo“, podotkl Menhorian.
„Taky to může bejt msta trpaslíků, jejich křivdy

nebejvaj zapomenutý ani za tři sta let“, podotkl kdosi, a Heft temně zabručel.
„He, co je to támhle?“, ukázal Ran směrem k travnaté dvoraně mezi nízkými domy, odkud se už delší čas ozývalo rytmické klepání kladiva.
„Jestli mě zrak nešálí“, řekl Yasper, zakrývající si oči před odpoledním sluncem, „tak je to balista“.
„A jo, říkali přece, že tu vyráběj zbraně. Ale že až takovýhle? Pro koho to asi dělaj?“, zajímalo Gona.
„Většina zbraní odtud je pro město“, jal se vysvětlovat jeden z mnichů. „Něco jde ale i přes moře, do cizích zemí. Tahle“, máchl rukou k rozestavěnému bojovému zařízení, „je pro Gwendarron“.
Menhorian si v ten moment jasně uvědomil, že tady berou Gwendarron jako cizozemí. Jinak by přece zdejší mnich řekl 'pro korunu', nebo 'pro armádu'. Ale on řekl 'pro Gwendarron'. Inu, zajímavé. Bylo by skutečně vhodné, aby tady král získal větší respekt. Aby se s ním místní cítili ztotožnění. Ale Kardamci se cítí svázáni hlavně se svojí vírou, a skrze ni mají teď hodně potíží, a král nikde. Vhodná dějinná doba pro správná rozhodnutí, pomyslel si ještě Menhorian. Namísto králových oddílů je tu kdo? Jen Nurnská družina.
„Možná tu máme větší zodpovědnost, než si myslíme“, pronesl nahlas, aniž by si to uvědomil. Ostatní na vůdce pohlédli. Chvilí druzi mlčeli a přemýšleli, co to vlastně Blathel řekl. Ten mlčel také, styděl se za to, že mu myšlenka zase ujela nahlas.
Po chvíli promluvil pomalu Gerllod: „Ano, asi ano. Jen to správně uchopit“. Druzi se pohroužili v zadumané mlčení.

Zmrzlýho domek se slunil v odpoledních paprscích. Koblenc spal posilujícím spánkem a Zmrzlej kouřil svojí dlouhou dýmku před domem.
Heft, hned, jakmile dorazili, na něj udeřil ohledně dalších dvou jmen patronů, které zaslechl.
„Werf Statečný a Marvard Tlapa, říkáš“, optal se Zmrzlej. „Nó...“. Měl pocit, že Nurnská družina už moc zabíráda do zdejšího panteonu a hledá v něm nějaké domnělé souvislosti. Důslednost, s jakou se vyptávali na každý atribut a kladnou vlastnost toho kterého Patrona, mu sice lichotila, byl to přecjen zájem o historii a víru jeho země, ale na druhé straně měl pocit, že Gwendarroňanům jde jen o to sestavit si jakýsi přesný soupis svatých a z něj pak vyčíst řešení současného ohrožení. „Werf, ten bojoval s draky, milý trpaslíku“, řekl Heftovi. „Zahynul kolem roku 980, právě při boji s drakem. Ale to bylo už v jeho dosti pokročilém věku“.

„Celkem mladej Patron“, poznamenal Yasper.
„Ano, jestli chcete vědět, kdo byl posledním z Patronů, které nyní uctíváme, tak Trúvis Jistota zemřel okolo roku 1020“, ušklíbl se Zmrzlej.
„S čímžpak bejvá henten Werf zobrazován?“, Heft si chtěl udělat čárku do příslušné kolonky.
„S kopím a na koni“.
„A Marvard Tlapa?“
„Ten symbolizuje práci a poctivost. Je zobrazován jako mohutný širokoplecí muž se sekerou v jedné ruce a s věnečkem lesního kvítí ve druhé. Zemřel někdy mezi lety 930 až 940“.
„No a co takovej Kazard Jezdec?“, zahlaholil Heft. Zmrzlej si jej odměřeně prohlédl. „No ten je pohřben neznámo kde. Nemá žádné svoje Vartoviště. Je to pochopitelné, když uvážíme, že zahynul v boji“.
„He, a s kým?“, hodil do placu Ran.
„S kým?“, řekl tiše Zmrzlej a upřel zraky na Gerlloda a Hefta, kteří byli ověšeni těžkými zbraněmi. „S Gwendarronským nájezdníkama“.
„Že jo? Já si to myslím“, podotknul Klabzej.
„A kdy asi?“, nenechal se vyvést z míry vůdce.
„Roku 988, kdy při zoufalém pokusu o protiútok byla vybita celá naše armáda“. Zmrzlej ale vzápětí opustil nacionalistickou strunu a dál povídal o Patronech. „Není známé i pohřebiště Haspora Tvůrce, a také Dyglufta Větrného“. Když viděl tázavé obličej, tak pokračoval. „Dygluft není úplně kladná nebo oblíbená postava mezi Patrony. Symbolizuje vychytralost. Skoro až úskočnost, prohnatost. Má velmi málo zobrazení. Pakliže na jeho zobrazení přeci jen narazíte, bude mít u sebe kolovrat“.
Následně se jal Heft vyjmenovávat všechny až doposud zmíněné Patrony. Ke třinácti jménům, která vyslovil, jim znetvořený Vrchovec doplnil ještě Bonrada Ochrance, symbolizujícího rodinu a zároveň i patrona námořníků. Ten byl také i zakladatelem majáku na ostrově nedaleko Kardamského přístaviště, kde později vzniklo vartoviště a kde Bonrad i navěky odpočívá. Tím byl seznam svatých mužů Kardamské historie uzavřen a Nurnští se mohli soustředit i na jiné věci. Přesto se ještě chvíli vyptávali Koblence. Kudůk, který pomalu, ale jistě pookřával, se snažil z vděčnosti Nurnským vypovědět všechny informace, které měl, a přidal k tomu i některé své nepotvrzené vývoody a dedukce. Na žádost Heftovu se rozvyprávěl hlavně o Pánovi stínu.
„Pán stínu se s Kalmyncrem snažili vymyslet způsob, jak zabránit nekromantům oživovat mrtvé. Pán stínu sídlil na hlavním hřebeni, v místě, které

by se do obecné řeči dalo přeložit jako Hradisko. Nebyl to přímo hrad, jen opevněné místo, takové dejme tomu tvrziště. Dnes už to jsou ovšem rozvaliny. A Pán Stínu není pohřben tam, ale na jiném místě v hlavním hřebeni, ve Vartovišti několik mil vzdáleném. Já sám jsem tam nikdy nebyl, stejně jako na většině vartovišť. Kudůci nebyli mimo město vítání ani v minulosti, natož pak v poslední době“.

„A co vztah místních a Gwendarronu?“, zeptal se Gerllod ve chvíli, kdy si šel Zmrzlej zakouřit ven. „Nejsou zrovna koruně nakloněný, že ne?“.

„Nevraživost mezi vrchovci a Gwendarronem vyplývá z historie“, nadechl se Koblenc k delší řeči. „Před stopadesáti lety byly Kozlí vrchy, jak bývá Kardská vrchovina zaznamenávána na Gwendarronských mapách, samostatným územím, přirozeně odděleným od okolí hradbou hor. Obyvatelé zde neměli ani jakýkově, ani svým osobitým vzhledem co do činnosti s okolními národy. Je to s přihlédnutím k odloučení, vyplývajícím z horských podmínek, vcelku pochopitelné. A Gwendarron, jakožto dopraveně relativně nejschůdněji dostupné okolní království se rozhodl tento nevelký kus země začlenit do struktury státu. To Kardsci nesli se značnou nevolí a otevřeně proti takové anexi vystoupili. Roku 935 byl tento spor vyřešen obsazením kardské vrchoviny gwendarronským vojskem. To za nemalých potíží obsadilo důležité horské cesty, významné osady a pochopitelně samotné město Kards. Tím byl stav, kdy Kards byl součástí Gwendarronu, definitivně potvrzen a místním obyvatelům bylo jasné dáno najevo, že jsou poddaní králi. Tehdy byla ještě stavba lodí v Kardsu v plném proudu, koráby zde vystavěné brázdily širá moře. Nejen stavbu lodí tímto Gwendarron dostal zcela pod svojí kontrolu. S tím i veškeré daně z loďařství, výnosu horských dolů a z obchodu. Koncem desátého století vyvrcholil zápas o Kardskou svěbytnost tím, že Gwendarron nechal popraviti nejhalasnější hrdla, která tvrdila, že Kards a Gwendarron jsou sousedé a nic jiného. Mezi popravenými nebyl sice nikdo z pozdějších patronů, přesto však šlo vesměs o vážené měšťany a význačné vrchovce. Následně začlo přes hory proudit do země stále více Gwendarronských vojáků, aby posílili posádky pro případ možné rebelie. Ta skutečně začla. Z řad místních povstal muž jménem Kazard, později blahověčený jako Kazard Jezdec. Ten shromáždil muže a s jejich pomocí Gwendarronské vojáky dílem pobil, dílem vyhnal. Znalost horského prostředí jim v tom byla velkým spojencem.

Následně spolu s tímto vojskem dobrovolníků vytáhl na hranice, aby zadržel očekávaný nápor Gwendarronských vojsk. A tehdy Kards vlastně přišel o takřka celou jednu generaci mužů. Protože toto vojsko se nikdy domů nevrátilo a jeho osudy nejsou úplně dobře známe. V Kardsu o osudu vojevůdce Kazarda není známo nic, v Nurnských archivech je pak z té doby zmíněno množství šarvátek a bojů se sousedními státy, v kterých se osud vojska Vrchovců nedá dost jasně vysledovat. Gwendarron poté seznal, že není moudré vyrábět další lokální mučedníky a titulárně poddané území začal ponechávat stále více pod jeho vlastní správou v rámci říše. Zhruba od třicátých let našeho století pak byla kontrola nad znovuobsazeným Kardskem přenechávána postupně jednotkám, složeným z místních lidí, ovšem věrných králi. To je třeba i případ oddílu kapitána Hordaje, ve kterém slouží jako stopař a znalec hor i náš hostitel. Ve městě Kardsu je pak zárukou spolehlivosti vůči koruně starosta, který je z řad místních. A také je tam zástupce Gwendarronského krále, říká se mu místodržící. Toho sem posílá přímo panovník a na chod města tiše dohlíží. Je-li ve vztahu ke Gwendarronu vše v pořádku, nijak nezasahuje. Pochopitelně byl mezi prvními, kdo prchli při vypuknutí náklady. Ale obecně se dá říct, že s definitivním odlesněním kopců, konci loďařství v Kardsu, značnému úbytku mužské síly po prohrané válce s Gwendarronem a celkovému poklesu aktivity obyvatelstva má dnes toto území značně nižší význam pro Gwendarronské panovníky. Ten samozřejmě trvá na tom, že vrchovina je součástí Gwendarronského území, ale vybírat daně od kohokoli jiného než od kudůků a posílat sem vojsko už jaksi nemá cenu. Kards je tak po prakticky více než jednom století trvajícím marmém zápasu o svrchovanost trochu ponechán vlastnímu osudu. Což je v těchto zlých časech tuze špatné“. Koblenc se dlouze napil z dřevěného poháru.

Nurnští se sesedli a dali hlavy dohromady. Bylo třeba vymyslet další postup, tak, aby nikomu nešlápli na kuří oko a zároveň se dopídili příčiny destabilizace kraje. Jak už to bývá, debata byla bouřlivá a zúčastnili se jí všichni. Zmrzlej se vrátil do domu, naslouchal a mlčel, Koblenc po vyčerpávající řeči tiše spal. Hlavní stopy, které Nurnští měli, byly nezvyklé otisky nohou a psích tlap, které našli v horách. A kde zároveň našli Bergův zlatý klíč, který stopy spojoval s vydrancovaným vartovištěm a nemrtvými Bergem

a Trúvisem. Byly předloženy návrhy na prohlídku zbylých nevyloupených a dostupných knihoven v kraji, ale Blathel to odmítl, neboť bylo pravděpodobné, že naprostá většina knih zde bude psaná místním jazykem. Čekat na to, až se starý kudůk Koblenc uzdraví a bude moci jakž takž překládat, byla shledána jako nesmyslnou. I zdravý Koblenc by cesty po hřebenech hor nezvládl vzhledem k věku a celkovému zdravotnímu stavu. Zmrzlej pak svojí děsivě znetvořenou tvář nechtěl příliš ukazovat ani ve svojí vlastní zemi. Někd z Nurnských jako zmínil pozoruhodný fakt, že se ztratilo i nějaké důlní vybavení, krumpáče, lopaty, trakaře, lampy. Dále bylo probráno, že hory, mimo cesty, které používali vrchovci, byly sice neprůchozí pro těžce naložené poutníky, ale pro někoho, kdo si nepřál cesty používat a cestoval nalehko, případně komu nevadilo, že mu cestování po horách bude trvat výrazně déle, se dalo jít i srážnými úbočími a překračovat hřebeny v místech, kde by to místní horaly ani nenapadlo. Takové a další úvahy kolovaly mezi Nurnskými i poté, co se rozložili uvnitř Zmrzlého domu a uložili ke spánku. Debata postupně utichala, až nakonec zůstala vzhůru jen hlídka, postávající venku.

Noc proběhla klidně, jen Heft, který byl na hlídce opravdu ostražitý, napadl po cestě jdoucí skupinu kudůčích uprchlíků a skolil jednu z žen, plíživě pod pláštěm noci prchajících z města. Učinil tak za natolik temné noci, že si ani kloudně nebyl jistý, na co vlastně útočí. Chtěl protivníka jen omráčit, ale se svojí ohromnou silou kudůčce rozrazil lebku, rozdrtil rameno, zlomil několik obratlů a žeber a prorazil hrudník. Když zjistil svůj omyl, ukryl ji mezi kamením a dohlídal svojí hlídku. Ráno informoval ostatní o pohybu kudůků směrem do hor, ale o svém udatném činu se nezmínil. Několik dobrodruhů se rozhodlo vyrazit přes průsmyk do horské vesnice nakoupit zásoby. Blathel se za tím účelem naučil od Zmrzlého několik základních výrazů, důležitých pro obchod. Heft se mezitím chystal vyrazit do města, poptat se na novinky, které se od včera udály.

„Menhoriane, stůj“, zvolal Gerllod, jdoucí vpředu. „Támhle něco je! Vypadá to jako kupa hadrů, ale mám pocit, že z toho čouhá noha“. „Ha, už to vidím“ potvrdil Yasper a šel blíž. „Chlapi, kudůčka. A dočista mrtvá“. „Uprchlíci. Mohla umřít na mor, moc se k ní nepřibližuj“, varoval zloděje vůdce. „No, tohle na mor rozhodně nevypadá. Je rozmázlá.

Má zpřelámaný snad všechny kosti v těle, někdo jí úplně rozdrtil“.

Gerllod se zachmuřil „Je to čerstvý. To znamená, že hlídce někdo přímo pod nosem zabil poutníky, co zdřhali z města horskou stezkou“.

Yasper se mezitím věnoval šacování. „V baťoahu má majetek, hotovej majlant. Je tu celejch čtyři sta zlatejch! A krásný šaty, osobní věci... Vobrázek s dítětem. Ten kdo jí zabil, jí zapomněl oloupit“.

Blížil se Heft, jdoucí do města. Ostatní jej na nález mrtvého těla upozornili. Heft se kroutil, snažil se celou věc bagatelizovat, mlžit a umést stranou, ale poté, co ostatní brali celou věc strašně vážně a byl povolán i stopař Myšilov, dostal strach, že ze stop vyjde najevo, že to on byl pachatelem smrti kudůčí ženy. A když už se k tomu nepřiznal v noci, bylo mu hloupé to teď vytahovat. I když o nic nešlo, bylo mu přece jen líto zbytečné smrti, a stydl se za svojí nezvladatelnou prudkost. Nurnským ale svým bájením do hlav vnesl množství zmatků a tak se vyrojily teorie o primitivních lidech, kteří v noci po horách tloučou lidi po hlavách kyji.

Nakonec, po opravdu dlouhé době, hodili mrtvou krůčku za hlavu, respektive do škarpy, a zásobovací výprava mohla vyrazit. Za tři dny se vrátila a přihnala s sebou dvě ovce. V bagáži měli další zásoby v ceně takřka lidové – 170 zlatých. Nesmlouvali, zvlášť když si nesli i deset lahví místní olejovité samohonky, už osvědčeného prostředku k udržení stálého zdraví a dobré nálady. Heft mezitím zjistil, že starosta ve městě není, neboť se uchýlil do tábora lidí na pobřeží severně od města, aby zkusil zorganizovat jejich návrat. Mezi strážemi, které zůstaly ve městě, se hovoří o tom, že vojsko bude muset kudůčí čtvrt vyčistit a obnovit normální chod města. Náказа už je podle všeho na ústupu. O nemrtvých patronech se s Heftem ale nikdo nebyl ochoten bavit, místní to evidentně vytěsnili z hlav v zájmu zachování zdravého rozumu.

7. kapitola – Hradisko a vartoviště

S příchodem měsíce světna začlo opravdu špatné počasí. Liják skrápěl kamenité svahy a citelně se ochladilo. Dobrodruzi, vybavení původně na letní cestování po gwendarronských silnicích, vytáhli to nejteplejší a nejméně promokavé, co měli. Koblenc byl naložen na mulu a v rámci možností zabalen do pláště. Trmáceli se přes pobřežní hřeben celý den a večer se jim podařilo dojít do horské vsi, kde zásobovači předtím nakoupili ovce. Vrchovci se tu divili, co že tady po dvou dnech znovu dělají.

Nurnští se opět dozásobili, byť bylo jasné, že budou muset hodně jít brzy vyhazovat, aby se v tornách nezkazilo. Po přespání v seníku jednoho zdejšího sedláka nastalo deštivé ráno.

„Tak jestli jsme včera promokli na kůži“, poznamenal Gon. „Tak dneska budeme mokry až na kost“. Provary deště a potoky vody, cedící ze střechy, mu dávaly za pravdu.

„Nedá se nic dělat“, řekl tvrdě vůdce. „Půjďme dál. Další vesnice se podle mapy jmenuje Samuil a mohli bychom tam dojít večer“. Nazul si boty a přepečlivě zavázal. „Oblečte se, jak nejlépe dovedete. Vyrážíme“.

Vzhledem k tomu, že v lijáku nemělo naprosto žádný smysl stopovat, měl Myšilov alespoň ušetřenou práci a tak šli stálým tempem dál. Vůdce Menhorian Blathel je vedl k rozvalinám sídla, kde žil kdysi Pán Stínu, na místo, které jim Koblenc označil jako „hradisko“. Mezi jinými vrchovci, řídce cestujícími po horské stezce, potkali v poledne i Šumichrasta, obchodníka cestujícího se třemi mulami. Krátce se s ním přivítali jako s dobrým známým.

„Velká objednávka, jdu si pro zboží do Kardamu. Doufám, že tam moje kontakty pořád jsou a nakoupím tam“.

„A kam to pak vezeš?“, optal se Horác.

„Do Turochu a do Samboru“. Šumichrast si vylil vodu z krempy a střechy klobouku. „Zdá se, že se horalé chějí předzásobit“.

„Kardam je vylidněnej“, konstatoval Heft. „Lepší nakoupit tady v Samuilu. Dokud něco maj. Lidi z města se stáhl na sever“.

„Aha“, překvapeně řekl Šumichrast. „Vojáci taky?“. „Vojáci zůstali, šli jen obyvatelé. A co nového na východě?“.

„Já jsem byl v Turochu a v salaších na druhé straně centrálního hřebene. Místní mu říkají Blahutův hřeben. A nic se tam neděje, je klid“. Šumichrast se uchechtnul. „No, klid... Vlastně Turošský chytil nějaký kudůky. Jo, podřízli je“, řekl tvrdě. „Turošský chtěj hlavně železo“, pokračoval nevzrušeně. Hřebíky, skoby, pár krumpáčů. A ty seženu leda v Kardamu, já tam stejně budu muset. Lodě nepřijíždějí?“.

„Ne, ani náhodou. Každý se bojí náказы“, řekl Gerllod.

Heft si následně od Šumichrasta nechal ukázat v mapě nejsnazší cestu na Vartoviště, kde byl pohřbený Pán stínu a také do rozvalin hradiska. Tam ale Šumichrast už dlouho nebyl, a tak nemohl cestu popsat úplně přesně. Ale na táhlých bezlesých horských úbočích nebylo moc šancí jak zabloudit.

„Ale na tom vašem hradisku nenajdete nic, to je rozpadlina. Budete se tam drápat celý den. A s tou mulou se rozlučte, ta se tam nevyškrábe“.

„A neviděl jsi v horách nějaký flekatý psy? Nebo divný lidi, bosý lidi?“

„Gwendarronská armáda, pokud vím, používá psy. A divný lidi... to myslíte jako vrchovce?“.

„Takovýhleho psa máme na mysli“, řekl Zemikosa a protestujícímu Šáchorovi vytáhl nohaté štěně zpod kazajky. Šumichrastovi už poněkolkáté zcela neznatelně blesklo v oku. Zvíře na něj udiveně mžouralo a slabě kňučelo.

„Nevím, takovouhle rasu jsem tu nikdy neviděl“.

Heft se snažil ze Šumichrasta dál páčit kde je který Patron pohřbený.

„Helejte“, přerušil jej Šumichrast. „Já se tu snažím hledět svého obchodu. Jestli je tady pohřbenej nějaký hvězdopravec, to mi nevydělá ani zlatku navíc“.

„Tak dobře“, děl temně trpaslík.

„Támhle to je kudůk, ne?“ vyhrknul Šumichrast.

„No a co?“, opáčil Gerllod.

„Nic, jen že jste se ptali, jestli je na cestě bezpečno. S kudůkem..., s kudůkem moc bezpečno není. Jste nápadný“.

„Máme bumážku od starosty“, bránil se Heft. „A máme za úkol vyřešit ty problémy, co byly ve městě“, pouštěl si trpaslík hubu na špacír a mělo být ještě hůř.

„Co bylo za problémy ve městě?“, ožil Šumichrast. Konečně se dostával k tomu, proč chtěl tyhle cizince potkat. „Kudůci zaútočili?“.

„Ale ne“, vstoupil jim do toho Gerllod se svým příspěvkem. „Nemrtví zaútočili na radnici! Jako oživlý mrtvolky! A my nevíme, odkud se tam vzaly“.

„Přímo by se dalo říct, že mrtvolky patronů“, chtěl se i Zoltar pochlubit.

„Ale to radši nikde nevyprávějte. Nechte si to pro sebe“, nabádal Gerllod Šumichrasta. „Je to cenná informace“.

Šumichrast se tvářil překvapeně i vděčně a pak pokýval přemýšlivě hlavou. „A starosta má podezření kdo za tím stojí? Já si myslím, že kudůci jsou cháska prohnaná, takový šmejdlíkové. Neradno jim věřit a můžou mít na svědomí ledacos, čeho by se člověk nenadál“.

Koblenc klímal v sedle muly a bylo mu to jedno.

„Kdo ví, jestli jsem zrovna tohohle už v horách neviděl“. Šumichrast se nadechl a pokračoval: „Ono tohle oživování, to je magie. Čáry máry. Kudůci k tomuhle maj mnohem blíž než ty místní pasáči a kovkopové. Kudůci maj i víc času na

takovýhle věci. Jako čist knížky a zkoušet věci. A tak. Je to pakáž“.

Nurnští vzali jeho slova za svá. Jen jeho doporučení, aby Koblence nechali jeho osudu, nevyslyšeli. Šumichrast se s nimi rozloučil a spokojeně odešel se svou malou karavanou k městu Kardam.

V průběhu dne se dešť postupně zmírňoval, což bylo dobře, neboť nebyla valná šance objevit suché nocležiště. Soumrak je zastihl na cestě, stácející se k východu.

Po deštivém odpoledni a vlhké noci, kdy Nurnští pojedli provlhlé jídlo a spali na vodu podemletých kamenech podél cesty, se Menhorian s Gerllodem rozhodli družinu rozdělit. Nemocní a slabí měli zůstat v údolí, silná skupina pak byla vybrána k tomu, aby vypátrala místo, kde stálo hradisko Pána Stínu, případně navštívila i vartoviště na Blahutově hřebeni. Jako základnu si vybrali skupinku podivných dřevěných staveb, které se úzce a vysoce tyčily podél cest, tu řidčeji, tu zas třeba po pěti na dohled od sebe. Tyhle malé, jednoduché stavby, zbudované z bídnych a namnoze i léty trouchnivějších prken se ukázaly být sušáky sena. Seno horalé sušili pro skrmění ovce a kozami v zimě. V jednom takovém sušáku, ze kterého Nurnští vyhodili vnitřní konstrukci a senem se pokusili ucpat vysokou střechu před nápořem neustávajících dešťů, se rozložili Menhorian Blathel, Horác Lipový a Yasper, kterého začínal trápit hexnůs. Zařídili se co možná nejpohodlněji, což v tomhle případě znamenalo izolaci před vlhkem a zimou, odpodu, svrchu a pokud možno i vnitřně. Pochopitelně zřídili též lože pro Koblence, který měl zůstat s nimi. Mulu pak uvázali opodál a krmili jí navlhkým senem z okolních sušáren. Tři dobrodruzi a Koblenc se dovnitř vešli jen tak tak, chtěli-li mít vleže trochu pohodlí.

„A jestli proti tomuhle regvírování někdo z místních jen cekne, tak uvidí, co je to Nurnská družina“, poznamenal výhrůžně Klabzej. Skutečně bylo až s podivem, jak slušně a bez násilí na obyvatelstvu se zatím Nurnští v kardamských kopcích chovali. Ale všechny už svrběly ruce k boji a Myšilovova poznámka toho byla důkazem.

Ostatní, to jest Heft, kterému Menhorian svěřil zastupování ve věcech vedení, pak Klabzej, Gerllod, Ran, Gon, Šáchor a Zoltar se rozhodli opustit relativní pohodlí cesty, vlnící se horským údolím, a jali se škrábat do kopců, které se jim tyčily vysoko nad hlavama. Další dva dny se tak drápali suťovisky, balancovali po kamzičích

chodníčcích a klouzali po kamenitých plotnách na úbočích hor. Byli přitom smáčeni prudkými dešti a následně vysušování větrem, který byl na poměry doznívajících léta nezvykle studený. Už první noc, kdy spali mimo cestu, to odnesl Gon. Ráno jej nalezli, třesoucího se v horečce, s nudlím u nosu a s ošklivým kašlem. Klabzej Myšilov jej z nejhoršího přeléčil kouzlem, ale o mnoho víc, než jej následně zabalit do co nejteplejšího oblečení, se pro hobita udělat nedalo. Museli jít vpřed, cestou, kterou si vytyčili.

Nutno říct, že směr a cestu odhadli dobře. Navíc rady, které jim dal k nalezení hradiska Šumichrast, se ukázaly jako cenné. Proto třetího světla v podvečer stanuli na skalisku, odkud Gerllod shlédl dolů a zaradoval se.

„Hele, trefili jsme to, je to přímo pod náma“. A skutečně. Stačilo slézt ze zhruba čtyřicetimetřové skály a pod ním už se jasně rýsovaly ruiny. Z hradu opravdu mnoho nezbylo. V kamenitém terénu bylo sotva patrné ohraničení hradbami, které vzaly dávno za své. Jen brána stále stála a její kamenný oblouk dával tušit, že tady kdysi bylo pevné sídlo. Většina budov byla znát pouze v náznacích půdorysu, případně hromadami kamenů. Jen z věže zbyl alespoň sporý základ, nepřevyšující výškou dospělého krolla. Nurnští chvíli postáli a dívali se dolů. Máloco dávalo tušit, že na tomhle místě vybojují Nurnští jeden z legendárních bojů. Takový, o jakých se ještě dlouhá léta vypráví u večerních ohňů. Proto byli zatím klidní a těšili se hlavně na táboření a večeri.

„No, zdá se že Šumichrast to vystihnul přesně“, plivnul dolů Gerllod. „Nic tu není. Ale stejně je zanedlouho tma, tak slezeme opatrně dolů a uděláme krátkou prohlídku. A pak už bude čas na jídlo a přípravu na noc. Jiný nocležiště už dneska neseženem“.

„Dag bojdbe“, pokynul ostatním nemocný Gon. Než se jim podařilo skalisko obejít a stanout mezi rozvalinami, slunce se už opravdu nořilo za obzor. Jdouce branou, uviděli Nurnští ještě něco. V travnaté, kameny poseté nádvou se černal skoro zavalený vstup do sklepení, jehož oblouk se klenul pod jedním ze zbořeníšť, které bývalo kdysi domem.

„Kdysi ten průchod býval mnohem vyšší“, nahlížel Klabzej znalecky do temnoty v půloblouku. „To deště tam dolů naplavily kamení a bláto“. Štěrbinou u stropu průchodu by dnes prošlo vzpřímeně leda tak hobitě. Zato Heft se tam musel sklonit, Gerllod prolézt v dřepu a Ran by tudý musel proplazit s námahou po čtyřech. „Bejvalý konímry, řekl bych“,

dodal Klabzej, který si v tu chvíli neuvědomil, že do téhle nepřístupné výšiny by se kůň jen stěží vyšplhal. „Měli bysme to projít, aby bylo jasné, že noc bude klidná“.

„Idem!“, zavelel burácivě Heft, a všichni se začali soukat dovnitř. Venku nechali jen bagáž a kouzelníka Seleka Šáchora, kterému se do zatuchlého sklepa nechtělo. Klabzej zapálil ještě venku kradeným křesadlem lucernu. V jejím světle se zjevila rychle se rozšiřující sklepní prostora, kde jim pod nohama rachotila napadaná suť. Zatuchle to tam smrdělo.

Co nastalo potom, dávali později dobrodruzi dohromady z útržků vzpomínek, které jim zůstaly v hlavě z překotného sledu událostí. Jak už to tak v opravdu těžkých bojích bývá, situace byla natolik nepřehledná, že je těžko říci, co předcházelo čemu, kdo na koho zaútočil dříve, kdo kdy komu kryl záda nebo kdo upozornil první na nové útočníky. Každý vidí boj jen ze svého úhlu pohledu, který může být značně jiný od pocitů ostatních spolubojovníků, a má-li dobrodruh pocit, že právě on nyní bojuje ten nejhrozdinnější boj a brání ostatní družiny před největším nebezpečím, jen pár sáhů od něj může jiný dobrodruh právě pokládat život za to, aby tomu prvnímu kryl záda. Jisto je, že v takový moment každý dělá, co je v jeho silách. Tak jako Ran, který, jsa na boku rozpárán jako ryba na tržišti, snažil se průlezem ze sklepení vysoukat ven, aby, v případě nejhorším, alespoň zemřel na čerstvém vzduchu a ne v doupěti haterií. Ano, haterií. Když ta první šupinami a slizem pokrytá bestie líně napadla čelo voje, byli všichni přesvědčení, že se jedná o snadnou záležitost. Protože vpředu šel Gerllod a haterie nebyla příliš velká a zuřivá. Jenže jak čas plynul, s hrůznou pravidelností se z postranních chodeb začaly pomalu řinout další, větší a mnohem nebezpečnější exempláře tohoto nebláhného druhu. Heft se pokoušel procpat na čelo družiny s pomocí, ale nakonec, byv těžce zraněn jediným mocným útokem žabookého stvoření, raději zůstal kryt zadní voj. Bylo jej tam zapotřebí ne méně než na čele. Boj s nepřitelem se nepostřehtnutelně, ale naprosto jasně změnil pro každého v boj o vlastní život. S výjimkou Šáchora, který zůstal hlídat venku a Rana, který, velmi těžce zraněn, opustil bojiště v poslední chvíli, si všichni prožili hrůznou chvíli, kdy nebylo jisté, zda se nestanou potravou, která přišla hateriím až do peřechu. Pak ale nejsilnější z plazů klesl a s každou další ranou byli zejména Heft a Gerllod blíží a blíží k vítězství. Nakonec se všichni, udýchaní až hanba, zastavili v bodání a sekání, opřeli se o stěny sklepení nebo posedali na zem a hlasitě si ulevovali,

nebo jen tak oddychovali.

„Teda“, načal to Gerllod. „Už jsem myslel, že na ně nemáme“.

„Dřívzgulo ňa tako že až hrču na lebeni mám“, upadl Heft Taras následkem zranění do dialektu, který se normálně blíží než na stopadesát sáhů k povrchu země nedostane.

„A můžeš to nějak zpeněžit?“. Zemikosa chytnul jen poslední slovo.

„Ehm, Zoltare, myslím že chtěl říct, že má na hlavě bouli. Hefte, Hefte Tarasi! Haló, vzpamatuj se, jsi mezi svejma... teda vlastně mezi náma!“.

Heft zatřepal hlavou, aby sjednotil myšlenky do jednoho proudu. „Hale huž sem dobrej, děcka... Huž jo. Ale mignulo mě to, to jo“.

Zoltar se rozzářil v úsměvu, který dovedl jen on.

„Hen bylo nám trocha ouvej, to jó“, glosoval Heft.

„Hale dobrá práce, chlapi“, pochválil, coby vůdce odřadu, svoje spoludružiníky.

Gerllod se začal léčit, někdo jiný vybalil svačinu a začala kolovat čutora s vodou. Uvolněná nálada panovala celou půlhodinu, než si Gerllod zalátal rány z nejhoršího. Mezitím už světlo, které nepatrně procházelo polozaspaným obloukem vchodu, notně pohaslo a svítila jen Klabzejova lucerna. Někteří druzi už začli být ze zatuchlého sklepa nervózní.

„Zoltare, jdem nahoru? Chlapi, necháváme vám tu lucernu, jdem se podívat ven, tady uvnitř spát stejně nebudem“.

Zoltar vzal Klabzeje kolem ramen a jal se mu už poněkolkáté vyprávět zážitky z posledního boje a jeho teorii o tom, kolik se dá z haterie vytěžit uncí magie pro alchymistické účely. Hodlal se na to podívat hned ráno, aby mu mršiny nezasmrádly. Klabzej jej poslouchal na půl ucha a soukal se úzkým průlezem ven. Jakmile se protáhl pod obloukem a vzpřimil se, dostal ránu do zátylku rohovitým pařátem, až se mu zatmělo v lebce. Úder byl natolik prudký, že klopýtnul dopředu a jen shodě náhod a vlastní trénovanosti vděčil za to, že se neocitl na zemi. To bylo jeho štěstí, neboť haterie, která mu ránu zasadila, z cihlového oblouku seskočila a zaútočila znovu, nemenší silou. Myšilov, ze kterého se řinula krev, se sice stačil otočit, ale ránu už vykryt nestihl. Zoltar, který se dral ven hned za hraničářem, se zarazil a začal horečnatě rychtovat luk. Řval přitom jako pominutý o pomoc pro Klabzeje. Ten seznal, že další rána by už jej asi zabila a za pomoci pořádného kusu štěstí a kouzelného amuletu se přesunul z dohledu zuřící haterie. Ta se mezitím obrátila k průlezu do podzemí, odkud na ní létaly Zoltarovy šípy.

Nezdálo se, že by jí nějak zvlášť ublížovaly. Když viděl Gerllod, jak se haterie sápe dovnitř a na pařátech a zubaté mordě má Klabzejovu krev, zlekl se a couvnul. Toho využil Heft, který ve své zuřivosti nehleděl naprosto na nic a přímo v úzkém průlezu se s haterií pustil do křížku. Hlavně díky tomu, že naprosto nedbal na svoje hluboká zranění, umořil bestii během chvíle. Boj to byl zuřivý z obou stran. Ale Heft byl přeci jen silnější, odhodlanější a především opravdu zuřivější. Nakonec vylezli ven všichni. Zdálo se, že tohle byla poslední z haterií v tomhle hnízdišti. Už byla skoro úplná tma a byl nejvyšší čas zbudovat tábor a nocležišť. Vzhledem k tomu, že se zdálo, že v noci pršet nebude, dali Numští přednost spánku na čerstvém vzduchu před zatuchlým doupětem slizkých potvor. Obešli ještě hradisko, především proto, aby našli Rana a Šáchora, kteří nebyli k nalezení. Klabzej, který se k ostatním připojil hned, jak poslední haterie klesla, našel u paty zbytků věže několik vykutaných jam. „Někdo tu kopal“, ukázal ostatním poté, co se na jeho volání seběhli. „Celkem nedávno“.

„Tak asi ty haterie, ne?“, děl pokašlávající Gon. „Nebo jiný zvířata“.

„To víš“, opáčil Gerllod. „A tu pařátama vykutanou hlínu a kamení skládaly takhle pěkně na hromádku vedle. Tohle kopali lidi, respektive rozumný bytosti. A měli krumpáče a lopaty“.

„Grompáče a lopaty ukradený z Oslího dolu“, zabručel Heft.

„Co tu asi hledali“, přemýšlel dál Myšilov.

Opodál nalezli ještě nějaké ostatky lidí a zvířat. Šlo o lebky a kosti, z větší části rozdrčené, polámané a obalené hateriím slizem. Zjevně nepocházely z nějakého starého hrobu, ale ani Klabzej Myšilov nebyl s to určit, jestli jsou staré tři týdny nebo tři měsíce. Vypadalo to, že šlo o nestrávené zbytky úlovků haterií.

Horší bylo, že po Ranovi ani Šáchorovi nebylo venku ni vidu, ni slechu. Ani po úplném setmění se na volání Nurnských nikdo neozýval. Šáchorův pes, vlastně ještě štěně, který s nimi bez úhony přežil řez ve sklepení, se vytratil do noci. Numští, znepokojení zmizením dvou spolubojovníků, se uložili ke spánku. V tmavé noci nemělo cenu v horách cokoli hledat. Samozřejmě byly hlídky, které hlídaly bez ohně a zachovávaly nejvyšší bdělost.

Ani ráno se na opakované volání oba pohřešování neozvali. Numští se tedy sbalili a šli směrem, kterým zmizel v noci Šáchorův flekatý pes. Šáchora, alespoň to, co z něj zbylo, našli hned po necelých dvou stech sázích. Pes seděl u něj. Dobrá

třetina Šáchorova těla chyběla a zbytek skýtal žalostný pohled roztrhaného masa, které ještě včera bylo družinovým kouzelníkem. Pomíjivost dobrodružného života tu na Nurnské křičela růžovými tkáněmi šlach a svalů a bělostí trčících kostí, zakončených roztrženými klouby. Vše zabalené do cárů nepromokavé kazajky, kterou si ještě včera Šáchor pochvaloval, a naservírováno na krvi zčernalé kamenité zemi.

Otřesení pokračovali dále. Zoltar se pokusil ještě polaskat psa, který na něj ale vrčel a cenil zuby. V rozrušení ze smrti pána, který se jej ujal, k sobě nikoho nechtěl nechat ani přiblížit. Rana našli o poznání později. Procházeli kamenitou strání, aby v mělkém korytu, vymletém přívalovými lijáky, našli hřmotnou postavu, schoulenou do klubička a tiše skučící. Rána na Ranově boku mokvala a kroll se zdál být po noci strávené o samotě v pustině téměř ve stavu šilenství. Ale byl naživu a to bylo hlavní. Vzali jej zpátky do ležení na hradisku, trochu ošetřili, usušili, nakrmili a pak rázně vyspovívali. Asi na něj byli trochu hrubší, než museli, ale přece jen jednali s krollem, navíc s takovým, co v podstatě dezertoval. Vypověděl jim, jak po úprku z podzemí uviděl Šáchora, utíkajícího před haterií. Utíkal tedy také. Běželi chvíli společně, ale haterie byla rychlejší. Tak se rozdělili. No a Ran přežil. Řekl jim to po krollsku, svými jednoduchými, ale výstižnými slovy. Ostatně, následky svého otálení po boji ve sklepení viděli Gerllod, Heft a ostatní tam v kamení pod Šáchorovým ošacením. Ranovi nebylo naprosto co vyčítat. Gon mezitím řešil praktickou stránku věci a ruče šacoval Šáchorův batoh. Gerllod se na něj díval s odporem, ale tak to prostě vždycky chodilo, co Nurnská družina Nurnskou družinou byla.

„Co se psem?“, zeptal se dál Gon. „Nechce se od mrtvolky hnout“.

„Tož počkaj, zkusím to“, nabídl se Heft a jal se psa lákat na kus železné zásoby. Pochopitelně si vysloužil pouze roztržený rukáv.

Gerllod se kasal, že na to půjde líp. Chtěl psa zpracovat pěkně po vojáku a tvrdil, že pes nejlépe zkrotne poté, co je člověkem sám pokousán. Jen zázkakem to pro Gerlloda neskončilo kousanci v obličej a pes byl tou dobou už rozezlen na nejvyšší míru.

Klabzej tyhle snahy sledoval s útrpným pohledem a zhnuseně dodal.: „Je nevychovatelný. Nezvládnutelný. A neochočitelnej. A navíc to není ani pořádný pes. A má blechy“. A odplivl si. Pes si ho přitom zamyšleně prohlížel.

Znovu prolezli peřech haterií ve sklepení a našli v

něm i něco nestrávené potravy: konkrétně další úlomky kostí, z nichž některé byly zřejmě lidské. Gon, který se v polorozleptaném hnusu rýpal, seznámil ostatní s výsledky svého bádání. „Tohle jsou jasné kosti humanoidní. Ale označil bych je minimálně za zvláštní. Tohle je třeba skoro celá kost pažní. Ale je krátká. Skoro jako by to bylo nějaký hobití dítě“.

Gerllod byl v ráži: „Obětovali tu kudůči děti?“.

„Ne“, děl Gon a podal kost Myšilovovi, který jí štitivě převzal.

„Nojo“, řekl hraničář. „Už to vidím. Tady je to zkroutený celý v kloubním zakončení. Tohle je kost, jako kdybys zavřel hobita na pár let do dolu a on z toho měl krivici“.

„Vyzváleli sem kripely, já tomu rozumím“, rozumoval Gerllod.

„A proč by to dělali, he?“ Ran.

„Nějaký zbytky po Pánovi stínu a jeho pokusech“, nadhodil Heft.

„Kosti nejsou moc starý“, prohlásil Klabzej a bral do rukou další sporé fragmenty kostí. „Tohle je spíš taky úlomek haterie. Na lomu je měkký morek, kosti vůbec nejsou vyschlý“.

„Nevidím tu žádný lebky, škoda“, podotkl Gon. „Ty by nám řekly víc“.

„Hlavy asi ležej hateriím v žaludku“, zabručel dle svého zvyku trpaslík.

„Tak já nevyučuju, že to můžou bejt i lidský děti. Kostí k určení je tu málo, navíc jsou to jen zbytky, který prošly trávicím traktem haterie a jen náhodou je to nerozleptalo“. Klabzej hodil kosti zpátky do hateriích výkalů.

Nurnští ale také zjistili, že v samotném doupěti haterií, to jest ve sklepech, bylo také před časem kopáno. Tady se našly dokonce stopy po nástrojích a kupky hlíny a odvalené kameny svědčily o tom, že se tu někdo snažil něco objevit. Nurnským sice připadalo, že výkopnická činnost byla sice poněkud nahodilá a málo systematická, ale přeci jen šlo o činnost rozumných tvorů. Toto bylo zaznamenáno jako pozoruhodné. Měl by o tom být zpraven Menhorian Blathel. Tím se debata přesunula k tomu, jak družinu opět scelit.

Gerllod v poledne odešel sám dolů do údolí pro zbytek družiny. Doufal, že je nějak dokáže dostat na hřeben. Obavy měl zejména z Koblence. Ostatní zůstali pod vedením Hefta. Tomu se v hlavě vylíhnu plán, se kterým před odchodem seznámil i Gerlloda. Měl v dobré paměti kopání sondážního výkopu nad Liscannorem a tady se mohly zkušenosti z prospektorské činnosti hodit. Chtěl

pokračovat v díle, které někdo neznámý v podzemí hradiště načas. To jest kopání děr. Třeba něco najdou. Země občas skrývá různá tajemství. Heft si kritickým zrakem prohlédnul mužstvo. Ran, Klabzej, Gon a Zoltar. To tedy nebyla parta Karbon. Jen těžko si mohl vybrat horší grupu kopáčů. Zoltarova nechť k práci už v těch dnech začínala být legendární. Klabzej Myšilov se jako správný druid štilil hrabat v hlíně a ostatně dělat jakoukoli manuální práci. Hobit Gon se svými tenkýma ručičkami a chatrným zdravím byl předem omluven. A Ran byl tak neohrabaný, že bylo těžko po něm chtít, aby kutal a nezranil se. Ostatně, i kdyby to po něm někdo chtěl, těžko by se u kolohnatá setkal s pochopením. Heft se ale tady dostal do opravdové ráže a bez jakýchkoli použitelných nástrojů nakázal chlapům kutat v místech, kde mu to připadalo alespoň trochu nadějně. A tak všichni sakrovali a prskali a mezitím trochu i kutali. Kutal hlavně sám Heft Taras. Rukama to šlo těžko a zničit si zbraň se mu nechtělo. Tak se daleko nedostal. Selek Šáchor, jehož ostatky už trochu zasmrádaly, byl nakonec toho dne pochován na hradisku. Nevyužili k tomu jednu z předpřipravených jam, ale Heft trval na tom, že bude navršena mohyla. Nebyla moc vysoká. Plynuly dny, kdy se čekalo na Gerlloda.

Menhorian Blathel, Jasper a Horác Lipový si mezitím značně odpočali. Ve svém zapoceneném sušáku se sice nudili, ale při představě lezení po horách byli rádi, že jsou, kde jsou. Gerllod, poté, co jednu noc přespal sám v horách, dorazil do údolí a pokusil se přesvědčit Blathela a ostatní, aby se vyzbrojili v nejbližší vsi lopatami a šli také nahoru kutat. Menhorian se tvářil značně skepticky a Koblenc byl záležitostí překvapen.

„Kdo tam mohl co hledat?“, přemítal nahlas. „To místo je už opuštěné více než celé století. „Naprostě nic tam nemůže být, je to plýtvání silami na tak nepřístupném místě“. Mohl si v údivu hlavu ukroutit. „Jedině někdo, komu naprostě nezáleží na tom, jak dlouho a s jakou silou se bude hmoždit a jestli vůbec něco najde, mohl mít takhle bláznivou myšlenku. A jestli ho tam něco sežralo, tak dobře mu tak“.

„Nenašli jsme tam žádné nástroje. Ať už tam kopala jakákoliv parta, někdo z nich to přežil a odnesl s sebou nářadí a strnul tábor. Krumpáče haterie nejedí“. Gerllod stál se založenými rukama. „Ty výkopy byly jak staré?“, ptal se Gerlloda Blathel.

„Bodláky už na hlušině nějaké rostly, ale ne moc.

Hádám tak v řádu týdnů, určitě ne déle než dva měsíce. Dobře, tak nejdýl půl roku. Haldy hlíny a kamení venku ještě nebyly rozpadlý působením dešťů“.

„Hmmm“, analyzoval zamýšleně situaci vůdce. „To spíš asi opravdu ty týdny. Někdo tam něco hledal. Něco, o čem se dočetl v knihách a rukopisech, nalezených v knihovně, kterou vykradl na Kalmyncrově vartovišti“.

„To je ale spekulace“, namítl Gerllod.

„Možná“, připustil Menhorian. „Ale každopádně je hodně pravděpodobné, že krádež knih, přepad Oslího dolu, vyrabování vartoviště, oživení patronů a tyhle výkopy, má na svědomí ta samá parta“.

„S tím se dá souhlasit“.

„Umí být hodně nenápadní, protože o nich Vrchovci nevědí. Kopali na hradisku, přitom je napadly haterie. Kopáci chvíli odolávali, ale když ztráty převýšily zisk, sbalili se a odešli. Haterie si tam z ulovených kopáčů udělaly hostinu a následně se usadily na příhodném místě“, uzavřel Blathel.

Pro lopaty byl k nejbližším domům vyslán Jasper. Ten se ale zatoulal a vrátil se bez lopat až po setmění. Od Gerlloda dostal řízný vojenský sprdunk, od Menhoriana vůdcovské vyčínění. V sušáku bylo té noci o jednoho chrápajícího navíc.

Další den bylo po delší době poměrně hezky. Heft pro dnešek zanechal kopání a jal se pečlivě prohledávat každý coul hradiska. V jednom z vodou naplněných výkopů našel zbytky dalšího tvora. Jednalo se o žebra, temeno lebky a pár hnátů. Vypadalo to jako pozůstatky nějaké hodně drobné ženy, ale nejzajímavější na nálezů byly zbytky kožené vesty, které měly na vnitřní kapsičce všitou značku výrobce. Mazlavá a páchnoucí kůže byla vyrobena firmou Tré Busiek, Lurgraps, Terchov. Heft a ostatní to dlouze začli probírat.

Za další dva či tři dny dorazil Gerllod s ostatními. Někým zázrakem se jim podařilo na hradisko vyvést i mulu s kudůkem Koblencem. Ten sice stěle kašlal, ale krev už neprskal. Zato Horác Lipový vypadal, že by se mu hodil týden v nějaké pohodlné posteli. Menhorian prohlédl hradisko a zvláštní pozornost věnoval nalezeným pozůstatkům. Pak vyrazili na vartoviště, které, jak doufali, nebylo daleko.

Gerllod s sebou také přivedl dalšího kudůka, kterého cestou nahoru našel, jak se skrývá v poli balvanů uprostřed stráně. Šlo o uprchlíka z města Kardamu, jménem Tos Bedlam. Gerllod s Blathelem byli v dobrém rozmaru a bylo jim

utečence líto, a tak mu nabídl, aby se k nim přidal. Tos souhlasil. Byl během svého útoku svědkem několika divokých útoků na skupinu, jíž byl členem, a neměl chuť pokoušet se přejít hory do Domoviny samotný. Po nezbytné vstupní zdravotní prohlídce, kterou provedl kritickým zrakem Klabzej Myšilov byl zařazen provizorně do řad družiny. Myšilov neshledal známky náказы a podle jeho názoru by Tos mohl být spíš přínosem než přítěží. Vydali se tedy hledat vartoviště a pes, který byl po pohřbení Šáchora bez pána, šel bezcílně s nimi. Vartoviště našli k večeru. Už se šelo a Nurnští měli před sebou, jen kousíček pod hřebenem kopce, zdí ohraničenou skupinu domů, uprostřed které se vyjímá dlouhý a úzký dům se zvonící. Zřejmě jakýsi svatostánek víry v Patrony. Domy se šindelovými střechami byly z většiny stavěné ze dřeva, ale bylo jasné, že jde o stavby věkovité, neboť dřevo bylo léty úplně zčernalé a podle všeho značně rozeschlé. Jen nepříliš vysoká hradba, která obepínala vartoviště, byla zčásti z kůlů a zčásti z nepřilíh dobře vyskládaných kamenů. Místo mělo nádherný výhled do lůna hor a svým klidem a velebností a vzbuzovalo chuť k rozjímání. Gerllod zabušil po vojákku na vrata v palisádě.

„Co si žádáte?“, zeptal se mnich, poté co se po delší chvíli u brány objevil, a poté, co byla odstraněna jazyková bariéra, a dohodli se na užívání obecné řeči.

„Rádi bychom vaše vartoviště navštívili a promluvíli s nějakým vaším předákem“, uvedl se Menhorian.

„Ha pro začátek nám řekněte, jak se to tady menuje“, bafl na mnicha Heft, který si chtěl udělat poznámku do mapy.

„Vartoviště sluje jménem Terlin a je pod ochranou patronů“, odušil mnich, který stále ještě neotevíral bránu.

„Víme, je zde pochován Pán stínu. Chováme jej ve veliké vážnosti. Potřebovali bychom dovnitř“, opakoval prosbu Menhorian.

„Už je pozdě“. Mnich mluvil bezvýrazným hlasem. „Nechceme vám odeírat pohostinnost, ale dnes už není možné rozhodnout, jestli vás je možno vpustit na svatá místa. Doba je teď nebezpečná a o vstupu cizinců musí být nejprve svolána náležitá porada. Přijďte zítra. Je mi líto“. Bylo slyšet, že odchází od vrat.

Gerllod Moskyt sice navrhoval chatrná vrata vylomit a vojenskou botou prostě vstoupit na posvátnou půdu, ale Menhorian prohlásil, že ještě jedna noc pod širákem je nezabije, zvlášť když je bezmračné nebe. Tak se usadili sice ve značné

vzdálenosti, přesto však ještě na dohled od brány vartoviště jménem Terlin. Vzhledem k absenci jakéhokoli použitelného paliva spali a hlídali bez ohně. K večeri byli dva ubozí sviští, které šípem ulovil Zoltar Zemikosa. Menhorian Blathel prohlásil, že se takovému pokrmu říká Kažgajský biftek. Bylo těžko říci, kde se tomu tak říká. Asi v Caim. Hlavní ale bylo, že se na obhlídku vartoviště vydal zloděj Gon. Ten přinesl informace především o dřevěném domě, v kterém jsou uloženy relikvie, upomínající na patrony a kde se zjevně konají shromáždění následovníků Patronů.

„Ta stavba je příšerně stará. Dřevo je pomalu hotový se rozpadnout. Když jsem tam šel, a to jsem byl neviditelný“, připomenul, „celý to ukrutně skřípalo. Není to ani pospojovaný hřebíkama, všechno je to na kolíkách a čepech. Ale určitě je tahle stará ratejna naroubovaná ještě na něčem starším, jsou tam kamenný základy a schody někam dolů. To vypadá, že tam bylo snad ještě dřív“.

„No dobrá, tak teď spát“, rozhodl vůdce. „Snad nás tam zítra pustí všechny. Kdyžtak necháme venku Koblence a Tose, kdyby jim vadili kudući. Ale snad budou mniši tolerantnější než venkovani“.

Okolo třetí předal Klabzej hlídku Gerllodovi a šel spát. Šachorův pes jej čekal zabalen do jeho deky a vypadal, že mu hlídá batoh. Myšilov na něj zavrčel. Gerllod se posadil do hnízda z dek a houní, které bylo pro hlídku připraveno, a zazíval. Jeho hlídka bude trvat až do rozbřesku. Přemítal o posledních dnech, o tom, jak se nevinná cesta na oslavu narozenin jednoho hobita změnila v trmácení po výspách Gwendarronu. Také přemýšlel o svých hádkách s Heftem Tarasem v posledních dnech. Průběh byl vždy stejný. Gerllod pokaždé trpaslíka popíchnul nějakou dobře namířenou poznámkou a pak už jej stačilo jen umně udržovat ve stavu uraženého rozčilení. Nebylo to těžké. Většinou se mu dařilo otočit to tak, že za toho špatného byl Heft. Jen při poslední rozepři už mu Taras řekl, že jestli jej bude Gerllod ještě dál provokovat, půjde do něj zbraní. Gerlloda tahle hra nesmírně bavila, ale tohle už začínalo přerůstat. Asi na nějaký čas svůj ostrý jazyk zmírní...

15.9.

Těsně před koncem Gerllodovy hlídky se náhle zhoupl tlak vzduchu a vypukla pravá horská bouřka. Blesk stíhal blesk a dunění hromu znělo takřka neustále. V lijáku, který se hned vzápětí spustil, dobrodruzi chvatně sbalili tábor a pelášili směrem k vartovišti. Brána byla takhle po ránu otevřená a Numští se vecpali k překvapeným mnichům do

domu, respektive do přiléhající věže. Začli s omluvným úsměvem vylítat vodu z bot a ždímat ošacení. Jen mulu nechali venku. Obyvatelé vartoviště to celé vzali v klidu, dokonce Nurnským přinesli hlt pálenku na zahřátí. Nicméně přítomen nebyl žádný mnich, který by uměl obecnou řeč a tak hovor poněkud váznul. Až přišel onen mnich, který s nimi mluvil včera u brány. S ním přišel muž s tradičními, přesto však i na vrchovce výjimečně hustými černými vousy. Jmenoval se Alas a byl to zdejší předák. Snad by se dalo říct opat. Tlumočící muž se jmenoval Tanzi.

„Pěkně leje“, načal Tanzi hovor.

„Helejte, potřebovali bysme“, bez okolků spustil Zemikosa, „pomocť s naší prací, kterou jsme dostali od starosty. Jako zjistit, kdo vydrancoval vartoviště s Bergem a Trůvisem“.

„Co se s nima stalo, jistě víte“, podotkl Blathel.

Černobradý mnich pokýval hlavou, ale pak mávl rukou a dodal něco, co Tanzi přeložil: „Starostové přicházejí a odcházejí. Patroni zůstávají“. Numští pokývali hlavami a pomysleli si, že někteří patroni nezůstávají. Pak se přeptali na patrony místní, pro pořádek.

„Tady je pohřben Pán stínu. Patron kající se a napravující“. Mnich si mnul vousy a vážně hleděl na Nurnské, jako by čekal, že se sami začnou napravovat.

„A co Kalmyncr?“, bafl na něj Zoltar.

„Ten má k našemu vartovišti také zásadní vztah. Byl blízkým souputníkem Pána stínu a jeho průvodcem na cestě nápravy. Dokázal předpovídat budoucnost, určoval data, vhodná pro stavbu domů, lodí i pro zahajování cest. Těšil se velké účtě, ale když v relativně mladém věku roku 940 zemřel, nebyl pochován spolu s Pánem stínu, ale jinde, v severním hřebeni“.

Numští si tím potvrdili, co už věděli, a poprosili o zapůjčení krumpáčů a lopat pro případné kopání na hradisku. Mniši jim řekli, že jakékoli kopání na tom místě nemá smysl. Také jim potvrdili, že mezi Bergem, Trůvisem a Pánem stínu neexistuje žádná přímá spojitost, žili v jiné době. Mniši ale vyslovili podezření, že ten, kdo vykradl knihovnu, zřejmě šel po vědění Pána stínu. Které asi i našel, o čemž svědčí to, že „mrtví chodí“, jak se pregnantně vyjádřil Alas.

Numští popili s místními pálenku a vyslechli si kázání o blahodárném účinku požehnání Patronů, zejména Pána stínu. Na popud opata Alase se většina z nich šla podívat i do modlitebny. Chodili tam jednotlivě. Ke spojení s božstvy nedošlo, ale zážitek to byl přesto neobyčejný. Někteří z

dobrodruhů si na svatém místě přímo nahlas řekli o požehnání, jiní, jako například Yasper, spíše zkusili odemknout dveře do vedlejší místnosti a vyháčkovat prosklené skříňky s posvátnými relikviemi. Klabzej Myšilov stihnul obojí, ale toho spíše než drobné krádeže zajímalo, jestli někam nepasuje ohromný Bergův zlatý klíč, který si vypůjčil od Gerlloda. Nakonec se do prostoru, kde Numští tušili patronovu hrobku, teleportoval v nestřežené chvíli Menhorian Blathel, vybavený světlem. Nalezl tam tradiční zazděný hrob s nápisem, který zjevně odkazoval na Patrona. I když všichni Numští měli z nějakého důvodu pocit, že by si odtud měli něco odnést, tedy zcizit, nevěděli, co by se jim tak nejvíc mohlo hodit šlůpnout. Všechno zase brát nechtěli, stále měli vůči místním zábrany, a připadali si pořád jako ti „hodní“. Mniši je nakonec nechali v modlitebně samotné najednou všechny, aby měli dost času k rozjímání. Alas s Tanzim i ostatními si šli po své práci a Numští využili nenadálé příležitosti k prošmejdění celého svatostánku. Značnou část pozornosti věnovali okukování prosklených skříňek s milodary. Nemohli se shodnout, jestli všechny ty plastiky rukou, nohou, uší a nosů jsou ze zlata, nebo jen pozlacené. Po ukrutně skřípajícím a rozpadajícím se schodišti také Yasper vylezl do podkroví. Tam byla vrstva prachu, svědčící o tom, že tam už snad celá desetiletí nikdo nebyl. Kromě chomáčů prachu a červotoče tam zloděj našel skříň, jejíž zámek pro něj nebyl žádnou velkou překážkou. Uvnitř našel kladivo a železný špičák, které sbalil, a zároveň také asi sáh dlouhou mosaznou rouru se vsazenými sklíčky. Po kratším váhání se nerozpakoval tento okulus také zcizit. K tomu dostal vzápětí po návratu požehnání nejen od Klabzeje Myšilova, ale i od Menhroriana Blathela a zejména od Gerlloda Moskyta, který nápadníkovi svojí sestry okulus zabavil, zasmotal do houně a nenápadně zastrčil do kalhot.

„Kalmyncr byl hvězdopravec, ne?“, Houkl na Blathela.

„Ano, už mne to také napadlo. Tohle by mohla být samozřejmě nějaká replika, ale teoreticky by to mohl být přímo Kalmyncrův okulus, se kterým se přes skoro dvěma staletími koukal na hvězdy“. Nikdo nevnesl poznámku, že se tedy vlastně jedná o svatokrádež, jen praktik Koblenc poznamenal, že se takové dlouhé sklo může v horách setsakramentsky hodit.

„Akorát to bude zapotřebí nějak rozebrat a vyčistit“, poznamenal Gon, sledující Gerllodovo snažení být s lupem nenápadný.

Yasper, jak byl tak v ráži, začal přeci jen páčit skříňky s milodary, ale Gerllod jej okřikl při představě, že by se náhle vrátili pohostinní mniši. Na vyloupenou skříň na půdě se snad ještě nějakou dobu nepříjde...

„Hen což, řeknem si o ty grompáče a lopaty, ať sa možme vrátit na hradisko a kopat?“, dožadoval se Heft pokračování jeho oblíbené činnosti.

„Kopání škrtáme“, řekl Blathel. „Posuneme se dál, zkusíme to na sever, zpátky do údolí. Je pět, tak ať dneska ještě kus ujedeme“.

Když si pro ně stále nikdo nešel, tak vyšli ven z dřevěnice. Alase našli, jak maluje jakýsi svatý obrázek na dřevěnou desku. Přetlumočili si vzájemné sympatie a následně Numští kvapně opustili vartoviště Terlin, dřív, než si někdo všimne stop, které v prachu na schodech na půdu nechal Yasper.

Pes, který byl teď jedinou připomínkou Seleka Šachora, se stále držel s nimi. Motal se povětšinou okolo nouhou Klabzeje Myšilova, který se jej příležitostně snažil zahnat kletbami a hrožením pěstí. Leč už se jej nezbavil. Druid psa začal po nějaké době ignorovat, což psovi nijak nevadilo a během přestávek na jídlo na Klabzeje oddaně hleděl.

„Hele, Myšilove“, volal na druida svačící Gon. „Nechceš mu dát aspoň občas najíst?“.

„Ať si najde sám něco“, zavrčel nervózně Myšilov. „Fakt bys ho neměl nechávat hladý. Je to taky součást přírody“, uštěpačně do něj ryl Gerllod.

8. kapitola – Kamení a Heft

Tak sešli v relativně příznivém počasí níže, strávili klidnou noc na úbočí a další den se octli v údolí u staré známé bystřiny, lemované cestou tu z jedné, tu z druhé strany. Vydali se po proudu, což znamenalo, že, byť se cesta v horách kroutila, převažoval západní směr. Postupovali společně, neprováděli žádný průzkum. Přeci jen už tudy šli a hory jim začínaly připadat důvěrně známé. Někdy odpoledne, brzy po krátké přestávce v pochodu, vyplněné rychlou svačinou a tradičním ošetřením těžce zkoušených nohou, došlo k přepadu.

‘Puf’, ozvalo se tlumené buchnutí, doprovázené ostřejším třeskutím. Zvedl se oblak prachu a dýmu a k překvapení Nurnských se nad nimi, necelých dvě stě sáhů, odlomil kus skály a v lavině velkých balvanů, menších ostrých úlomků skal a prachu, který jako mračno halil vše s výjimkou čela náhlého sesuvu, se řítit úzkým korytem vyschlé bystřiny k nim dolů do údolí. Řeka, která byla po

levé straně a hučela tu prudkým proudem mezi kameny, nakupenými v korytě, znemožňovala úprk do protějšího svahu. Několik úderů srdce Nurnští fascinovaně sledovali, jak se k nim řítí zkáza, a nebyli schopni reakce. Pak se každý zachoval po svém. Především začli skoro všichni řvát. Gon s Myšilovem se rozeběhli k trojici sporych stromů, které křivě rostly ve svahu nad nimi, ve směru přicházejícího nebezpečí. Doufali, že tam najdou záchranu. Gerllod vycvičeným hlasem křičel rozkazy, které nikdo neposlouchal. Yasper začal také šplhat nahoru, ale šikmo od směru, z kterého se k nim řítila kamenná lavina. Doufal, že stihne dostat se včas z cesty, kterou hrozilo, že se kamení vydá. Pár dalších se upnulo k velkému balvanu, vystupujícímu z tváře hory jen kousek nad korytem řeky. Domnívali se, že by za ním našli úkryt, zatímco se kolem něj kamení neškodně prožene. Ran zůstal nerozhodně stát a nejpasivnější postup zvolil Koblenc, sedící na mule. Ten vypadal, že je přikován ke svému zvířeti a zvíře zase přilepeno na místě. Kamení se blížilo. Sice zpochybňovali dosti pomalu, zato však neúprosně. Někteří, zvláště Gon s Myšilovem, změnili názor na svoje počínání a jali se prchat jiným směrem. To se jim povedlo a ve vypjaté situaci zmizeli ostatní na opačné straně kamenné laviny. Úkryt za balvanem se dalším nezдал jako jistý a proto jej dobrodruzi začli houfně opouštět.

„Slez, ty kreténe!“ ječel na staříka Gerllod neurvale. Koblenc na konsternované mule nevypadal, že by byl mocen pohybu. Opozdili Zoltar a Horác vynakládali maximální úsilí, aby se se za ostatními dostali do bezpečí. Hrůza z pomyšlení, co by se stalo, kdyby je balvany zastihly u řeky jim sice svazovala nohy, ale přesto se drápali statečně směrem k záchraně. Na pomoc Koblencovi přitom neměli ani pomyšlení. Čím déle se oddalovala kudůkova záchrana, tím jasnější bylo, že bez použití magie z něj zůstane akorát mastný flek. Země pod nohama se citelně otřásala a dunění přehlušovalo už i Gerllodovy povely. Kamenná lavina se poněkud stočila. Někteří museli vyvinout ještě trochu úsilí, aby se vyškrábali do svahu mimo její dosah. Mula konečně shodila starého kudůka, kterému zůstala noha zaklesnutá v improvizovaném třmenu. Zvíře se rozeběhlo, ale pohříchu špatným směrem. Byla by to Koblencova poslední minutka, kdyby se nakonec Gerllod nerozhodl k záchranné akci, kdy s použitím kouzelných lektvarů a amuletů a za nasazení vlastního zdraví Koblence zachránil. Všichni se, šokovaní, shromáždili ve svahu.

„Past, to byla jasná past“, děl nový družiník Tos

Bedlam.

„Je otázkou, jestli na nás. Já bych řek, že past spíš na vetřelce obecně“, vyslovil domněnku Gerllod. „Ale nemůžeme to nechat jen tak“, poznamenal Zoltar holý fakt. „Chyběj nám Gon s Klabzejem“. Rozhlédl se. „Prach už se usadil. Pod kamením určitě neskončili a nikde je není vidět“.

„Bud' šli bojovat s tím, kdo to na nás spustil“, řekl Blathel. „Anebo je někdo zajal“.

„Spadlo to odtamtud, měli bysme tam vyrazit“, navrhoval Moskyt, který byl v ráži.

„Spousta lidí je vyčerpanejších“, namítal Horác, který, stejně jako jiní, nemohl popadnout dech.

„Hen já du“, děl Heft, který se v horách snad jako jediný cítil skutečně dobře.

„Půjdu také“, rozhodl se vůdce Blathel.

Gerllod s Heftem a Menhorianem, ke kterým se přidal Klabzejův pes-nepes, se jali pospíchat mírným obchvatem k místu, kde výbuch uvolnil to ničivé skalisko. Záhy uviděli něco, co jim vyrazilo dech. Daleko od nich, ještě víc jak sto sáhů nad místem, kam směřovali, se mezi dvěma pokrivenými stromy ukázala malá postava. I na tu dálku slyšeli její zlověstný chechot a viděli, jak jim hrozí pěstí. Pak se otočila a zmizela jim za terénní vlnou ohbí kopce. Trojice zjistila, že blíže místa, kde kdosi výbuchem uvolnil korunu skalisek, leží místo nesoucí stopy boje. Bylo tam tratoliště krve, které v nich probudilo obavy o osud Gona a Klabzeje. Krvě tam bylo opravdu hodně. Tři dobrodruzi vyrazili dychtivě za krivonohým neznámým. Běželi usilovně nějakou chvíli, ale nikoho nedostihli. Neznámá postava zjevně utekla po stezce, kterou tu zřejmě ovce vyšlapaly do úbočí kopce. Cesta stoupala vzhůru a místy se stávala takřka neztetelnou. Hora, pokrytá v těchto místech ohromnými balvany a vystoupilými skalisky, neskýtala zrovna přehledný terén. Nebylo možno říct, co se skrývá dál než nějakých padesát nebo sto sáhů.

Blathel se zastavil. Jeho plíce, léta těžce zkoušené prachem z učených knih a čoudem z lojových knotů univerzitních knihoven se nemohly měřit s trénovaným organismem spoludruhů. Oba válečníci, byť zatížení těžkou zbrojí a třímající železné zbraně, byli znatelně rychlejší. Menhorian supěl a funěl, pot se z něj jen lil.

„Nestačím“, vydechl kouzelník. „Nestačím vám. Pokračujte beze mě. Já půjdu za váma, pomalu“.

„Není bezpečný se dělit, jsme v boji“, řekl Gerllod, kontroluje svůj dech. Heftem očividně cloumala zuřivost, jen jen se rozeběhnout po stezce dál.

Menhorian mávl rukou. „Jen běžte“. Chtěli se rozeběhnout, ale pes najednou začal štkat směrem ze svahu dolů. Heft s Gerllodem sešli ze stezky, a s napíraženými zbraněmi šli prozkoumat situaci. Pes vystartoval kupředu. Záhy našli tělo, zjevně svržené z ovčí stezky. Bylo strašlivě posekané a takřka nahé. Gon. A vzápětí se o kus dál objevilo i odhozené zcela nahé tělo Klabzeje Myšilova. Blathel přisupěl k válečníkům.

„Jsou mrtví?“, spíše konstatoval než se ptal.

Gerllod chmurně ohledával hobita, ale pojednou se rozzářil. „Žije! Vypadá to, že ho někdo chtěl skutečně zabít, ale nedotáhl to do konce“.

„Druidskéj taky nejní úplně v pánu“, zvolal Heft, hmatající po Klabzejově tepu.

„Asi pospíchali a odflákli to. Ale není v nich moc života, nejsou jen omráčení. Ztratili strašnou spoustu krve. Budou potřebovat důkladně sešít a vyléčit.“ Blathel chápal, že postrat se o raněné bude hlavně jeho úkol. „Rány jsou způsobeny sečnou a bodnou zbraní“.

Heft s Gerllodem na sebe pohlédli. Pak pohlédli do úbočí nad sebou. Spatřili několik drobných teček, pohybujících se zhruba míli daleko. Vzdalující se nepřátelé. Zbytek Nurnských se objevil na cestě právě ve chvíli, kdy Menhorian Blathel do obou polomrtvých družiníků násilím nalil léčivý lektvar. Oba se se sténáním začli probírat z bezvědomí a volat po nějakém oblečení. Zvláště na Klabzejovo nahé a ukrutně zjizvené tělo byl děsivý pohled. Nurnští, opět všichni pospolu, viseli Myšilovovi s Gonem na rtech. Vysvětlení mělo přijít od nich.

„To bylo neuvěřitelný“, vydechl druid, kterého oddané olizoval jeho pes. „Něco takového jsem v životě neviděl“.

Gon jen kroutil hlavou s bolestnou grimasou ve tváři, zatímco se mu dostávalo neumělého ošetření od Yaspera s Horácem. Ti dva se zrovna v léčení nevyznali.

„Tak co, kdo vám to udělal?“, naléhal Gerllod.

„Šumichrast je mrtvej“, učinil prohlášení Myšilov hned na úvod.

„Jakej Šumichrast?“, ptal se Horác Lipový.

„Ten obchodník“, co cestoval po horách s mulama“, poučil jej Yasper.

„No v tom to právě je. Muly. Potkali jsme hned za tou skalkou, co se sesypala dolů, Šumichrastovy muly. Tak jsme šli blíž“. Myšilov se nadechl a pokračoval. „No a když jsme k těm mulám přišli, tak se to stalo. Zpoza velikého kamene se jakoby nic vyloupil Šumichrast. Měl takovej ten jeho prapodivnej úsměv a neřikal ani bé ani cé. Tak jsem mu řek, ať si lehne na zem, protože jsem samo měl

hned podezření, kde se tu tak najednou vzal. A on si místo toho vytáhnul ten jeho dlouhý meč a šel do mě. Bojovat uměl, ale nijak zvlášť drsnej nebyl“. Naslouchající Gon si povzdechl a Klabzej pokračoval. „Jo, ale mezitím to přišlo. Ty jeho tři muly se proměnily naráz ve tři veliký skřety“.

„Co?“, zařval Gerllod. Měl pocit, že ti dva dostali takovou ránu do hlavy, že ani nevěděli, jak vypadá mula, natož skřet.

„Jo, a šli hned do nás“, přeskakujícím hlasem vyhrknul Gon. „Žádný vyjednávání, nic. Prostě měli v rukou šavle a rubali nás hlava nehlava“.

„Skřeti? Jste si jistý?“, ujišťoval se Gerllod a otočil se na Blathela, který vraštil čelo přemýšlením.

„Smysl to moc nedává, alespoň zatím“, děl mág zachmuřeně.

„Přísahám při Smrkenovi“, zaklínal se Klabzej. „Ty muly měly zbraně v sedlových brašnách. A když se proměnily ve skřety, tak ty železa popadli. To už byl Šumichrast mrtvej, a já dost zrubanej“.

„Oni nejdřív sejmuli jeho“, ukázal hobit na Klabzeje. „A pak šli do mě. Myslel jsem v tu chvíli natuty, že druidského zabili. Zkoušel jsem utéct, ale v podstatě to nešlo. Semlelo se to ráz na ráz. Divím se, že žiju“.

„To asi neměli v úmyslu, nechávat vás naživu. Charakter zranění svědčí o tom, že do vás šli až do konce naostro. Měli jste štěstí, že jste klesli k zemi, aniž byste byli mrtví“.

„A pak už vás jen svlíkli ze všeho, co jste měli na sobě a pohodili mezi šutráky“, doplnil elfa Gerllod. „Utekli jsme hrobníkoví z lopaty“, jektal zubama drobný zlodějček Gon.

Nurnští vytáhli z tlumoků náhradní oblečení pro oba zraněné. Boty ale k mání nebyly.

„Takže skřeti. Sebrali všechny vaše věci. A táhnou mrtvolu. To je zpomali“. Gerllod si brousil zuby na pronásledování. „Hej, Hefte, ty stará svině“, obořil se na trpaslíka Moskyt. „Teď máš možnost se konečně ukázat a předvést!“.

Heft vztekle zabručel a přešel to sprosté oslovení. Byl samozřejmě hotov k boji, jeho nemusel žádný nedopceňý holobrádek poučovat.

„Zajímalo by mě“, poznamenal ještě Yasper, „Jak asi tomu skřetovi seknu ty Gonovy prouhatý dětský polobotky“.

Vyrazili. Všichni pospolu. Slunce se už klonilo k západu, ale do soumraku ještě riskli jít společně po horském chodníku a pronásledovat skřety. Jenže – hoňte si skřeta v horách. Navíc když máte s sebou nemocného kudůka. Nurnské ke vši smůle ani nenapadlo použít okulus, takže vzdálené tečky,

pohybující se v kopcích pro ně zůstávali jen tečkami, o nichž bylo možno se jen dohadovat. Přišel soumrak. Blathel s Myšílovem odhadovali, že vzdálenost, která je dělila od skupiny skřetů, se do soumraku zkrátila na něco víc než půl míle. Jenže to bylo v tomhle terénu hodně. Obloha byla úplně zatažená a nadcházející noc slibovala být naprosto temnou. Nebylo možné očekávat, že by nepřítel na ústupu na noc zastavil. Menhorian Blathel odhodlaně rozhodnul o nočním pronásledování. Gerllod vydal praktické pokyny pro cestu v noci. Nicméně dlouho to nešlo, protože někteří byli naboso a jiní zcela vyčerpaní. Ustlali si tedy za temné noci jak se dalo, a byly určené zastávky hlídky. U ohně, jak to tak bývá, se rozvinul hovor. „Jestli se skřeti měněj v muly a obráceně, znamená to, že je mezi nimi někdo, kdo ovládá klasickou magii. A ten může taky ovládat nekromancii. I když oživování nemrtvých skřeti, pokud vím, opravdu běžně neholdují“. Blathel uvažoval jako obvykle nahlas.

„Negromant a ešče skřet. Třůj!“, ohradil se Heft Taras.

„Nebo můžou prostě jen pro nějakýho nekromanta pracovat“.

„Jak do toho zapadá ten Šumichrast?“, zeptal se Yasper.

„Ideální osoba na nenápadné výzvědy v horách“, pravil Zoltar.

„Jestli pro ně dělal za peníze nebo z přesvědčení, to už se asi nedozvíme“, dodal nováček Tos Bedlam. „Teré Busiek, Lurgraps“, připomněl ještě Menhorian. „Vzpomínáte? Ta nášivka na zbytcích oděvu“.

„No jo, v Lurgrapsu skřeti kdysi byli“. Gerllod si tohle připomněl ze vzpomínek na pročitání družinové kroniky.

„Před padesáti lety mohli pradědové těhle našich skřetů obrát o koženou vestu nějakýho nebožáka v Lurgrapsu. Pak byli z těch končin sice vypráskaný, ale vesta se mezi skřety dědila po dvě nebo tři generace a putovala s nima všude tam, kde se chtěli usadit. Až nakonec skřeti zakotvili tady a vesta s nima. Dokud její majitel nesešel blbou smrtí v tlamě haterie“. Klabzej Myšílov popsal situaci sice hrubým odhadem, zato to však vypadalo dost pravděpodobně.

Heft pokýval hlavou, až se mu vousiska třásla. „Hen ty mrňavý zkroucený kosti. Žádný děcka, skřeti to byli!“.

„Skřetům moc nevadily ztráty při kopání na Hradišti. Jsou známí nečistou k životu, i pokud se jedná o jejich vlastní lidi“, dodal Blathel.

Yasper zámečník dále připomněl, že malé skupinky skřetů mohly projevovat těžko uvěřitelné mistrovství v nenápadném pohybu po horách. Zvláště, přesouvali-li se v noci.

Menhorian pokýval hlavou. „V Oslím dole se vybavili náradím. O to jim tam hlavně šlo, ne o nějaký pochybný obnos, který měli kopáči u sebe. Aby mohli kutat všude, kde potřebují. A vyloupení knihovny na Kalmyncrově vartovišti – kdo jiný než skřeti, ti jsou v případech kování“. Najednou se dílky skládačky pomalu začínaly zasouvat do sebe.

Noc proběhla klidně a hlídky marně pátraly po jakémkoli světle, které by signalizovalo táborový oheň. Za samého rozbřesku už byli zase všichni na nohou.

Na Gerllodův popud byl vůdce hotov rozdělit družinu. S argumentem, že budou-li postupovat rychlostí posledního nemocného, unaveného nebo bosého družinika, nic se jim nepodaří. A v tuhle chvíli bylo už proti komu konat, koho stíhat.

„Dáme je“, houknul Heft.

Heft, Gerllod a Blathel byli nakonec sami, kdo se pustil po stopě skřetů. Kapky krve, které jí včera značily, už nebyly k dispozici. Museli tak jen hádat, kudy skřeti šli. Přesto však, poté, co se obloha ještě více rozsvětčila, spatřili v dálce před sebou znovu pohybující se postavy. Mohly být tak míli daleko, což znamenalo, že i skřeti v noci odpočívali. Ale míle v terénu, kde byli, znamenala alespoň hodinu času, spíše více. Menhorian měl zakrátko krátký dech. Oba válečníci to trochu čekali. Poslali jej zpátky za ostatními, aby pokračovali dál bez něj. Blathel, vracející se svahe, musel jít asi trochu jinou cestou než předtím nahoru. Nebylo divu, terén byl dost nepřehledný. Stalo se tak, že pojednou narazil na mrtvolu. Byla svlečená do spodků a dosti čerstvá. Zjevně patřila muži lidské rasy. Měla však rozdrčenou hlavu na kaši, smíchanou z mozku a štěpinek lebky.

„Šumichrast“, poznamenal Blathel pro sebe. „Táhnout jeho mrtvolu je zpomalovalo, tak ho obrali o všechno, co by se dalo identifikovat a ve vzdálenosti, o níž si mysleli, že je bezpečná pro zanechání těla, ho odhodili. Ale pro jistotu znemožnili jeho identifikaci rozbitím obličeje. To, že postupují takhle, znamená, že nevědí, že jsou Myšílov s Gonem naživu. Jinak by věděli, že je prozrazeno, co jsou zač, a že byl Šumichrast jejich spojenec. Nezatěžovali by se zohavováním mrtvého“. Z myšlenek jej vytrhla palčivá bolest v

rameni a před očima se mu zeleně zablesklo. Zprvu si myslel, že mu výboj před očima vznikl od bolesti, ale pak si uvědomil, že dostal zásah magickým bleskem. Černý pták, sedící opodál, kterého Menhorian považoval za mrchožrouta, čekajícího, až bude mrtvola volná, do něj napálil všechnu energii, kterou měl. Blathel by, kdyby mu to vrozená slušnost dovolila, zplna hrdla zaklel. Protože mu to ale nedovolila, tak raději zmobilizoval energii, kterou měl v hlavě a vyslal jí k opeřenci v mentálním proudu. Vstoupil do myslí animálie a vyslal jeho životní energii. Krkavec se rozplízl v beztvárovou hmotu, která se vpíla mezi kameny. Menhorian se pozorně rozhlédl a když nic dalšího podezřelého neviděl, sešel ještě níže z hory a přidál se k odpočívajícímu zbytku družiny. Tam si prohlédl svá zranění. Rána v rameni se mu propálila hluboko do masa a strašlivě páčila.

To Heft s Gerllodem zatím supěli za skřety. Gerllod popíchoval trasáka a udržoval jej tím ve stavu průběžné zuřivosti. Drápali se takřka kolmo k hřebeni hory, přímo do kopce. Supěli a těšili se, že se z hřebene rozhlédnou a znovu uvidí ty, které pronásledovali. Ani v nejmenším je ale nenapadlo, že uvidí to, co nakonec uviděli. Ve chvíli, kdy se Gerllod konečně doškrabal na hřeben s Heftem skoro v patách, otevřela se před ním na druhé straně kopce mělká miskovitá proláklina, která teprve až pak přecházela ve strmý sráz dolů. V proláklině stál tábor.

„Co je?“, houknul Heft, supící ke Gerllodovi.

„Průser“, děl voják.

„Kurv“, potvrdil Heft, když to také uviděl.

Skřeti tábor nebyl velký, a vypadal, že je postaven jen na léto. Obyvatelé tábora o nich zjevně věděli a tak se k nim teď ze stran hnalo několik tečkových psů a za nimi spousta skřetů. Skřetů jak malovaných. Měli sotva čas připravit se k obraně. Gerllod se rozhodl neponechat nic náhodě a aktivoval veškeré magické bezmegy, co jich jen u sebe měl. Díky tomu jen výjimečně nějaká rána prošla až k němu na tělo. Ale nepoměr sil byl obrovský. Sami dva bez pomoci proti celému třetímu táboru. A už se střetli. Nejstrašnější byli právě psi, jejichž obrovské mordy měly ohromnou sílu. Navíc dokázali povalit protivníka jen svojí vahou. A pak samotní skřeti, ozbrojení většinou šavlemi, vedení velkým skřetím bojovníkem, zakutým v plátové zbroji. Navíc Heftovi s Gerllodem nešlo, že skřeti používali zjevně i vybavení, které ještě nedávno bylo majetkem Myšílova s Gonem. Na jednom ze skřetů vlál

Myšílovův plášť a jiný, kterému se nechtělo bojovat tváří v tvář, střílel z Gonovy kuše jedovaté šípky z hobitových zásob. Bylo velkým štěstím pro oba válečníky, že větší část jeho střel skončila v zádech spolubojovníků. Gerllod, který měl díky magii trochu lehčí pozici, odolával náporům skřetů a občas některého zabil, Heft od samého začátku měl kolem sebe nepřátele jako much. Vždy bojoval proti alespoň třem skřetům či jejich psům naráz. A každého zabitého nepřítele zaplatil pořádným střihancem vlastní krve. I jemu na okamžik pomohl jeho pověstný kouzelný nákrčník, ale zuřivost a síla bez magie prostě samy na skřety prostě nemohly stačit. Nakonec se mu podařilo velitele skřetů rozdrtit mocnou ranou a zazdalo se, že se zbytek protivníků zlomí a rozuteče. Ale i Heft nebyl dalek ústupu. Každá další rána už ho mohla srazit na zem. A skřeti se rozhodli přece ještě jednou zaútočit. Heftovi by se povedlo vyhnout se jejich ranám a ustoupit, ale v rozhodující chvíli podklouzl. Prostě skřeti byli rychlejší a udeřili. A to bylo špatně. Heft byl plný zuřivosti. Ta tam každopádně pořád byla, a byla v míře neztenčené. Ale svaly, šlachy a klouby už byly tak posekané, potřhané a rozdrčené, že se jejich prostřednictvím zuřivost už nemohla vybit. A tak zůstala vevnitř. Naplněná nesmírnou nevybitou zuřivostí, odešla duše Hefta Tarase za dušemi předků. Tělo, nebo spíše to, co z něj zbylo, zůstalo na kamenitém srázu.

Rozhovor se Zlotěm

Mord

Kormane, do družiny tě v roce 1076 přivedl Worrel Sovák. O tom co jsi dělal předtím kolují legendy a tak nemůžu začít jinak. Takže, kde jsi se narodil?

No, já...asi jsem se narodil, tam kde jsme žili s mámou a s tátou, což byla samota u lesa. Ten les se jmenoval loťský les, proto jsem toho využil, když jsem odtamtud potom přišel do Nurnu jako svý druhý jméno. A tohle byla samota, ke každému většímu městu daleko, nevím jak bych to líp popsal.

Takže tvoji rodiče byli zemědělci.

No, řekl bych specializovaní zemědělci. Máma měla vztah k bylinkám a nějakýmu jejich

dalšímu využití, takže asi proto i ta samota u lesa. A otec se staral, aby uživil zbytek rodiny.

Dobře a odtamtud jsi...kde to vlastně bylo, ten lot'ský les, mě to nic neříká?

Je to samozřejmě tady, v Gwendarronu. Pro mě to bylo...ve svý podstatě to nebude ani daleko od Nurnu. Na den jízdy.

Dobře a znáš alespoň rok, kdy ses narodil?

Rok, kdy jsem se narodil? To vím, to bylo 10. 1. 1051.

Takže jsi do družiny přišel asi v 25-ti letech. První práce, které jsi se zúčastnil proběhla ve Wilfu a Konstenci. Bylo to rabování jakéhosi domu a vypálení místní univerzity. Pamatuješ si to? A jak to na tebe zapůsobilo?

Je pravda, že jsme trochu, nebo aspoň mi to v té době připadalo, trochu překročili rámec toho, co jako jsme měli za úkol, ale tak jako já už si přesně nepamatuju kvůli čemu, co jsme proti té univerzitě měli, ale myslím si, že dodávala nějaký třaskaviny pro něco, co úplně se nám nelíbilo, nějaký bomby nebo něco takového, proto tam byly tyhle záležitosti. Každopádně jsem rád, že bydlím a žiju v kraji jako je Gwendarron, protože to co bylo tam to mi...tam bych žít nechtěl. To byla taková zvláštní země dost.

Dobře, já jsem to asi přeskočil, ale jak jsi se dostal z té samoty do Nurnu.

Bylo to potom, co vlastně naší samotu přepadli, nevím, jestli to byli lapkové nebo jenom nějaký utečenci z nějakýho lágru nebo něco, každopádně dopadlo to tak, že vlastně moje rodina zahynula. Tohle bylo už hodně dávno. Tohle mi bylo asi tak 16. A vlastně, samota vypálená a já jsem utekl a díky už nějakýmu svýmu nadání co se magie týče jsem se dostal přes roklí, přes kterou vlastně se pronásledovatelé nedostali a tím jsem uniknul. Vlastně nic mi moc nezbylo a tak jsem se potuloval po světě až mě to zaneslo do Nurnu, kde jsem vlastně nějakou dobu se snažil jakkoliv se nejdřív uživit, pak si i něco vydělat a když už se mi povedlo vydělat nějak, aby mi to stačilo na studium, tak jsem se zapsal na nurnskou univerzitu, kde jsem se potom seznámil s Worrelem Sovákem.

Tři měsíce po návratu z Wilfu družina vyrazila hledat jednoho z tvých profesorů. Vůdcem se tehdy stal tvůj přítel Sovák, ale byl brzy zabit wilfským vojákem. Celou cestu s družinou putoval i Menhorian Blathel. Ovlivnil tě nějak tihle zkušené praktici?

Do jistý míry jo, protože samozřejmě studium na univerzitě ti dá dobrou teoretickou základ, ale chybí tam více praktik, jakože nevím jak bych to nazval, aplikovaná magie nebo něco takového. Takže samozřejmě potom to využití v boji a tak nějak, prostě to jak se to celý prostě dá postavit, tak jako ano, na to první seznámení samozřejmě to byl dobrý příklad nebo dobrý, prostě ty co ti ten příklad dávaj, jako já nevím, jak se to teď řekne...

Povídalo se tenkrát, že jste spolu s Blathelem...

Počkej, to já ti klidně ještě dořeknu jakože. Takže jakoby na to první seznámení jo, ale samozřejmě potom, jakmile k tomu člověk přičichne, tak už si najde svůj způsob jak to dělat, jak být družině užitečnej a samozřejmě i potom i u mě s nárůstem zkušeností a růstem větší moci se potom...se určitým způsobem vyvíjel ten můj přístup k tomu. A bude se asi vyvíjet i dál.

Tak ještě jednou, povídalo se tenkrát, že jste spolu s Blathelem a jakýmsi Schimonem nejkouzelnější hlídači koní.

No jo, tak to byly začátky, tak jakoby začátky v družině jsou těžký, buď člověk slavně, nebo neslavně zemře nebo bude slavně nebo neslavně chvíli hlídat koně. Tak jsem si vybral radši tu druhou možnost.

Potom přišly dvě výpravy na tropické ostrovy, Gurdutovy kruhy, kde se podařilo vyrabovat starodávnou hrobku a Salida, kde družina bojoval proti domorodcům. Jak na ty doby vzpomínáš?

Na ty doby vzpomínám rád, protože samozřejmě něco z toho co jsme našli, skončilo i u mě. A samozřejmě to, jak jsem nacházel nebo spíše vydražil, získal určitě předměty, tak i to potom ovlivňovalo vlastně můj přístup ke kouzlení a k jeho aplikovánímu použití. Takže výprava jako taková, pro mě je to strašně zajímavý tady ty vzdálený

končiny samozřejmě prostě na jednu stranu je to náročný, otrava, cestovat furt někam lodí, může se tam stát spousta věcí, ale zas na druhou stranu, prostě kde jinde bych to viděl, jakože takovýhle vzdálený končiny. Tam bych...mě se o tom nikdy ani nesnilo, pomalu. Jsem rád, že se takovejch věcí můžu účastnit.

Na dalších výpravách jsi se začal profilovat jako člověk, který se beze zbroje a s krátkým mečem vrhne do první řady. A zároveň nemáš k ráně daleko. Říkám si, jak je možné, že s tebou ještě můžu mluvit.

Proč bys nemohl?

No...

Jo jasný, nechápeš, že mi to, že mě...

Že ti to tak dlouho vydrželo...

To je, jak právě už vlastně v několika otázkách předtím jsme zmínili to, jak jsem se postavil k magii, jak jí využívám, tak to pramení z toho. Samozřejmě často mě vidíš vícekrát, většinou s nějakým štítem, opaleskujícím. Ale samozřejmě není to vždycky stoprocentní, je to o tom, prostě že, kdykoliv může přijít ta rána, kterou nepřežiju. Zatím jsem měl štěstí a děkuji bohům za to.

My taky děkujeme. Po tobě družina přijala dalších třináct lidí. Osm z nich je po smrti a dva družinu opustili. Na druhou stranu, z těch, kteří tě přijímali, odešli pouze Sovák, Blathel a Jorchen Kierke. Jak dnes vidíš svoji pozici v družině?

Hmmm, svoji pozici v družině...myslím si, že už se řadím ke zkušenějším družiníkům. Samozřejmě, jako vezmu to napřímo. Kolikrát se řešila třeba otázka vůdcovství a takhle, myslím si, že zkušenostma už bych si asi klidně mohl být vůdcem, ovšem na překážku je moje záliba v divokém koření, takže z tohoto důvodu mám svoji soudnost a vím, že na to asi ještě nejsem připraven. Takže to i tím nebo tady v tom je i promítnutý to moje nebo to co si myslím o svém postavení v Nurnský družině. Že prostě ano, už jsem zkušenější dobrodruh, asi byli vůdcové i méně zkušený dobrodruzi, ale jsou tady určitý překážky, který si myslím, že zatím je ten stav, kterej je ideální pro obě strany, jak pro mě, tak pro zbytek družiny, že

jsem jenom řadovej člen.

Zkušené druzi se často vyjadřovali poněkud pochybovačně o tvých magických schopnostech, i když jsi jim už v boji výrazně pomáhal. Jak se ti to poslouchalo?

Tak já to vždycky беру jako takový popichování, ze začátku samozřejmě se to zakládalo více na pravdě, poslední rok, dva třeba asi už mň, ale samozřejmě jakoby jak jsem získával zkušenosti a byl družině platnější, tak těchto takovejch posměšných poznámek slýchám mň a mň a naopak už jsem slyšel i spousty uznalejch poznámek nebo poděkování nebo prostě toho, že jako jsem určitejm lidem pomohl. Takže za začátku já jsem si z toho nic moc nedělal, věděl jsem, že to je pravda, ale věděl jsem na druhou stranu, že je jenom otázka času, kdy to pravda být přestane, takže mi to nijak nevadilo.

Už jsi zmínil, že se během tvého působení se vystříдалo mnoho vůdců družiny. Vlastně všechny, kteří přišli před, tebou jsi jako vůdce zažil. Mohl bys někoho vyzdvihnout?

No, pro mě dobrý vůdce je třeba Otakáro Vesta, protože je schopnej tu družinu vést, když si neví rady a má vlastní nápady, ale zároveň jakoby není despotickéj vůdce, což není skoro nikdo. Ale chápu, že každéj vůdce se snaží najít rovnováhu mezi tím jasně dávat příkazy a určitou demokracii v družinu, kdy si družina o určitých věcech taky měla spolurozhodovat. A právě v týhle míře nebo v týhle schopnosti nalézt tu dobrou, ten dobrý poměr se spousta nebo...ohledně tady toho mi prostě nad ostatníma trochu ční Otakáro Vesta, že má prostě tu schopnost nalézt ten dobrý poměr. Nevím, jestli to stačí pro dobrýho vůdce, ale rozhodně dobrodružství to často pomáhá, protože když je tam takzvaně hluchý místo nebo to, tak je jasnej směr, prostě kam se de, co se bude dít a naopak, prostě když je tam spousta věcí na řešení, tak je schopnej a ochotnej vyslechnout názory družiny.

Dobře, takže vypadá tvůj ideální vůdce nebo bys mu taky něco vytknul?

Teď doopravdy si nevzpomínám na nějaký konkrétní věci, určitě není ideální nebo prostě nikdo nemůže být ideální, protože by neměl potom motivaci se zlepšovat a trochu pracovat.

Takže samozřejmě vždycky je co zlepšovat, to jako, ideálnímu stavu se vždycky přibližujeme, nikdy ho nedosáhneme.

Během tvého působení v družině proběhla i jedna podivná výprava, kdy jste se nějak propadli někam jinam, do jiné dimenze nebo snad času. Prý jsi se, tam nějak podílel na založení nurnské univerzity.

Nejím jak ověřit jestli to byla jako náš to nebo jestli to byla, jak ty říkáš jiná dimenze. Ale každopádně minulost to byla. Ať už prostě naše nebo v nějaký jiný dimenzi. Takže já bych to nazval výprava do minulosti. A úlohu při tom...tam jde o, že jsme se pouze snažili vytipovat pár lidí s nadáním pro kouzla, aby vlastně tehdejší lidé měli vlastně nějakou šanci se na tom světě lépe uchytit. Takže spíš šlo tady o to. Jako je pravda, že jsme se samozřejmě pohybovali jakoby na území, kde potom vznikl Nurn a takhlenc, ale jako to je hodně s nadsázkou řečeno a to jakoby nebo aspoň já jak to chápu, tak že jsme si z toho dělali srandu. Takhlenc, že jsme tu situaci zlehčovali.

A nezkoušel jsi pak hledat, nějak si to potvrdit v archivech univerzity.

No, člověče, nezkoušel, ale možná to není tak úplně špatnej nápad, možná by fakt stálo za to trochu zapátrat.

Třeba bys tam našel i svoje jméno. Naposledy družina putovala do hlouby západního kontinentu. Jak na tu cestu vzpomínáš? Začalo to koneckonců bojem ve městě, kde jako jediný z nás žiješ.

No, to bylo pěkně zapeklitý dobrodružství. A hlavně se vyvíjelo tak, že ve své podstatě furt bylo nějaký překvapení, furt vždycky když už prostě to vypadalo, že je to nějak, tak se ukázalo, že to je jinak a vždycky nás to zaválo někam dál. Tím narážím samozřejmě hlavně na to, že se nejdřív odehrávalo tady u nás a pak nás to zavedlo vlastně ve své podstatě skoro nejdál, kde jsem ještě byl. Nebo netuším, jestli když jsme jeli na sever, jestli to bylo dál nebo, ale myslím si, že ne, že tohle bylo nejdál od nás, kde jsem byl. Takže zase zajímavý vidět spoustu zemí samozřejmě jsem rád, že jsme se tam dostali aspoň takhlenc jakoby, když už nemoc co tam ráčila nebyla už v rozpuku téměř, jinak by to asi bylo daleko mín příjemnější

dobrodružství. Je pravda, že na západním kontinentu zvyky a vlastně kultura nebo „kultura“, která tam panuje je teda velmi odlišná a byly určité chvíle, kdy jsem tam měl dost problém s tím, jak se věci vyvíjely, ale naštěstí všechno dobře dopadlo.

Procházelí jsme místem zvaným puklina, kde jsi myšlenkou otevíral dveře...

To je velmi zajímavá věc, protože normálně samozřejmě, jako tyhle schopnosti nemám. Nebo dejme tomu mám, ale nejsem schopnej je inicializovat jakože. Kdežto tadyhle se to vlastně...já si nic...nebo takhle já si nejsem tím, že já jsem byl ten, kdo to úplně inicializoval, ale jakoby zas na druhou dveře nemůžou přece to začít inicializovat. Ale Puklina byla dost zvláštní místo, takže co se dělo tam jako se vymyká standardním přírodním nebo jinejm zákonům, takže pro mě to byla velmi zajímavá zkušenost, protože normálně tadyhle s tím do styku nepřijdu a bylo jako zajímavý si vyzkoušet zas jakoby trošku jinou, trošku jinej směr tý magie nebo prostě trošku jiný věci než já normálně používám, takže prostě jakoby zajímavý, ale vím, že normálně, v normálním světě mimo Puklinu tohle nefunguje nebo mě to nefunguje, takže pro mě to byl jedinečnej zážitek, kterej asi už se nebude opakovat.

No, já doufám, že už se nebude opakovat. Tak trochu odlehčíme. Sice se říká, že právě stavíš dům v Liscannoru, ale doted' jsi žil v Nurnu. Zatímco většina družníků tráví své dny vysedáváním v místním hostinci, tak ty ve městě určitě hlavně studuješ...

No, tak ono samozřejmě od mojego vstoupení do Nurnské družiny se změnilo i moje studium, protože když jsem chodil na klasický denní studium, prostě tak mi to moc nešlo a spíš jsem si užíval studentskýho života, pokud teda nějaký peníze dovolily. Ale samozřejmě v rámci, nebo jakmile jsem začal na univerzitě studovat, tak už i nějaký brigády nebo přivýdětky, který se mi povedlo sehnat, byly daleko líp placený než, když člověk dělá někde nějakýho nosiče v přístavu nebo tak. Takže samozřejmě prostě to, že člověk studuje na univerzitě už nedělá tolik tu fyzickou práci a dostává za to víc peněz, takže mi to potom otevřelo čím dál tím víc to, že jsem do školy chodil méně a méně a věnoval jsem se jinejm věcem, takže tohle, tam jsem vlastně já jsem spíš propásl několik let a teprve vlastně příchodem k Nurnský družině jsem se

začal posouvat i v...jsem přestoupil na vlastně na kurzy jako všichni dobrodruzi, kteří tady jsou v družině a vlastně po nabítech praktických zkušenostech jsem si vždycky udělal akorát kurz a tady už to někam vedlo, tady už jsem se posouval nahoru. Takže jakoby tím, že teď jsem přešel na ty kurzy, tak už jsem tam tolik nestudoval nebo to, ale samozřejmě mám tam i spoustu kamarádů, kontaktů ze svých dob denního studia, takže jsem částečně trávil čas v Liscannoru, kde jsem měl pronajatej pokoj v hostinci a částečně jsem vlastně byl na univerzitě, kde jsem bydlel na kolejích a dělal jsem vlastně v archivu. Pracoval jsem s evidencí. Takže, ale samozřejmě tím, že jsem začal stavět ten...nebo už mám postavený ten barák v Liscannoru, tak je jasný, že asi do budoucna víc svého času bych chtěl trávit tam. Samozřejmě moje stavba baráku i souvisí s tím nějak, jako jak léta ubíhají, tak vidím, že spoustu dobrodruhů si někde našlo manželku a tak dokázal bych si představit, že i tadyhle tím směrem bych se mohl nějak v budoucích letech poohlídnout.

Máš nějaký ideál, jak by měla vypadat paní Zlot'ová?

No nevím, hlavně ať je hodná, do ničeho mi moc nekecá a...no nevím, ideál těžko říct.

Dobře ještě mě napadlo... na tý poslední výpravě se k nám přidal Jonas Wreda, který se taky pokouší čarovat. Vnímáš ho jako konkurenci? Delší dobu jsi byl jediný kouzelník...

Ne, naopak, vnímám to spíš jako pomoc, protože co si budeme povídat zatím Jonas Wreda...ty začátky jsou těžký vždycky a prostě jakákoliv pomoc při zneviditelnování nebo přemísťování někam třeba celý družiny a takhlenc je vítaná a já se budu moc více soustředit potom na dejme tomu bojový kouzla. Takže jako konkurenci to určitě neberu. Uvidíme samozřejmě jakým směrem se Jonas Wreda vydá, ale jako...uvidíme, zatím ho jako určitě jako konkurenci nevnímám, určitě je to zatím spíš vítaná pomoc.

A je ještě něco čeho bys chtěl dosáhnout v rámci družiny?

Čeho bych chtěl dosáhnout v rámci družiny? No...já jsem spokojenej se situací v družině celkem jaká je a jako moje cíle zůstat naživu dejme tomu, jak jsem už zmínil předtím najít si nějakou ženu, možná mít i děti a samozřejmě

pronikat dál a dál do tajů magie. Takže moje cíle jsou spíš takhlenc obecný, ne přímo vázaný na Nurnskou družinu nebo, že bych prostě si...nebo nemám cíle, že bych jako třeba chtěl být zvolenej liscannorským starostou třeba někdy to ne. Ale je možný, že třeba za deset let takovýhle cíle jakoby přijdou, ale zatím je prostě jak...zatím mám prostě tyhle cí, který jsem zmínil.

Zajímavě proběhla i volba vůdce na současnou výpravu, kdy do druhého kola postoupili dva lidé, kteří evidentně po tý funkci netoužili. Co si o tom myslíš? Nebo čím to je způsobený...

No je to způsobený právě jako jsem říkal, je to jak už jsem zmínil, přirozený vůdce není každé a pokud prostě se někdo musí na to...jakoby v uvozovkách strašně nadřít, tak je jasný, že prostě ta funkce není až tak oblíbená, jak by se mohlo zdát. Takže prostě zažil jsem vůdce, který...kde mi vadilo dost věcí, zažil jsem vůdce, který byli takový nemastný, neslaný a pak pár lidí, který by se dali konečně už jako vůdcové nazvat, ale prostě nejsou k dispozici vždycky a nechtěj být vůdcové taky vždycky, prostě tam je to těžký. A prostě na to, aby se i nějaký lidi střídali, aby to furt nebyl někdo jenom, tak prostě je to potom těžký. A stává se tahle situace, že jsou zvolení lidé, který to dělat nechtěj. Samozřejmě potom prostě...bud' pokud ten odpor maj takovej, tak to musí říct a vůdcovství se vzdát hned na začátku anebo se prostě toho zhostit, překousnout to a snažit se být vůdce nejlepší podle svého svědomí.

Tak to je asi všechno, jestli nechceš něco dodat...

Asi ne, tak díky.

Já děkuju.

Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy